

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 67 / III Legislatura / Cinquè període

Dimarts, 12 de juny de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 52

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa divendres, es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Debat general sobre l'acció política i de govern en relació amb la política territorial (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

Propostes de resolució del G. p. Popular

Presentació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3171).

Propostes de resolució de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3172).

Propostes de resolució del G. p. Mixt

Presentació: I. Sr. Pere (M) (p. 3173) i I. Sr. Sabanza (M) (p. 3174).

Propostes de resolució del G. Socialista

Presentació: I. Sr. Tomàs (S) (p. 3175).

Propostes de resolució de l'A. p. del Centre Democràtic i Social

Presentació: I. Sr. Latorre (CDS9) (p. 3177).

Propostes de resolució del G. p. d'Iniciativa per Catalunya

Presentació: I. Sr. Saura (IC) (p. 3178).

Propostes de resolució del G. p. de Convergència i Unió

Presentació: I. Sr. Pont (CiU) (p. 3180).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de la proposta de resolució núm. 1 del G. p. Popular (p. 3182).

Votació de la proposta de resolució núm. 2 del G. p. Popular: aprovada per unanimitat (p. 3182).

Votació de les propostes de resolució núms. 3 i 4 del G. p. Popular: rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3182).

Votació de les propostes de resolució núms. 1 i 7 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3183).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 2 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: aprovada per unanimitat (p. 3183).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 2 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjada per 15 vots a favor, 66 en contra i 34 abstencions (p. 3183).

Intervé l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) per retirar la proposta de resolució núm. 3 del seu Grup en favor d'una transaccional (p. 3183).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 4 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: aprovada per unanimitat (p. 3183).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 5 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: aprovada per unanimitat (p. 3183).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 5 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjada per 15 vots a favor, 67 en contra i 33 abstencions (p. 3183).

Intervé l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) per retirar la proposta de resolució núm. 6 del seu Grup en favor d'una transaccional (p. 3183).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 8 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: aprovada per unanimitat (p. 3183).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 8 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: rebutjada per 40 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions (p. 3183).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pont (CiU) (p. 3183), l'I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3183) i l'I. Sr. Sabanza (M) (p. 3183).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Casanovas (M) (p. 3184).

Votació de les propostes de resolució 1.ª, 2.ª, 4.ª, 5.ª, 6.ª, 7.ª, 8.ª i 9.ª del G. Mixt: rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3184).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pont (CiU) (p. 3184).

L'I. Sr. Sabanza (M) anuncia la retirada d'una part de la proposta de resolució 3a del G. Mixt (p. 3184).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3184).

Votació de la resta de la proposta de resolució 3.ª del G. Mixt: aprovada per unanimitat (p. 3184).

Votació de la proposta de resolució 10.ª del G. Mixt, sense la frase «les incorreccions que conté»: aprovada per unanimitat (p. 3184).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Casanovas (M) (p. 3184).

Votació de la resta de la proposta de resolució 10.ª del G. Mixt: rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3184).

Intervé per una qüestió d'ordre l'H. Sr. Hortalà (M) (p. 3184).

Votació de les propostes de resolució núms. 1, 2, 4 i 5 del G. Mixt: rebutjades per 44 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions (p. 3185).

Votació de les propostes de resolució núms. 3, 6, 7 i 8 —fins a «la seva realització»— del G. Mixt: rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3185).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 8 del G. Mixt, amb la frase «i un debat institucional amb àmplia participació nacional»: rebutjada per 46 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions (p. 3185).

L'I. Sr. Tomàs (S) anuncia la retirada de les propostes de resolució núms. 1 i 2 del G. Socialista (p. 3185).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 3 del G. Socialista: rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3185).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 3 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 3185).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional a la proposta de resolució núm. 4 del G. Socialista (p. 3185).

Votació de l'esmena transaccional a la proposta de resolució núm. 4 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 3185).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 5 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 3185).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 5 del G. Socialista: rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3185).

Votació de les propostes de resolució núms. 6, 7, 9 i 10 del G. Socialista: rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 3185).

Votació de la proposta de resolució núm. 8 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 3185).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 11 del G. Socialista: aprovada per unanimitat (p. 3186).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 11 del G. Socialista: *rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3186).

Votació de la proposta de resolució núm. 12 del G. Socialista: *aprovada per unanimitat* (p. 3186).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 13 del G. Socialista: *aprovada per unanimitat* (p. 3186).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 13 del G. Socialista: *rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3186).

L'I. Sr. Tomàs (S) anuncia la retirada d'una part de la proposta de resolució núm. 14 del G. Socialista (p. 3186).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 14 del G. Socialista: *aprovada per unanimitat* (p. 3186).

Votació de la proposta de resolució núm. 15 del G. Socialista: *rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3186).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada d'una part de la proposta de resolució núm. 16 del G. Socialista (p. 3186).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 16 del G. Socialista: *aprovada per unanimitat* (p. 3186).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pont (CiU) (p. 3186) i l'I. Sr. Tomàs (S) (p. 3186).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text transaccional a la primera part de la proposta de resolució núm. 17 del G. Socialista (p. 3186).

Votació de la proposta de resolució núm. 17 del G. Socialista, amb l'esmena transaccional incorporada: *aprovada per unanimitat* (p. 3187).

Votació d'una part de la proposta de resolució núm. 18 del G. Socialista: *rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3187).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 18 del G. Socialista: *aprovada per unanimitat* (p. 3187).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pont (CiU) (p. 3187).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de la proposta de resolució núm. 1 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social en favor d'una proposta transaccional (p. 3187).

L'I. Sr. Latorre (CDS) anuncia la retirada d'una part de la proposta de resolució núm. 2 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (p. 3187).

Votació de la resta de la proposta de resolució núm. 2 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: *aprovada per unanimitat* (p. 3187).

Votació de la proposta de resolució núm. 3 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: *aprovada per unanimitat* (p. 3187).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Pont (CiU) (p. 3187) i l'I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3187).

Votació de la proposta de resolució núm. 4 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: *aprovada per unanimitat* (p. 3187).

Votació de la proposta de resolució núm. 5 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: *aprovada per unanimitat* (p. 3187).

Votació de la proposta de resolució núm. 6 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social: *rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3187).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de la proposta de resolució núm. 7 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (p. 3187).

Votació de totes les propostes de resolució del G. p. d'Iniciativa per Catalunya, llevat de la núm. 2: *rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3188).

Votació de la proposta de resolució núm. 1 del G. p. de Convergència i Unió: *aprovada per 66 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció* (p. 3188).

Votació de les propostes de resolució nùms. 2, 3 i 4 del G. p. de Convergència i Unió: *aprovades per 66 vots a favor, cap en contra i 55 abstencions* (p. 3188).

Votació de la proposta de resolució núm. 5 del G. p. de Convergència i Unió: *aprovada per unanimitat* (p. 3188).

Votació de la proposta de resolució núm. 6 del G. p. de Convergència i Unió: *aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions* (p. 3188).

Votació de la proposta de resolució transaccional a la proposta núm. 7 del G. p. de Convergència i Unió: *aprovada per 111 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 3188).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text transaccional a la proposta de resolució núm. 6 de l'A. p. d'Esquerra Republicana (p. 3188).

Votació de la proposta de resolució transaccional a la proposta núm. 6 de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *aprovada per unanimitat* (p. 3188).

Explicació de vot: l'I. Sr. Tomàs (S) (p. 3188), l'I. Sr. Pont (CiU) (p. 3189) i l'I. Sr. Sabanza (M) (p. 3189).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la retirada del punt tercer de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 3189).

Dictamen de la Comissió de Cultura sobre el Projecte de Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3189).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: L'I. Sr. Cadevall (S), juntament amb les esmenes nùms. 2, 4, 9, 10, 33, 34, 37 i 40 (p. 3191).

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)*; tot seguit proposa esmenes transaccionals a diferents esmenes dels grups (p. 3192).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Cadevall (S) (p. 3193) i l'I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3193).

L'I. Sr. Cadevall (S) anuncia la retirada de les esmenes núms. 1, 2, 4, 9, 10, 33, 34, 37 i 40 (p. 3193).

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Defensada i retirada abans (esmena núm. 1).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3193), llevat de l'I. Sr. Nualart (IC), el qual intervé per demanar que es faci constar en acta que no ha votat (p. 3193).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Defensada i retirada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 3193).

Torn en contra: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3194).

Votació de l'esmena núm. 5: rebutjada per 20 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions (p. 3194).

Article 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC), juntament amb les esmenes núms. 22, 23 i 39 (p. 3194).

Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 3194).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3195).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Mixt (núm. 8, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M), juntament amb les esmenes núms. 19, 24 i 28 (p. 3195).

Torn en contra: I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3196).

Esmenes del G. Socialista (núm. 9 i 10, d'addició)

Defensades i retirades abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S), juntament amb l'esmena núm. 35 (p. 3196).

Torn en contra: I. Sr. Coll i Bertan (CiU) (p. 3197).

L'I. Sr. Cadevall (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 7 (p. 3197).

Votació d'una part de l'esmena núm. 6: rebutjada per 3 vots a favor, 51 en contra i 31 abstencions (p. 3197).

Votació de la resta de l'esmena núm. 6: aprovada per unanimitat (p. 3197).

Votació de l'esmena núm. 8: rebutjada per 27 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions (p. 3197).

Votació de l'esmena núm. 11: rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions (p. 3197).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3197).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S), juntament amb l'esmena núm. 20, alhora que anuncia la retirada de les esmenes núms. 25, 29 i 32 (p. 3197).

Torn en contra: I. Sr. Coll i Bertran (CiU), alhora que proposa esmenes transaccionals a diferents esmenes dels grups (p. 3198).

L'I. Sr. Cadevall (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 15 en favor de l'esmena transaccional proposada (p. 3198).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional presentada pel G. p. de Convergència i Unió a l'esmena núm. 15 (p. 3198).

L'I. Sr. Latorre (M) anuncia la retirada de les esmenes núms. 19 i 24 en favor de les esmenes transaccionals proposades (p. 3198).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions (p. 3199).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Mixt (núm. 19, d'addició)

Debatuda i retirada abans (esmena núm. 8).

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Lletra e)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Mixt (núm. 24, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 15).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 3199).

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 3199).

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text de l'esmena transaccional proposada pel G. p. de Convergència i Unió a l'article 6 (p. 3199).

L'I. Sr. Cadevall (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 20 en favor de l'esmena transaccional proposada (p. 3199).

Votació de l'esmena núm. 26: rebutjada per 29 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions (p. 3199).

L'I. Sr. Nualart (IC) anuncia la retirada de les esmenes núms. 22 i 23 en favor de l'esmena transaccional proposada (p. 3199).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3200).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*; tot seguit retira part del text d'aquesta esmena (p. 3200).

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 3200).

Votació de l'esmena núm. 28: rebutjada per 4 vots a favor, 64 en contra i 24 abstencions (p. 3200).

Votació de l'esmena núm. 27: *aprovada per unanimitat* (p. 3200).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Mixt (núm. 28, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 8).

Disposició Transitòria Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de modificació i d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 15).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 3200).

Disposició Transitòria Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 30, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*; tot seguit retira part del text d'aquesta esmena (p. 3200).

Torn en contra: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 3200).

Votació de l'esmena núm. 30: *aprovada per unanimitat* (p. 3200).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions* (p. 3200).

Disposició Transitòria Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de modificació i d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 15).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 3201).

Disposició Final Primera

Esmenes del G. Socialista (núms. 33, de modificació, i 34, d'addició)

Defensades i retirades abans (esmena núm. 1).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 3201).

Disposició Final Segona

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció* (p. 3201).

Addició d'una nova Disposició Final Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 11) i retirada per l'I. Sr. Cadevall (p. 3201).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de la disposició addicional proposada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 3201).

Votació de la disposició addicional proposada: aprovada per unanimitat (p. 3201).

Exposició de Motius

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'esmena transaccional proposada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 3201).

Votació de l'esmena transaccional proposada: aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3201).

Esmena del G. Socialista (núm. 37, de modificació)

Defensada i retirada abans (esmena núm. 1).

Paràgraf sisè

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 39, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3201) i l'I. Sr. Nualart (IC) (p. 3201).

Votació d'una part de l'esmena núm. 39: aprovada per unanimitat (p. 3201).

Títol de la Llei

Esmena del G. Socialista (núms. 40, de modificació)

Defensada i retirada abans (esmena núm. 1).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius i del títol de la Llei: aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3201).

Explicació de vot: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3201), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3202), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3203), I. Sr. Nualart (IC) (p. 3203), I. Sr. Cadevall (S) (p. 3204) i I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 3204).

La sessió se suspèn a tres quarts de quatre de la tarda i sis minuts i es reprèn a un quart de sis de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts quart, vuitè, novè i onzè, la qual és aprovada per assentiment, i anuncia la retirada del punt setè (p. 3204).

Elecció d'una terna de juristes de reconegut prestigi que correspon de proposar al Parlament per a proveir una plaça de Magistrat de la Sala del Civil i del Penal al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Votació: són elegits el Sr. Ginesta i Amargós, per 62 vots, el Sr. Cuixart i Bartolí, per 57 vots, i el Sr. Badia i Tobella, per 56 vots (p. 3205).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de desenvolupament i gestió per protegir els espais naturals afectats per les activitats extractives (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Tomàs (S) (p. 3205).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3207).

Rèplica: I. Sr. Tomàs (S) (p. 3209).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3210).

Intervenien per contradiccions l'I. Sr. Tomàs (S) (p. 3211) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3211).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la progressiva implantació a Catalunya de la reforma educativa (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sra. Torrent (S) (p. 3211).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3213).

Rèplica: I. Sra. Torrent (S) (p. 3214).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3214).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la universalització dels serveis de la Seguretat Social (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3215).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3215).

Rèplica: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 3216).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3217).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de biblioteques (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3217).

Resposta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3219).

Rèplica: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3220).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3221).

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 52.3

La sessió, suspesa divendres, es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

**Debat general sobre l'acció política
i de govern en relació amb la
política territorial (continuació)**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Començarem amb la defensa de les resolucions presentades, i que, d'acord amb l'article 124.2, s'ha establert l'ordre d'intervenció, amb el resultat que a continuació els dono: en primer lloc, les propostes del Grup parlamentari Popular; en segon lloc, les propostes de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya; en tercer lloc, les propostes del Grup parlamentari Mixt; en quart lloc, les del Grup parlamentari Socialista; en cinquè lloc, les propostes de l'Agrupació parlamentària del CDS, en sisè lloc, les propostes del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i, en setè i darrer lloc, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Per a cada grup de propostes hi ha un torn a favor i, possiblement, un torn en contra, de deu minuts de durada; les agrupacions parlamentàries, set minuts i mig cadascuna, i, després de defensades totes les propostes, es procedirà a la votació pel mateix ordre, i, acabades les votacions, hi haurà possibilitat d'explicar el vot.

Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor President, senyores i senyors diputats, per tal de no ser massa reiteratius en l'exposició formulada en la primera part d'aquest debat parlamentari, el Grup Popular presenta quatre propostes de resolució: la més important, concretada en l'elaboració del Pla territorial de Catalunya, d'on, lògicament, s'haurien de derivar la resta de lleis i plans sectorials, tenint en compte que alguns dels aspectes als quals ens varem referir es concretaran en projectes de llei i comissions d'estudi, és a dir, Pla de residus i Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya.

Aquestes iniciatives es basen en la necessitat que té el país de regular el seu propi desenvolupament d'una forma equilibrada, per tal que no es produeixin diferències sensibles entre les comarques, i no, com ha vingut fent fins ara el Govern, amb una política clarament discriminatòria en alguns aspectes. Els esdeveniments que s'han produït darrerament en el nostre país, així com la mateixa realitat del present debat parlamentari, ens ofereixen una clara idea de l'amplitud, varietat i importància de la problemàtica quant a la planificació territorial a Catalunya.

Amplitud, perquè el procés d'urbanització, que constitueix un dels factors més característics de l'època que ens ha tocat viure —i, molt particularment, com a polítics: legislar i administrar per mandat popular— comporta la transformació de tot

un conjunt d'aspectes fonamentals de la cultura tradicional en l'organització de la societat, per a la recerca de noves formes de vida, de producció, de consum, de transport i de lleure, que condueixen, inexorablement, a unes noves formes d'ús i ocupació del territori, a una velocitat i escala impensables fins ara, repercutint i compromentent el futur de Catalunya de forma irreversible.

D'aquí neix la necessitat de planificar territorialment, amb previsió, consciència i ordre, el millor ús i ocupació del territori, que cada cop és més integralment accessible i conegut, menys remot i misteriós, i més dominable per l'home i les seves màquines. Totes les activitats humanes repercuteixen en el problema de la planificació territorial, des de les purament biològiques fins a les estètiques i visuals o paisatgístiques; d'aquí la necessitat cada cop més palesa d'una acció coherent per a una política territorial unitària.

Importància, ja que, efectivament, és tot el territori de Catalunya el que està en joc, i som els sis milions de catalans els que ens juguem el futur, les nostres condicions de vida i la qualitat del nostre entorn. Per això hem d'incrementar la nostra capacitat de conèixer els problemes i els comportaments de la realitat o del sistema físic, així com per establir la metodologia general, que requereix l'acció, el diagnòstic i el tractament en cada cas. No n'hi ha prou amb la presa de consciència i la confrontació democràtica dels punts de vista: manquen mitjans, han d'existir els camins perquè el coneixement i la metodologia puguin desenvolupar-se i donar fruit, mitjançant actuacions concretes, perquè sense elles tot quedaria en simples projectes o en declaracions de bones intencions, en utopies inútils, queixes, irritacions i condemnes. Així, doncs, són necessàries unes eines per a l'acció, i Catalunya necessita, independentment del marc jurídic, per enfrontar-se al problema, un element que, concretat en el Pla territorial de Catalunya, proporcioni els instruments legals per a una planificació territorial autènticament operativa.

L'Honorable Conseller es va comprometre, durant el debat, a presentar el Pla territorial de Catalunya abans de finalitzar aquest any. No tothom se'l va creure: fins i tot, un il·lustre diputat, des d'aquesta tribuna, li va dir en repetides ocasions que no el podia creure de cap de les maneres; nosaltres volem confiar en la seva paraula, i, en aquest sentit, el Grup Popular accepta la proposta de resolució transaccionada, ja que aquesta no desvirtua ni desnaturalitza la primera proposta que nosaltres hem presentat.

Tots vostès recordaran les paraules de l'Honorable Conseller, durant el debat, adreçades al transport: del metro, ferrocarrils, passos a nivell, centrals integrades de mercaderies, d'autobusos, d'heliports, tarifaris i el TGV —ja en parlarem demà—; no sé si per apatia o desconeixement, ni una sola paraula del transport públic per carretera. Els sistemes de transport i comunicació amb els quals Catalunya s'enfronta al segle XXI, tenen tots quelcom en comú: la manca de flexibilitat i, d'altra banda, també comú a tots els sistemes de transport que serveixen a Catalunya, és la d'haver estat dissenyats i gestionats durant molt de temps des d'una òptica centralista, que no sempre coincidia amb les necessitats de Catalunya. Però, ara com ara, el Govern català té competències, dins les funcions transferides, en el camp del mercat dels transports: la concessió, autorització, explotació, inspecció i sanció dels serveis, sota la seva responsabilitat, sempre que discorren dins del territori català, així

com també sobre l'autorització dels serveis públics discrecionals de transport de passatgers, mercaderies i mixtos, sempre que el vehicle es trobi «residenciat» en la nostra comunitat autònoma.

En transport català es ressent del gran nombre d'administracions a les quals la legislació actual atorga diferents competències quant a la planificació, desenvolupament i gestió. És necessària una legislació capaç d'afrontar les presents i futures necessitats del sector del transport, perquè, si bé hi tenim competències, i davant l'imminent repte de l'aplicació de directrius comunitàries en un moment que la Comunitat Europea tendeix a un marc legislatiu únic i liberalitzador, per què el Reglament que desenvolupa la Llei 12 de 1987, de Transports de Viatgers per Carretera, està paralitzat? El Grup Popular instem, en la segona proposta de resolució, a elaborar i promulgar, en el termini màxim de tres mesos, l'esmentat Reglament.

Catalunya està assistint a una transformació quantitativa i qualitativa de les seves relacions comercials. Aquesta evolució emana dels avenços tecnològics en els processos de producció, sobretot, de la realitat política i econòmica europea i de la qualitat en el sector del transport. El que és evident és la competència ferotge i que els costos de transports són decisius per mantenir la competitivitat dels productes catalans. Per aquest motiu, el nostre Grup presenta una tercera proposta de resolució, per tal que, abans de finalitzar l'any, es presenti en el Parlament de Catalunya un projecte de llei que reguli el transport de mercaderies.

Cal, doncs, una bona i correcta política de transports, que el Grup Popular és de l'opinió que passa per regular, mitjançant una llei que emmarqui un sector que, per manca d'estadístiques fiables, està completament incontrolat. El transport és mirall del desenvolupament d'un país: si aquest és el nostre mirall, estem segurs que voldran millorar no tan sols la imatge, sinó la realitat.

Si vostès, senyores i senyors diputats, varen veure divendres a TV3 *La vida en un xip*, veurien com un senyor minusvàlid físic li preguntava, sorprès, al senyor Josep Maria Puyal, com s'ho havia fet per obtenir el transport de tres microbusos per tal de traslladar-los al programa, ja que, a ells, quan demanen un microbús per sortir d'excursió, els el neguen, perquè no gaudeixen, els transportistes, del permís de sortir de l'àmbit d'acció. Aquest senyor va insistir que l'Administració canviés les lleis. Aquesta és la realitat, senyores i senyors diputats.

I, per finalitzar, el Grup Popular proposem elaborar un programa ambiental de Catalunya, amb el corresponent estudi detallat, per tal de conèixer i actuar en aquelles zones que es trobin en estat greu de deteriorament, i determinar les que s'han de protegir dels processos industrials, ja que són reserva de béns lliures.

En la nostra opinió, qualsevol programa d'actuació ha de distingir que el concepte del medi ambient està constituït per dos conceptes: el medi natural i el medi social. El medi natural està constituït, a la vegada, per quatre sistemes interrelacionats: l'atmosfera, la hidrosfera, la litosfera i la biosfera, i, en aquest sentit, són problemes ambientals les alteracions físiques relacionades amb la Terra: el sòl, el subsòl, l'aire, les aigües continentals i marítimes, les costes i les platges, la flora i la fauna i els espais naturals. El medi social quedaria definit pel conjunt d'infraestructures construïdes per l'home; per tant, el medi am-

bient social ha d'estudiar l'ecologia humana i les relacions de producció.

Quins són els aspectes a considerar en la divisió esmentada per tal d'elaborar un estudi detallat? El Grup Popular, conscient de la gran quantitat d'aspectes a considerar, entenem que qualsevol estudi s'hauria de sistematitzar, encara que sigui de manera convencional, amb la finalitat de facilitar l'anàlisi de la situació actualitzada, utilitzant quatre camps. Primer, la contaminació ambiental; la protecció dels espais naturals singulars; el sector forestal, i, per últim, el medi social, tenint sempre present que les interrelacions entre aquests quatre camps són moltes, però també la interdependència és total.

Pocs béns són tan apreciats en l'actualitat com els béns lliures, provinents de la mateixa naturalesa. Aquests contribueixen a millorar substancialment la qualitat de vida dels ciutadans, especialment aquells que, per la seva activitat, viuen en zones urbanes on existeix un major grau d'industrialització.

Estem, doncs, obligats a ser des d'aquí extremament vetlladors de qualsevol intent de deteriorament d'aquest patrimoni. Però, abans de convertir-nos en guardes de la nostra naturalesa, hauríem de conèixer amb exactitud quina és la situació a Catalunya i, veient-ne els resultats, aplicar les mesures més adequades per garantir-ne la preservació. I amb els criteris exposats, el Grup Popular hem presentat aquestes propostes de resolució esperant el vot favorable de tota la Cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra? Ningú l'exerceix; de manera que passem a les propostes de resolució presentades per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat un total de vuit propostes de resolució congruents amb el que va ser el contingut i el to del debat sobre política territorial que vam tenir en aquesta Cambra la setmana passada. Les vuit propostes de resolució afecten alguns dels temes clau que al nostre entendre configuren avui el que hauria de ser una política territorial en el nostre país, i que són, exactament, els següents.

La primera de les nostres propostes insta el Govern a elaborar al llarg d'aquesta legislatura un pla global de desenvolupament de les comarques de l'Ebre, amb l'objectiu de promoure-hi un desplegament socio-econòmic, infraestructural, cultural; amb l'objectiu de promoure en aquestes comarques unes condicions de vida dignes per al conjunt dels seus habitants, dels quals l'aigua constitueix l'element patrimonial bàsic, no només de riquesa, sinó també de cohesió i d'identitat irrenunciables.

Aquesta ha estat una zona, una àrea, una regió que tradicionalment ha patit, potser més que no pas les altres, l'oblit de l'Administració i el distanciament institucional, motiu pel qual ocupava en la nostra intervenció anterior el primer..., la primera de les nostres referències i és per això que ara l'hem inclosa com a primera de les nostres propostes de resolució.

En segon lloc, hem dut —duem en aquest hemicicle, avui— una resolució referent a la satisfacció que ha provocat, en amplis sectors de la societat catalana, el tancament definitiu de la

central nuclear de Vandellòs I, tancament que és coincident en aquest cas amb el que va ser l'acord, també d'aquesta Cambra i que, com vam denunciar, malgrat tot, en el seu moment, era un tancament que arribava no pas com a conseqüència justament de l'acord al qual fem referència, sinó per la decisió darrera del Ministre d'Indústria de l'Estat espanyol.

Per nosaltres, aquesta Proposició té dos temps: el primer, el tancament d'aquesta central, i, el segon, el convenciment que això fora bo per al país que es constituís en el pas decisiu cap a la fi de la concentració nuclear que hi ha avui en territori català.

En tercer lloc, una proposta de resolució, que és també presentada per la pràctica totalitat de les forces parlamentàries en aquesta Cambra i que fa referència, com és lògic, a l'aprovació del tan reivindicat com esperat Pla Territorial de Catalunya. Un pla que, al nostre entendre, hauria d'estar basat en dos eixos clars; d'una banda, la fixació com a objectiu de la consecució de l'equilibri territorial i, per altra banda, que fos també un pla respectuós amb l'entorn i amb el medi.

En quart lloc, la constitució que ja va ser, d'altra banda, anunciada pel Conseller, després, malgrat tot, de llargues peticions de sectors molt diversos de la societat catalana: la creació d'una agència nacional del medi ambient per tal d'exercir de manera eficaç funcions de vigilància, estudi, control de l'entorn en territori de Catalunya.

En cinquè lloc, i per tal de superar l'actual dispersió o la generosa varietat amb què els diversos departaments de la Generalitat s'estructuren, des del punt de vista organitzatiu i es-structuren també les seves funcions administratives, proposàvem la necessitat d'adequar aquesta estructura de la Generalitat a la realitat comarcal i regional de Catalunya, i potenciar els tràmits —ara aturats— cap a la constitució, cap a la superació de l'estructura provincial.

En sisè lloc fèiem referència també, fèiem referència també a la necessitat que el Govern de la Generalitat estableixi, en col·laboració amb els municipis, un pla nacional d'habitatge públic, que es proposi com a finalitat que aquest Pla sigui assequible a les possibilitats econòmiques dels sectors populars.

En setè lloc, i imitant el bon exemple de la capital d'Espanya, que fa possible que tots els accessos a la capital siguin de caràcter gratuït, establíem també aquí aquest modest model d'imitació, per tal d'aconseguir també per a la capital del país la gratuïtat per a la circulació rodada en els diferents accessos a la ciutat.

I, finalment, la vuitena de les nostres propostes de resolució fa referència al també llargament esperat i reivindicat —gairebé tant com anunciat— eix transversal de Catalunya; també és aquesta una proposta de resolució que, òbviament, està construïda en dos temps. En primer lloc, la mateixa necessitat d'esment, ja amb una rapidesa immediata, a aquest mateix inici de l'eix transversal; però, per altra banda, fer costat a una de les propostes que en aquests moments circulen pel país, i que sembla ajustada, com és la que proposa la societat catalana, d'ordenació del territori.

Aquestes són les nostres vuit propostes de resolució que faran que en molts aspectes coincideixin amb les propostes d'altres grups, motiu pel qual nosaltres votarem favorablement bona part d'aquestes propostes. I que optarem només per l'abstenció en aquells casos que el text de les propostes de resolució no s'ajusti a la realitat d'una d'aquestes característiques: o bé a

la realitat política, econòmica, territorial exterior a aquest Parlament, o bé a la realitat del que van ser els discursos expressats en aquesta Cambra, on no sempre hi ha una relació directa entre el que es va dir i el que avui es proposa.

Finalment, i ja per acabar, com acostuma a ser habitual en alguna de les meves intervencions, estava disposat acabar citant novament els versos d'un poeta, concretament d'un poeta autor d'un recull de poemes que es diu *Autoretrat* i el nom del poeta és Joan Colomines. Però no ho faré; em va semblar entendre en la intervenció del portaveu de la majoria, el darrer dia, que això de citar la poesia en un hemicicle semblava que no era del seu grat. I això és francament preocupant, perquè una majoria que sigui insensible a la poesia, mai no pot ser una bona majoria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Si no hi ha torn en contra, correspon ara al Grup parlamentari Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marià Pere.

El Sr. PERE: Senyores i senyors diputats, senyor President, en conseqüència amb la nostra posició, que és que nosaltres pensem que no hi ha una política territorial ordenada sinó que es va darrera els esdeveniments...; és a conseqüència d'això que hem presentat les resolucions —les vuit resolucions— en aquest plenari. L'última, per tant, la primera, és la necessitat de l'elaboració d'un pla director territorial perquè sigui el marc al qual referir-se i poder que aquest Parlament faci —diguem-ne— el seguiment de la política territorial que està fent el Consell Executiu.

Nosaltres pensem que el fet que es faci el desembre o no, el Pla Territorial, el més important d'aquest Pla Territorial, a part dels continguts, hauria de ser que es faci un debat nacional del Pla Territorial. Se'ns fa difícil pensar que un pla territorial s'elabori en aquesta Cambra, amb una colla de tècnics, i no hi hagi un debat nacional sobre un element de tanta importància.

A conseqüència del Pla Territorial, pensem que s'haurien d'introduir aquelles modificacions a la legislació, als plans d'actuació, per tal d'avançar en l'aplicació d'una política territorial ordenada i amb l'aplicació d'un pla territorial també ordenat. I és en aquest sentit que jo voldria, de les resolucions presentades, fer algunes precisions.

Se'ns fa difícil pensar que hi pugui haver política territorial sense que hi hagi una llei marc de desenvolupament, que desenvolupi l'Estatut, que sigui de defensa del medi; és a dir, una llei que expressi o que justifiqui un pla de gestió de residus no és per a nosaltres una llei. Se'ns fa difícil pensar, per exemple, que hi hagi Conselleria de Cultura o Conselleria d'Indústria, o Conselleria, per exemple, d'Obres Públiques i no hi hagi una conselleria, per exemple, de Medi Ambient, sobretot avui de la manera com s'està maltractant el territori i de la manera com al planeta s'estan col·locant els problemes del territori.

Per tant, vol dir una declaració de principis i alguna cosa més enllà que no pas una llei que justifiqui la gestió dels residus.

Nosaltres pensem, també —i voldria fer èmfasi en això— que la posició del Consell Executiu presentant una llei que refoqui textos que tenen a veure amb la Llei del Sòl, ens sembla tècnicament necessari, però políticament incorrecte. Nosaltres pensem que avui és necessari a Catalunya, atès que apereixen nous factors de creixement, nous problemes territorials, neces-

sitem un model establert, necessitem una llei del sòl per a Catalunya. I això, no ens ho resolen els textos refosos.

També voldria posar èmfasi en la necessitat d'un pla de transport, sobretot en l'àmbit de les comarques del Barcelonès, el Baix Llobregat, Maresme, Vallès Oriental i el Vallès Occidental; un pla de transport que, si bé existeixen intervencions en relació amb aquesta zona, ens sembla que cal completar-ho en funció de les noves necessitats aparegudes.

I, per últim, posar èmfasi també en un element, és a dir, per nosaltres, en funció de la política territorial, en funció de les noves necessitats, en funció del pla territorial que s'hauria de fer, pensem que s'ha de modificar la LOT, la LOT en relació amb comarques i, sobretot, en relació amb els municipis, i sobretot a l'àrea metropolitana no funciona, i ho hem d'acceptar així, i hem de plantejar una modificació de la LOT que resolgui els problemes plantejats d'una manera institucional a l'àrea metropolitana, i rectificar, perquè, si no, parlar de política territorial i no modificar això, no és anar per cap camí, al nostre entendre. I, així, pensem també que s'hauria de reforçar el municipalisme a Catalunya, i sortir d'aquesta guerra que hi ha entre Generalitat, municipis i ajuntaments a Catalunya. És en aquest sentit que també té sentit la proposta, la segona proposta que fem, que és necessari reforçar el municipalisme i, sobretot, modificar aquells elements de la Llei de Regim Local de Catalunya.

Aquests són els elements. Per tant, vegin en això, a partir de la proposta de pla director, un intent d'ordenació i, sobretot, un intent de correcció en l'àmbit institucional, econòmic i territorial, fruit de les intervencions de la política territorial.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. Per completar la defensa de les propostes del Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, els diputats d'Esquerra Catalana hem presentat deu propostes de resolució com a resultat, com a conseqüència del debat de divendres passat, de la setmana passada, totes elles, les nostres propostes, les deu propostes, amb la finalitat netament reequilibradora, perquè entenem que aquest és el gran problema de Catalunya: el desequilibri. Vam veure la setmana passada massa punts poc clars amb imprecisions, inconcrecions, i fins i tot confusions, i, per mirar de donar-hi llum, la nostra anàlisi ha donat com a resultat aquestes deu propostes de resolució que pensem que es podrien agrupar en cinc grans blocs.

En primer lloc, el disseny d'un model de política territorial d'acord amb criteris que han d'inspirar el pla territorial, el model o el programa que Esquerra Catalana els oferia, els anunciava, els explicava la setmana passada i que, doncs, havia de contenir com a eixos bàsics, doncs, la fixació d'objectius amb finalitat de reequilibri territorial, l'enumeració de recursos disponibles i llur afectació en funció dels respectius nivells de renda per càpita comarcals, l'establiment de les corresponents formes d'acció o polítiques específiques a partir d'un estudi, de base econòmica, de cohesió, que compregui l'adequació d'una xarxa suficient de transports i comunicacions, un projecte globalitzat de subministrament energètic i gasificació i aquell conjunt d'accions amb vista a millorar la qualitat de vida i la confortabilitat social. Com vostès poden veure, és un programa alternatiu, i que, doncs, si els fa falta, doncs, molt gustosament els l'oferim perquè ens el votin a favor i el puguin fer també seu.

Hi ha un segon bloc, que agruparia les nostres propostes segona, tercera i, possiblement, també la vuitena, que són propostes de clarificació, de definició de criteris per a l'avaluació de la realitat, com a requisit imprescindible per fer una diagnosi correcta que ens permeti dissenyar el camí o les accions que ens portin o apropin al model desitjat que es pugui definir d'acord amb aquest model de política territorial. Aquestes propostes, segona i tercera..., la segona, doncs, fa referència a l'impacte que comporten, des del punt de vista territorial, de política territorial, els Jocs Olímpics, i, doncs, s'insta el Govern a presentar, abans d'acabar l'any, al Parlament el corresponent estudi d'impacte de polarització i les mesures de tipus compensatori que s'escaiguin. La tercera, doncs, insta el Govern a disposar tot el que calgui perquè l'Institut d'Estadística de Catalunya elabori i faci conèixer a aquesta Cambra sèries i estimacions estadístiques al més ajustades a la realitat de cada moment, amb atenció particular a les xifres de tipus comarcals, i, dins d'aquestes, les avaluacions de rendes per càpita; entendran que és imprescindible arribar a aquesta concreció, perquè en el debat de la setmana passada es van donar una gran disparitat de xifres i fins i tot, doncs, hi va haver un consens en què no quadraven, i cadascú, doncs, bevia d'unes fonts diferents, i d'aquesta manera difícilment podem arribar a unes mateixes conclusions o a una mateixa diagnosi.

Hi havia una altre bloc, que era, perdó, el vuit... També els he dit que el vuit, possiblement, podia entrar dintre d'aquest bloc de clarificació-definició, i aquí es demanava, d'acord amb les afirmacions fetes pel Conseller, definir les sis polaritats o zones que definien les sis polaritats o zones geogràfiques de Barcelona, Regió I, nord, Tarragona-Reus-Valls, planes intermèdies: Segrià, Noguera, Pla d'Urgell, i Terres de l'Ebre, instàvem el Govern a explicar, doncs, en què ha basat l'estudi, o quin estudi fonamenta els criteris pels quals han arribat a definir aquestes polaritats, perquè, doncs, seria una altra innovació dintre la multiplicitat de divisions o d'organitzacions territorials proposades en aquesta Cambra pel Govern, atenent els criteris de cadascuna de les conselleries separadament.

Hi ha un tercer bloc, que és l'encaminat a definir el model d'organització institucional i administrativa de la Generalitat, i adequar-la a la nostra realitat nacional. Aquí són la quarta i la cinquena de les nostres propostes de resolució, i la quarta, doncs, insta, un cop més, el Govern a prendre les disposicions necessàries perquè en el termini més breu possible s'uniformitzin o s'unifiquin les corresponents demarcacions territorials per adequar-les al criteri que estableix la citada Llei, la Llei de Règim Provisional de les Diputacions. I la cinquena, doncs, també torna a demanar que es faci el possible per desbloquejar les propostes presentades perquè Catalunya pugui estructurar-se com a província única.

En quart lloc, quart bloc, serien la sisena, setena, i també novena, que són totes elles propostes relacionades amb les accions a dur a terme per redreçar la política del medi, des de propostes per a reconduir el diàleg institucional i social, que prou deteriorat està, fins a accions concretes de preservació d'àrees afectades i susceptibles de ser-ho en un breu espai de temps, acabant amb propostes de racionalització de l'estructura funcional del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. La sisena parla d'instar el Govern a retirar el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials, mentre no sigui aprovat el Projecte de

Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya. La setena parla de l'aprovació del pla d'espais interès natural, però insta el Govern perquè fins al moment d'aquesta aprovació no siguin permeses, a les zones de susceptibles de ser-hi incloses, les activitats de tipus industrial i urbanístic contràries als interessos que es pretenen protegir amb aquest Pla. La novena, la de la racionalització del Departament, insta el Govern perquè, a partir de la creació de l'agència del medi ambient, i atesa, també, l'existència d'una Direcció General de Política Territorial, i una altra de Medi Ambient, i tot plegat, davant la necessitat de bastir una administració eficient en el tràmit, eficaç en el servei i desburocratitzada, insta el Govern a disposar tot allò necessari, des del punt de vista orgànic i funcional per a la refundició en un sol òrgan de les Direccions Generals de Política Territorial i Medi Ambient un cop aprovat el pla territorial general de Catalunya.

I, per acabar, la desena de les nostres propostes, una proposta d'impuls sectorial en dos temes importantíssims com són el de les comunicacions —la xarxa viària— per carretera i els regadius, pel que fa a una aportació concreta per millorar la infraestructura del camp, del camp català, perquè, doncs, continua essent la ventafocs del nostre país. Aquesta desena proposa insta el Govern a presentar, amb la major brevetat possible, en aquesta Cambra un estudi relatiu a les obres que consideri d'execució prioritària i llurs terminis temporals de realització, perquè l'oposició i la ciutadania de Catalunya puguem, en algun moment, fer un balanç, i intentar fer un control de la tasca de govern i veure quin són els compliments i els incompliments i si hi ha realment una programació.

Anunciar-los, finalment, que les nostres propostes han estat fetes amb l'ànim de contribuir a resoldre el problema de la política territorial de Catalunya, des d'un punt de vista clar, entenedor, raonat i realista, i amb aquest únic interès, sense buscar ni l'oportunisme que se'ns votin majoritariamente a favor per part del Grup de la majoria i sortir a la fotografia a la vora dels guanyadors perquè sigui una qüestió aritmètica..., però tampoc amb l'interès que se'ns votin totes en contra, per aparèixer com a més oposició que ningú; amb aquest ànim que els deia de col·laborar a cercar una solució útil per resoldre la problemàtica de la política territorial a Catalunya, els demano, en nom d'Esquerra Catalana, el seu vot favorable a les deu propostes de resolució presentades.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. En no haver-hi torn en contra, passem a la defensa de les propostes de resolució del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Per defensar les propostes de resolució que el Grup Socialista presenta com a culminació del debat que hem tingut aquests dies respecte a la política territorial i a l'acció de Govern, i que, amb les propostes de resolució, intentem doncs que acabi com un debat constructiu per al país.

Quan nosaltres ja vàrem demanar aquest debat fa unes setmanes, uns mesos enrere, érem conscients que, aleshores, el Govern de la Generalitat passava per unes hores molt baixes, que hi havia un conjunt de problemes, segurament conseqüència d'unes decisions no encertades, com eren el conflicte del Pla Hidrològic, el Pla de gestió de residus, el tema del parc

d'atraccions, la problemàtica de la sequera, la paralització d'obres públiques, etcètera, i que, davant d'aquesta situació, si les senyores i senyors diputats ho recorden, nosaltres vam demanar ja —i així la premsa, els mitjans de comunicació se'n van fer ressò— que calia modificar, que calia rectificar aquella política, perquè, si no, anàvem encaminats a un resultat que portaria una certa tensió territorial, que portaria uns enfrontaments en el territori, i que no era bo per a Catalunya que això es donés; que era bo per a Catalunya que hi hagués l'acord, el consens, i que els problemes es podien resoldre a través del diàleg i a través de la concertació.

Posteriorment, crec que el meu grup parlamentari, el Partit Socialista, va intentar novament un gran esforç quan, davant del tema del Pla Hidrològic de les Conques Internes, vàrem cercar una resposta positiva a través de l'oferta del «pacte de l'aigua», que va donar com a conseqüència un conjunt de resultats altament positius per al país, com per exemple, la creació d'aquesta comissió d'estudis del Pla Hidrològic que ha de determinar els consums, els dèficits, etcètera, com l'impuls de polítiques de regadiu, com la creació de l'ens d'abastament d'aigua des d'una perspectiva majoritària, etcètera. I, per tant, tots ells resultats positius, fruit del diàleg, de la conversa i amb les perspectives que, a aquestes línies, es sumi la majoria o, per unanimitat, tots els grups parlamentaris, els sectors, els agents socials que intervenen en el país. Més endavant, hem formulat propostes de modificació. Per exemple, en el debat de pressupostos va ser un magnífic exemple de la nostra línia de cercar solucions per al territori.

I, finalment, voldria recordar-los que el Partit Socialista ha tret un acord, fa pocs dies, per a la formació de l'acord polític i social per a la millora del medi català, que ha tingut una bona acceptació en el conjunt de la societat. És a dir, aquesta és la posició que el Partit Socialista, que el Grup Socialista està seguint en els temes territorials.

Crec que, en el debat de divendres passat, la intervenció del meu company, del senyor Armet, va ser, novament, no dirigida tant a qüestions de crítica, sinó dirigida a reflexions a crítiques sobre el tema de la política territorial, i cercant les alternatives i solucions per resoldre aquests problemes; no va ser un debat dirigit en cap moment, doncs, a determinades actituds o determinades gestions, sinó un debat de reflexió, de profunditat, i crec que d'aquesta manera també va quedar molt ben reflectit als mitjans de comunicació, fins i tot jo diria que va sorprendre, pròpiament, a algunes posicions més temeroses que el Grup Socialista vindria en aquest debat en situació més sagnant; no va ser així, va ser novament una aportació més que va fer el Grup Socialista, perquè els problemes territorials de Catalunya se solucionessin des de la perspectiva que cal resoldre un dels temes que amb més retard, en el nostre criteri, s'està a Catalunya, que és l'endarreriment en polítiques territorials. Un endarreriment que nosaltres creiem que és responsabilitat del Govern, però que no farem res en aquesta responsabilitat amb enfrontaments, sinó que hem d'anar aconseguint acords i pactes puntuals perquè aquests temes puguin, doncs, accelerar-se, i que l'endarreriment que patim pugui, doncs, superar-se en un termini de temps al més breu possible.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat un conjunt de propostes de resolució, divuit per ser més precisos, en què clarament assenyallem que nosaltres abans posem els interessos del

país per formular alternatives prou concretes, per tirar endavant la solució d'aquests temes preferents, que no pas les posicions pròpies de partit, i n'hem estat molt conscients en el moment de redactar aquestes propostes de resolució; propostes de resolució que hem emmarcat en sis grans apartats: un és el Pla Territorial de Catalunya, l'altre seria un apartat que fa referència al desplegament territorial de determinades comarques que, des de la nostra perspectiva, requeriria l'esforç econòmic, l'impuls social per al seu desplegament definitiu; l'altre seria tot el que fa referència al bloc del medi, és a dir, al Pla d'espais, a la creació del Parc Nacional del Pirineu, al Pla territorial per a la preservació del litoral, al tema del Pla de gestió de residus industrials, i al consorci per a la gestió ambiental del Camp de Tarragona; un quart gran paquet l'estructurem sobre el tema de l'aigua; és a dir, la creació, perquè no succeeixi com aquest any, d'un pla d'emergència contra la sequera, d'un pla..., la referència al Pla Hidrològic i la seva relació amb la comissió d'estudis, que en aquest moment està en marxa en aquest Parlament, tot el Pla d'Infraestructures Hidràuliques i el desplegament de la Llei aprovada recentment, i l'impuls de les polítiques de sanejament a través de la contractació dels recursos disponibles que en aquests moments nosaltres considerem que són bastants i suficients per resoldre bona part dels temes pendents.

Finalment, afrontem un dels temes més importants que finalment han tingut un ressò —dic això perquè en el darrer Ple, doncs, se'n va parlar—, el de la qüestió de l'habitatge social, i el tema de carreteres per a la culminació dels grans eixos vertebradors del territori que estan, doncs, en un cert endarreriment.

Quant al que fa referència al Pla Territorial General de Catalunya, se n'ha parlat a bastament. Nosaltres el que volem és que aquest Pla —que és un pla pendent de fa molts anys, que la decisió es va prendre, doncs, ja fa set anys— es culmini perquè és un instrument necessari, un instrument útil, del qual han de sortir tots els plans parcials, pel qual moltes de les lleis del Parlament s'hauran d'adequar a les resolucions i que, des del nostre punt de vista i malgrat ser un instrument teòric, ha de servir per al redreçament de moltes de les àrees, diguem-ne, més deprimides o més castigades, bé sigui perquè són zones rurals, bé sigui perquè són zones de gran concentració demogràfica a Catalunya, que és la situació que presenta el país en termes generals.

Des de la perspectiva del Pla de muntanya ens falten tres plans de muntanya per aprovar: el de la Vall d'Aran, el del Pallars Jussà i l'Alta Ribagorça, que ja haurien d'estar, doncs, redactats, enllestits, aprovats —encara no ho estan. Nosaltres reclamem que des d'una perspectiva de solidaritat amb la muntanya aquests plans s'aprovin definitivament. També demanem que a tot el conjunt de plans s'incrementin les dotacions pressupostàries perquè puguem afrontar una segona fase d'expansió de les polítiques de reequilibri encaminades cap a aquest 20% del territori de Catalunya, on viuen només l'1% i en situacions realment precàries.

Volem també un pla territorial parcial per a les comarques situades a l'occident de Catalunya, les comarques deprimides, comarques que no han rebut l'impuls del creixement econòmic que a Catalunya, doncs, ha estat positivament sotmès en els darrers cinc anys, i que cal una política de solidaritat perquè aquestes comarques, sinó perquè rebin un impuls molt vigorós per al seu desplegament en igualtat amb altres territoris de Catalunya, i, com a mínim, els permeti posar les bases per al seu

desplegament social i econòmic en comarques com les Garrigues, la Noguera, el Priorat, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, etcètera, temes que nosaltres, des dels deu anys que hi ha el Parlament, hem reiterat una vegada darrere l'altra perquè la situació aquesta dels habitants, dels ciutadans d'aquests territoris es puguin anivellar en igualtat de condicions amb la resta del país.

Un pla per al desplegament de les comarques de les terres de l'Ebre. Jo aquí voldria fer un èmfasi molt important. Crec que han estat comarques solidàries, comarques que han compartit, quan se'ls ha demanat, els seus recursos naturals valuosos: l'aigua i l'energia. Són comarques que estan en un nivell de desplegament molt a prop de poder-se incorporar als territoris ja desenvolupats de Catalunya o a les cotes més altes de desplegament o de desenvolupament econòmic. Creiem que amb un aspecte de solidaritat des de Catalunya cap a aquestes comarques podríem aconseguir que la seva incorporació dins el que en podem dir la franja desenvolupada de Catalunya sigui una realitat i que correspondria a les polítiques de solidaritat que aquelles comarques han efectuat cap a la resta de Catalunya com el que des de la Catalunya... hem de fer en favor del seu desplegament definitiu, i que ara són comarques que ho esperen, comarques generoses que esperen que Catalunya els aportí solucions als seus problemes més immediats o solucions al seu desplegament definitiu.

Respecte al Pla d'espais. És un pla que ve derivat de la Llei d'Espais Naturals que es va aprovar l'any 85, és un pla necessari; és un espai que està condicionant tota la política ambiental —s'ha dit des de diferents intervencions, des de diferents oradors, des de diferents posicions. Cal que aquest Pla d'espais s'aprovi definitivament perquè d'aquesta manera podrem resoldre tot el que és la preservació del nostre espai a protegir o dels espais o dels ecosistemes que necessitem de protegir si volem un país mínimament equilibrat.

Evidentment el Pirineu. Nosaltres no estem d'acord amb la reducció del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici. Creiem que és un error, i diem, al contrari, que és un ecosistema que cal preservar i que, des de l'Executiu, s'ha d'impulsar la creació d'aquest Parc Nacional del Pirineu, compartint-lo fins a l'Aneto —és a dir, compartir-lo amb una altra comunitat autònoma, que és l'aragonesa—, a fi i efecte que tinguem aquest espai tan volgut, tan estimat pels catalans preservat; un ecosistema, doncs, vinculat a qualsevol..., vinculat a preservar-lo de qualsevol temptació de la seva degradació.

El Pla de gestió de residus industrials. Reiterem novament: cal que es retiri el Pla de gestió de residus industrials. Cal que s'iniciï el diàleg i el contacte amb els ens socials dels territoris, és a dir, només formular una política de resolució d'aquests problemes a través del diàleg, de la concertació, de l'acord, que això és vital si volem, doncs, acabar d'enllestir un dels principals problemes que afecten el medi ambient català. En aquest sentit el que constatem és que els ciutadans de les comarques i de les localitats on es va decidir la ubicació inicial no hi estan d'acord i, per tant, nosaltres hem d'acollir les demandes d'uns ciutadans quan rebutgen la implantació, segurament per criteris, doncs, d'ubicació però també de sistema o de comunicació, quan el rebutgen hem d'acollir les seves demandes i tenir molt clar que uns ciutadans estan en contra de la ubicació d'unes instal·lacions que no comparteixen.

Pel que fa referència al Consorci de la gestió del medi al Camp de Tarragona, hem de reconèixer que, en aquest sentit, s'han fet avenços però continua essent una de les àrees més contaminades —la indústria petroquímica, la indústria química, situada en el triangle de Tarragona-Reus-Salou, doncs, és de les més contaminants. Cal que s'hi actuï ràpidament si volem preservar la qualitat de vida dels ciutadans de..., jo diria prop dels 600.000 ciutadans que viuen en aquell entorn.

Quant al tema de la sequera. Hem vist que aquest any no hi ha hagut restriccions al país, per miracle, perquè, finalment, ha plogut. Sempre tenim sort que plogui; nosaltres n'estem molt contents. Però si no arriba a ploure en les darreres hores i els pantans no s'haguessin recuperat, segurament avui s'hauria de parlar des d'aquesta tribuna i segurament el Conseller hauria de dir: «Ciutadans de Catalunya, heu de tancar les aixetes perquè no hi ha aigua per al consum domèstic, no hi ha aigua per a les indústries, no hi ha aigua per a l'agricultura.» (*Remor de veus.*)

Davant aquesta situació, i vist que les previsions no són pas —no són pas— que hi hagi una pluviometria, doncs, elevada a Catalunya —un país que rep una pluviometria molt desigual, d'acord amb la seva configuració de país mediterrani—, cal que tinguem sempre a punt, que el Consell Executiu tingui sempre un pla d'emergència a punt per resoldre una possible sequera; un problema..., un pla d'emergència que vinculi les administracions, que vinculi la ciutadania en l'estalvi de l'aigua.

El tema d'infraestructures hidràuliques. Es va aprovar una llei, es va aprovar un cànon; aquest cànon cal que s'apliqui per resoldre definitivament tota la problemàtica de les infraestructures hidràuliques. I així successivament; no voldria allargar-me.

El Pla d'habitatge d'usos socials, que és una de les qüestions importants pendents a Catalunya i el Pla de carreteres. El Pla de carreteres, nosaltres —com es va dir l'altre dia— voldríem que el Consell Executiu no anés a vint quilòmetres per hora —ho va dir el senyor Armet—, sinó que anés a cent quilòmetres per hora. Que completés els eixos bàsics perquè són vitals per al desenvolupament del país.

Jo crec que són propostes absolutament constructives, són propostes sensates, són propostes que busquen l'acord. Però jo no voldria acabar la meua intervenció sense recordar-los que nosaltres hem presentat una proposta de resolució tendent a la desaprovació de les actuacions del Consell Executiu en matèria de política territorial. Crec que avui no es tracta en aquest debat de, simplement, desaprovar, sinó que del que es tracta és que en sortim amb propostes concretes, constructives i resolutives dels problemes pendents.

I és en aquest sentit que el nostre Grup vol formular una proposta molt clara i molt concreta: si el Grup de Convergència i Unió, si el Consell Executiu, si la majoria d'aquesta Cambra acceptés, ja no dic totes les nostres resolucions però si bona part de les resolucions i les substancials, nosaltres, amb molt de gust —perquè interposem els interessos del país, perquè interposem els interessos de la ciutadania a resoldre tants problemes concrets que té per resoldre—, nosaltres, amb molt de gust, si aconseguim que el Grup de la majoria se sumi a aquestes propostes constructives, retirarem la nostra proposta de resolució, respecte a la desaprovació del Consell Executiu en matèria de política territorial. Crec que és una oferta sincera, que correspon a les polítiques d'acord, de pacte, en fi, de resoldre els problemes generals del país, i, per tant, esperarem la resposta del

Grup de Convergència i Unió respecte a la nostra formulació i, si els camins són de bon fer, si les posicions són correctes, si les propostes de resolució són acceptades, ja dic, amb molt de gust, si aconseguim obtenir una majoria de resolucions globals, majoritàries en aquesta Cambra, nosaltres retirarem aquestes primeres —o la primera i la segona— de les propostes de resolució.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Correspon ara a l'Agrupació parlamentària del CDS la defensa de les seves propostes. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, molt probablement jo faré ara una interpretació o una utilització una mica perversa del Reglament d'aquest Parlament. (*Remor de veus.*) Utilització que serà legal però perversa; m'explicaré. Efectivament, jo pujo a aquesta tribuna per tal de defensar les nostres propostes de resolució subsegüents a un debat sobre política territorial, sobre l'acció del Govern sobre la política territorial que no s'ha celebrat, que no ha tingut lloc, o almenys el debat que nosaltres volíem celebrar. (*Remor de veus.*) Des d'aquesta consideració, en coherència, no hauríem de presentar, doncs, cap proposta de resolució. De tota manera, tothom entendre que, malgrat no haver-se celebrat el debat que nosaltres volíem, aprofitem l'avinentsa per tal de presentar tot un seguit de propostes —set en total— en relació amb el nostre discurs de l'altre dia.

La primera d'aquestes propostes és, sens dubte, la més important i pretén que el Consell Executiu presenti, finalment, davant la Comissió de Política Territorial, el Pla Territorial General de Catalunya en el termini de tres mesos. Com ja vàrem dir l'altre dia, la Llei de Política Territorial defineix aquest Pla com a instrument bàsic, com a instrument fonamental de l'equilibri territorial a Catalunya. L'absència fins ara d'aquest instrument, d'aquest Pla territorial els ha comportat a vostès, senyors del Govern, seriosos problemes —podríem parlar del Pla de residus, podríem parlar del Pla hidrològic de les Conques Internes.

En relació amb aquesta proposta de resolució, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ens ha fet arribar una proposta transaccional segons la qual s'instaria el Govern a completar l'elaboració d'aquest Pla territorial i presentar-lo davant de la Comissió de Política Territorial, i sotmetre'l a la consulta institucional preceptiva, tot això abans del 31 de desembre d'enguany.

La formulació d'aquesta proposta transaccional és molt semblant a la nostra quant a continguts, amb l'única discrepància del termini d'execució, qüestió en la qual no ens posarem forts.

En conseqüència, retirarem la nostra proposta número 1, en benefici de la transaccional que se'ns proposa, que, òbviament, votarem de forma favorable.

La proposta de resolució número 2 fa referència a l'aprovació, en el termini de tres mesos, dels plans comarcals de muntanya que encara estan pendents, en particular els de la Vall d'Aran —ja s'hi ha referit l'Illustre Diputat senyor Tomàs—, el de la Vall d'Aran, el del Pallars Jussà i de l'Alta Ribagorça, amb la qual cosa, almenys, podríem disposar d'aquests elements tan importants per a l'equilibri territorial d'aquelles comarques.

Les tres propostes següents —tercera, quarta i cinquena— tenen relació amb l'aigua, aquesta aigua que, finalment, ha caigut a Catalunya aquests dies de forma, diguem-ne, civilitzada, per una vegada. Si vostès, senyors de la majoria, donen suport a les propostes tercera i quarta, aconseguiríem dues coses: primera, que vostès començaran a tenir voluntat política per lluitar contra la sequera i contra els aiguats, i, segona, la previsible unanimitat de tota la Cambra sobre aquestes qüestions. Perquè jo estic convençut que tota l'oposició les votarà favorablement.

En definitiva, del que es tracta —i això seria la proposta número 3— és que vostès, senyors del Govern, posin en funcionament, en el termini de tres mesos —i continuarem sense posar-nos forts en els terminis—, l'eix d'abastament d'aigua, que ha de tenir al seu càrrec, entre d'altres funcions, la de regular els cabals d'aigua per al subministrament d'aigua a l'àrea de Barcelona i l'adequació de les instal·lacions, per tal d'afrontar les necessitats futures de la població.

En un moment com aquest de greu sequera, amb pèrdua significativa de la qualitat de les aigües de l'abastament de Barcelona i de les seves rodalies, provinent de la Conca del Ter, provinent dels embassaments de Sau, Susqueda i el Pasteral, l'obsolescència d'algunes instal·lacions —com la planta de tractament d'aigües potables de Cardedeu— obliga a l'adopció de mesures urgents per al seu condicionament. La posada en marxa de l'eix d'abastament d'aigua pot ser una bona mesura que en necessitarà d'altres, evidentment; que necessitarà diners, molts diners per al seu finançament; mesures que estan previstes a la Llei de Finançament d'Infraestructures Hidràuliques, que varem aprovar en aquest Parlament fa uns mesos; mesures que la nostra proposta número 4 pretén que es puguin començar a aplicar al més aviat possible, mitjançant la promulgació de tot un seguit de disposicions reglamentàries per al seu desenvolupament; mesures que facilitaran la recaptació anyal d'una quantitat al voltant de 10, 12.000 milions de pessetes amb destinació específicament inversora en infraestructures hidràuliques, en canonades d'abastament d'aigua, en endegament de rius, en conservació, per primera vegada en la història de Catalunya, en conservació de lleres públiques, etcètera. Mesures que faran possible que la Junta d'Aigües, destinatària final d'aquestes inversions, pugui doblar la seva capacitat d'inversió directa.

Acabo de fer, senyor President, una referència a la qualitat de l'aigua d'abastament de Barcelona. Jo deia l'altre dia que, sobre el Pla de Sanejament, l'important a hores d'ara és saber on som i cap on anem: si efectivament del que es tracta és de veure si ha arribat el moment —que molt probablement sí que ha arribat— de fixar les prioritats inversores del Pla de Sanejament en la descontaminació dels rius; si cal —que crec que cal— actuar amb urgència sobre el riu Anoia o sobre el riu Llobregat, o sobre el Besòs, o sobre el Ter, no fos el cas que entréssim en una dinàmica —i no vull fer tremendisme— que podria ser irreversible, malbaratadora dels recursos hídrics que tant necessita avui Catalunya. I per a això és imprescindible fixar les bases per a un nou debat sobre la política de descontaminació hidràulica a Catalunya, el pas previ del qual —i seria aquest l'objecte de la nostra proposta de resolució número 5— és que la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament pugui disposar en el termini de tres mesos d'un informe sobre l'estat de realització actual del Pla de Sanejament i sobre les seves previsions d'acabament.

Evidentment, la nostra proposta número 6 no és gens nova: pretén, sense més, la immediata retirada del Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials de Catalunya, el més polèmic pla que fins ara ha fet el Govern de Convergència i Unió. No cal insistir en més argumentacions que les que ja a bastament hem exposat en aquest Parlament, ja fa mesos, sobre aquesta qüestió. Nosaltres també, senyor Conseller, volem començar de zero; el que passa és que, per nosaltres, començar de zero és retirar el Pla de Residus; si no el retiren, doncs, començarem de tres, o començarem de tres milions, però no començarem de zero. I s'ha de parlar clar.

I, ja per acabar, volem parlar del medi ambient, en un moment en què la Comunitat Europea acaba d'aprovar un conjunt de mesures per a la defensa del medi ambient. El Consell de Ministres de la Comunitat acaba d'aprovar, per exemple, mesures relatives a la disminució del contingut de mercuri de les piles, mesures sobre l'etiquetatge de les piles i mesures també sobre la recollida selectiva de les piles usades per al seu tractament específic posterior; precisament —«casualment», com deia l'altre dia el Conseller—, en la mateixa línia de dues proposicions no de llei de la nostra Agrupació parlamentària que han estat aprovades en aquesta Cambra: alguna legitimitat té la nostra Agrupació parlamentària per parlar de medi ambient, encara que això podria no agradar a altres forces polítiques. Torno a recordar que, per tres vegades, hem proposat en aquest Parlament la creació d'una conselleria del medi ambient, i que totes tres vegades ens hem quedat sols a l'hora de votar-les.

En proposar —com ja hem fet— la creació d'una conselleria, el que volem, el que volem, el que continuem volent, és elevar de to la categoria dels problemes ambientals. Doncs, bé, la nostra proposta número 7 pretén que el Govern aprovi en el termini de tres mesos la constitució de l'Agència Catalana del Medi, com a organisme autònom de la Generalitat que assumeixi totes les competències del Govern en matèria ambiental, sense que això signifiqui, òbviament, la nostra renúncia a tornar a presentar més endavant la proposta de creació d'una conselleria de medi ambient. Aquest esperit que reflecteix la nostra proposta número 7, llevat dels terminis d'execució, rau en la proposta número 6 del Grup de Convergència i Unió.

Volem acabar donant una mostra de realisme polític, del convenciment de la tasca que fem. El que pretenem dur a terme és una estratègia clara, adreçada a fer realitat el màxim de les nostres ofertes programàtiques, i que això fos, és i serà compatible amb la nostra tasca d'oposició. En aquest sentit, i com a exemple del que és i serà la nostra estratègia, anunciem la retirada de la nostra proposta de resolució número 7, en favor, en aquest cas, de la número 6 del Grup de Convergència i Unió, que votarem favorablement.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Correspon ara al Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya... Té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en la sessió d'avui, en definitiva, farem un balanç i aprovarem unes resolucions del que ha estat un debat important en aquest Parlament. Crec que un debat d'aquestes característiques, que en definitiva és un debat sobre deu anys de govern de política territorial i de les propostes de futur, té dues

parts clares. El nostre Grup va presentar set resolucions, però —hi insisteixo— en dos blocs.

El primer bloc tracta —ha de tractar, necessàriament, al nostre parer— de fer una avaluació del que han estat deu anys de política territorial de Catalunya. Què ha passat en aquests deu anys? El nostre Grup diu, en la seva primera resolució, que qualifica d'insuficient la política territorial del Govern de la Generalitat en aquests quatre anys; insuficient pel que fa al reequilibrament territorial, pel que fa a preservar el medi ambient o pel que fa a l'execució d'infraestructures. I fem aquesta resolució d'insuficiència en coherència amb el que va ser el nostre discurs, del President del nostre Grup, divendres de la setmana passada. I he de dir que, en aquest tema, en el tema de determinar, d'avaluar el que han estat deu anys de política territorial, ni acceptarem cap transaccional ni condicionarem la nostra decisió a res, perquè, més enllà del futur —que després en parlaré—, del que es tracta, al nostre parer, és de, prèviament, qualificar, avaluar la política d'aquests deu anys. I hi insisteixo: la nostra qualificació i el nostre judici és clar: sumant allò que s'ha fet, allò que no s'ha fet i els efectes del que s'ha fet i del que no s'ha fet, el qualificatiu, com a mínim, és «insuficient».

I evidentment, que s'han fet coses, no podia ser d'una altra manera: hi ha recursos importants per fer coses. Ara bé, el que rebutgem de fons en la política territorial d'aquest Govern és una política territorial de no-intervenció en el territori per tal de reequilibrar el territori; dit d'una altra manera, aquesta és una política territorial que no ha beneficiat la major part dels ciutadans i que ha beneficiat menys aquells ciutadans que ho necessitaven més. És a dir, la política territorial del Govern de la Generalitat ha estat una política, també, des de la nostra perspectiva, socialment insolidària, i això, avui, no es pot obviar, ni en el debat ni avui, perquè avui, quan el nostre Grup diu això, ho diu des de la perspectiva d'una acció de govern de deu anys, d'una realitat que, es digui el que es digui, és aquí.

És a dir, 1989, problema de l'habitatge, el principal problema: Govern de la Generalitat, quasi un bilió de pessetes; construcció d'habitatges públics socials, 219 —no hi ha més números; amb aquests n'hi ha prou. Pla Territorial —els estalvio el que els vaig explicar en el Pressupost—: després de set anys, incompliment darrere incompliment —aquest és un altre fet. Política de medi ambient: reducció d'Aiguestortes, el 1990, a Catalunya —aquest és un altre fet. Pla Especial d'Interès Natural... Hi ha molts fets, hi ha moltes realitats que, des de la nostra posició, són inacceptables en un govern de Catalunya. I jo crec que aquesta realitat ha determinat el posicionament polític de l'oposició i del Govern en aquest debat.

I què és el que ha determinat el posicionament de l'oposició? Una coincidència quasi total. Tots els grups de l'oposició, a l'hora de fer aquest debat, han coincidit en dues coses: a dir que és insuficient, que es desaprova, que no s'està d'acord amb la política del Govern, a dir això i, al mateix temps, si vostès, senyores i senyors diputats, repassen les resolucions, pràcticament tots els temes importants de les resolucions són donar impuls que el Govern faci coses que creiem que avui són prioritàries, que connecten amb allò que és a la societat. Perquè aquest debat de política territorial no és un debat al marge de les demandes socials, sinó que el tema d'habitatge, de medi ambient, de transport, de planificació, avui, són demandes importants a Catalunya i, per tant, hi ha una gran coincidència en els

grups de l'oposició a l'hora d'afrontar aquest debat —hi insisteixo: com a conseqüència de la realitat.

Però he de dir que aquesta realitat també ha fet que el Govern es posicionés d'una determinada manera. Perquè en el fons el Govern és conscient d'aquesta realitat. I hem assistit, prèviament a aquest debat, jo diria, a un cert activisme, o a uns certs moviments del Govern, que intenta presentar coses. Si vostès repassen els últims dos mesos, hi ha hagut anuncis que es faran coses: era l'intent d'amagar allò que no s'ha fet amb allò que es diu que es farà. Aquesta ha estat una línia d'acció del Govern, però hi ha hagut una altra línia d'acció, en aquest debat: una allau de dades. Jo diria, en aquest cas..., els arbres, no és que ens amaguessin el bosc, sinó que els arbres intentaven amagar que no hi havia bosc: la multitud de dades a les quals l'altre dia vàrem assistir per part del senyor Conseller en alguns temes eren un intent d'amagar que darrere d'això no hi havia res més, una impossibilitat de fer un debat polític amb dades concretes.

Per tant, senyores i senyors diputats, en relació amb el primer bloc, hi insisteixo, la nostra qualificació és d'insuficient. Estem al mes de juny: cal que el Govern, si pot, si vol, recuperi aquesta avaluació, i crec que fins i tot la mateixa intervenció del Conseller Molins l'altre dia, en alguns aspectes, anunciava d'una determinada manera la necessitat d'una recuperació.

Com afrontem el futur? La resta de resolucions..., hi ha un bloc important de resolucions que parla de com afrontem el futur. Els hem de dir que el nostre Grup —després m'hi referiré— ha presentat sis resolucions dels temes globals més importants, i que l'afrontem des de la voluntat de diàleg, però —hem de ser molt clars— també des d'un total escepticisme, des d'un total escepticisme, escepticisme basat en el que ha estat l'obra de Govern, que els temes importants objecte d'aquest debat i objecte avui d'atenció a la societat siguin temes que aquest Govern vulgui afrontar.

I jo els en vull posar un exemple, d'això. Fa pocs dies, el President de la Generalitat, el President de la Generalitat, davant d'un tema com l'habitatge, fa una proposta que tots vostès coneixen: com a mínim, des de la nostra posició, com a mínim, aquesta és una proposta frívola —com a mínim—; fins i tot —i perdonin-me— pot semblar una burla. Com és possible que, davant del tema de l'habitatge, que es diu que es vol afrontar de veritat, no existeixi un plantejament seriós i rigorós? Els he de dir, senyores i senyors diputats, que, si el Govern de Catalunya intenta afrontar tots els problemes que han aparegut en aquest debat de la mateixa manera com el President Pujol ens diu que solucionarà el tema de l'habitatge, estic segur que dintre de poc ens trobarem en un altre debat de política territorial, amb unes posicions fins i tot més confrontades.

El nostre Grup ha presentat, a més a més d'aquesta resolució d'insuficiència, sis resolucions, resolucions totes elles de caràcter general —ens ha semblat... o hem considerat que no volíem fer resolucions excessivament concretes—, que, d'una o altra manera —hi insisteixo—, aquestes resolucions connecten amb resolucions que, pràcticament, la resta dels grups han plantejat.

La segona d'elles és la necessitat del Pla Territorial General —he de manifestar que acceptàriem la transaccional, en aquesta resolució, que la majoria ens ofereix.

La tercera resolució, la necessitat de fer un pla plurianual d'habitatges de promoció pública de lloguer —de lloguer—: cal

que el Govern de la Generalitat impulsí un pla plurianual —que vol dir política de sòl, política a llarg termini, inversió important—, i plantejar que avui no pot ser que la promoció pública només faci habitatges de propietat.

La quarta resolució fa referència al principi de potenciar i fomentar el transport públic: creiem que un principi orientador del transport a Catalunya ha de ser la potenciació del transport públic, i, en aquesta mateixa resolució, i com a concrecions d'aquesta potenciació i foment del transport públic, l'elaboració urgent del pla intermodal de transports, la constitució de l'autoritat única de transports de la Regió I, que intervingui en els temes de planificació, inversions i política tarifària, i la necessitat d'elaborar un segon, un segon pla de metros a Catalunya.

La cinquena resolució fa referència a la necessitat d'allò que també és obvi: cal una revisió del Pla de carreteres, cal una revisió del Pla de carreteres i, aquesta revisió, cal fer-la, primer, des de l'avaluació —avaluació difícil de fer— del que s'ha fet fins ara, des de l'establiment de prioritats i des de la definició de programacions econòmiques.

La sisena resolució fa referència a tots els aspectes de medi natural: la necessitat de l'aprovació urgent del Pla especial, del Pla d'Espais d'Interès Natural, amb programació econòmica i amb prioritats, i demanem també la retirada de la proposta de reducció de la zona d'influència del Parc Nacional d'Aigüestortes.

I la setena resolució fa referència a la necessitat, a la necessitat de racionalitzar i d'optimitzar la gestió dels recursos naturals, evitant la concentració d'aquests i evitant els desequilibris territorials.

Aquest debat ha estat un debat on, alguns temes, però en especial les terres de l'Ebre o les zones deprimides, han estat també, en bona part, un dels problemes importants d'aquest debat. Creiem que cal endegar una política territorial que manifesti, evidentment la voluntat de reequilibrar el territori, de no desequilibrar el territori; que això implica determinades concepcions de creixement i implica la necessitat de racionalitzar els recursos.

Per acabar, senyores i senyors diputats, dir que, dintre de molt poc, estarem votant unes resolucions; m'imagino que s'acceptaran transaccionals, i, en d'altres, el Grup de la majoria votarà i guanyarà, com és normal. Més enllà d'això, crec important que el resultat de fons d'aquest debat, d'una o altra manera, crec, és el diagnòstic unànime de tots els grups de l'oposició que aquesta política territorial avui no serveix, que cal canviar-la.

He de dir que el nostre Grup veu que aquesta majoria no canviarà aquesta política territorial, que aquesta política territorial és una expressió dels interessos que defensa la majoria d'aquest Parlament; tot i així, diem: estem disposats a fer alternatives, a parlar-ne, en el sentit que cal una reorientació profunda de la política territorial. Si vostès la canvien, tindran el nostre aplaudiment; però estem, possiblement, desgraciadament, convençuts, que aquesta política territorial només es canviarà amb una altra majoria d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Correspon ara al Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a la defensa de les seves propostes, té la paraula el Diputat Il·lustre

senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió ha estudiat, com sempre, amb tota atenció les gairebé setanta propostes de resolució que han estat presentades.

Per començar, vull dir que estem d'acord amb bastants d'elles, i ja els anuncio, des d'aquest moment, la nostra voluntat d'aprovar-les —gairebé la meitat— totalment o parcialment.

Abans, per això, permetin-me, senyors diputats, d'explicar breument el contingut de les set propostes que ha presentat el nostre Grup. La primera proposta fa referència al Pla Territorial General de Catalunya, i sobre la nostra mateixa proposta, i visites les propostes de tots els grups, nosaltres hem fet una proposta de transacció que, textualment, diu el següent: «Completar l'elaboració del Pla Territorial General de Catalunya, tal com preveu la Llei 23/1983, i d'acord amb els objectius del Decret 397/84. Una vegada acabats els treballs, presentar el projecte de pla a la Comissió de Política Territorial i sotmetre'l a la consulta institucional perceptiva, tot això abans del 31 de desembre de 1990.» Veuran, les senyores i els senyors diputats, que recull molta part de les propostes alternatives presentades.

Quan vam presentar aquesta proposta, nosaltres havíem parlat —i per això era transaccional— en relació amb la 1 del Grup Popular, amb la 2 del Grup d'Iniciativa i amb la 2 del Grup del CDS. També ho podria ser, al nostre entendre, perfectament amb la 3 de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, amb la 8 del Partit dels Comunistes de Catalunya i amb la 1 d'Esquerra Catalana. Nosaltres no tindríem cap inconvenient —a l'inrevés: estaríem contents— que aquests grups volguessin retirar les seves en benefici d'aquesta transacció; si ho volen fer, nosaltres els ho agraïrem.

La segona proposta presentada pel Grup de Convergència i Unió diu el següent: «Aprofundir en la política de creació de benestar, propiciant la igualtat de tots els ciutadans de Catalunya, sigui quin sigui el seu lloc de residència, continuant les inversions adients en equipaments i en serveis, com ara els sanitaris, escolars, universitaris, culturals, esportius, etcètera, amb aquest objectiu.» El nostre Grup vol remarcar, en aquesta proposta, la voluntat de Convergència i Unió d'estendre a tot el país, tant com sigui possible, tots els equipaments; evidentment, cadascun d'ells en la seva escala. Concretament, per exemple, en el tema d'universitats: en teníem tres, en farem una que fa quatre; no es para aquí, la política del Govern: el Govern ha anunciat que vol, al més ràpidament possible, assolir les set universitats de Catalunya; Lleida, Tarragona i Girona també han de poder tenir les seves universitats, i, en el futur, potser no parar-se aquí.

La tercera proposta del nostre Grup diu, textualment: «Potenciar la política de creació difosa de riquesa en tot el territori, cercant l'equilibri multisectorial de l'economia de totes les comarques. La política industrial, l'agrícola, la de creació de sòl i urbanística, la turística i les altres sectorials estaran al servei d'aquest objectiu.» Aquí, el punt on el nostre Grup insisteix més és en aquest de l'equilibri multisectorial. Concretant-ho: jo sóc d'una comarca, el Vallès Occidental, plenament industrial, però no per aquest fet nosaltres creiem que ni el sector primari ni, sobretot, el sector de serveis, no hagin de tenir en aquest moment un fort impuls a l'altre extrem: l'Aran, un territori amb boscos, amb ramaderia, amb serveis, però també avui amb un

petit polígon industrial a la ciutat de Vielha, que s'ha d'ocupar. El nostre Grup està plenament convençut que aquest equilibri multisectorial és necessari arreu del país.

Proposta quarta, textualment: «Continuar la tasca de vertebració del país, a través dels grans eixos de comunicació, verticals i horitzontals, relligant el territori i fent-lo més permeable per afavorir les inversions creadores de riquesa.» Per nosaltres, les comunicacions són bàsiques: tenim fonamentades esperances, sobretot en l'eix transversal de Catalunya, que s'ha de començar, en la comunicació Lleida i Girona, per dinamitzar el centre del nostre país.

Proposta cinquena, textualment: «Potenciar aquells sistemes de polaritat amb vida pròpia capaços de generar processos de desenvolupament autosostingut en amples zones del seu voltant.» El nostre Grup està convençut que hi ha uns sistemes dinàmics, ja avui, que cal donar-los més suport. A títol d'exemple: el sistema nord, als voltants de Girona; el sistema central, amb les planes intermèdies: Osona, Bages, Anoia; el triangle Reus-Valls-Tarragona; a ponent, les terres de Lleida i les terres de l'Ebre... Aquests sistemes, per ells, ja van progressant. A més a més, el nostre Grup vol fer un èmfasi especial en aquells punts on aquests sistemes s'uneixen, o, per un costat, amb Barcelona, o entre ells. Per exemple: la vall de la Tordera, entre el sistema nord i Barcelona; la zona del Vendrell, lligam i, potser més àmpliament, tot el Baix Penedès o tot el Penedès, entre Barcelona i la seva àrea metropolitana, i el triangle Reus-Valls-Tarragona, i també una altra zona, molt dinàmica en aquests moments, entre Segarra i Urgell, possibilitats amb vistes a Lleida, que el nostre Govern pensa que ha de ser una actuació prioritària.

Proposta sisena del Grup de Convergència i Unió: «Refermar la política de preservació de l'entorn, amb l'aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural, i reforçar els mecanismes institucionals existents, amb la creació de l'Agència Nacional del Medi Ambient a Catalunya.» El nostre Grup ha manifestat reiteradament que el creixement econòmic que en aquests moments té Catalunya s'ha de fer plenament compatible amb la conservació de la natura i d'aquells paratges de més interès.

La proposta setena és la que fa referència al Pla Territorial de Catalunya que, prèviament i equivocadament, els he anunciat d'una forma anticipada. En aquesta esmena transaccional voldria fer-los veure la voluntat i el compromís del Govern d'abans de final d'any fer dues coses amb el Pla Territorial: per un costat, obrir aquest diàleg que es demanava, tal com preveu la Llei, amb tots els municipis, amb l'Administració de l'Estat i amb totes les entitats supramunicipals, però, a la vegada, també, portar aquest projecte de Pla territorial a la Comissió de Política Territorial perquè es pugui conèixer i perquè, si es creu convenient, es pugui opinar sobre aquest.

Ara, senyores i senyors diputats, permetin-me que, amb la màxima brevetat, passi revista a les propostes dels altres grups que han presentat i que el nostre Grup té intenció de votar favorablement.

La primera proposta del Grup Popular ha estat transaccionada i, evidentment, la votarem favorablement, i la segona proposta del Grup Popular, que fa referència a la regulació del transport, també serà votada favorablement pel nostre Grup.

Les propostes del Grup d'Esquerra Republicana: la segona proposta d'aquest Grup serà votada, en la seva gran part, favo-

rament pel nostre Grup. També en la seva totalitat la quarta del Grup d'Esquerra Republicana. Quant a la sisena, hem presentat una transaccional i, per tant, també serà votada favorablement la transaccional, i, quant a la vuitena, serà votada parcialment favorable pel nostre Grup.

Esmenes del Grup d'Esquerra Catalana: quant a la primera, ja he manifestat la voluntat que, si es volen acollir a la transaccional, nosaltres els ho agrairíem. Quant a la tercera, d'una forma parcial però mantenint tot el seu esperit, serà votada favorablement, igualment com la desena, també amb una petita votació separada que demanarem, però també serà votada favorablement.

El Sr. PRESIDENT: És del Grup Mixt, eh?, no d'Esquerra Catalana. Tècnicament, és el Grup Mixt.

El Sr. PONT: Del Grup Mixt, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. PONT: El senyor Sabanza m'ha entès. Gràcies, senyor President.

Del Grup Mixt també, però sector del Partit dels Comunistes de Catalunya: aquí, la 8 és l'única que podríem nosaltres..., voldríem que s'acollissin a la transacció sobre el Pla Territorial General de Catalunya. I, quant a les altres, em sap molt greu no haver pogut arribar a cap acord, perquè, si més no, el senyor Celestino Sánchez s'ho mereixeria, perquè a les 9 del matí d'ahir ja estava esperant a veure què podia transaccionar, però després d'estar-ho comentant amb ell, no hem trobat motius de transacció.

Quant al Grup Socialista: en relació amb el Grup Socialista, retirades les propostes número 1 i número 2, la 3, que fa referència al Pla territorial de Catalunya, nosaltres estem d'acord a votar la part dispositiva: hi ha una sèrie de constatacions que no votarem, però hi ha una dispositiva —les tres darreres línies—, que nosaltres votarem favorablement i que s'haurà d'integrar a la transacció. Quant a la proposta número 4, que fa referència a la problemàtica dels sectors que viuen amb greu mancança de serveis mínims, aquí hi ha hagut grans esforços de negociació, que faig avinents a la Cambra; finalment, hi ha un text, amb una sèrie de votacions separades i potser amb alguna paraula per lligar les coses que quedaran —que en el moment de la votació faré arribar el text a la Presidència perquè pugui ser sotmès a la votació—, però l'esperit de la proposta, elaborant un informe, nosaltres el farem: no hi tenim cap inconvenient, que s'informi de com estan les actuacions de la Generalitat en relació amb l'electrificació, el telèfon i el sanejament, perquè són temes que el Govern de la Generalitat està portant endavant, i, per tant, d'acord a fer aquest informe.

Proposta cinquena del Grup Socialista: la primera part, referent als plans de muntanya, serà acceptada pel nostre Grup; la segona part, no. Proposta número 8, del Grup Socialista: acceptada en la seva integritat: és la que fa referència a la Llei d'Espais Naturals i a l'aprovació del Pla d'Espais Naturals; com que n'hi ha una altra, s'haurà de fer una refosa, però nosaltres votarem íntegrament la del Grup Socialista. Proposta 11 del Grup Socialista: aquí, nosaltres votarem favorablement els punts 1 i 4, amb una petita votació separada en el punt quart —perquè comprendran, les senyores i els senyors diputats, que podria tenir alguna dificultat per a nosaltres—, però amb una votació separada podrem solucionar aquest tema. Proposta 12 del Grup Socialista: votada íntegrament pel Grup de Convergència i

Unió. 13 del Grup Socialista: la constatació primera i les conclusions, votades favorablement; la constatació segona, no, perquè no la creiem necessària —fa referència, aquesta, als temes de l'aigua i a la pluviometria. Proposta 14 del Grup Socialista: serà votada gairebé tota, menys un incís que ja, en el seu moment, demanarem votació separada, i és la que fa referència a la Comissió d'Estudi del Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya.

La proposta 16, que fa referència a un informe sobre la Junta de Sanejament, serà pràcticament votada íntegra; l'únic punt de discrepància és si aquest informe que s'ha d'elaborar s'ha de fer davant del Ple, davant del Parlament, i la Mesa del Parlament ja decidirà, si hi ha d'anar, on hagi d'anar.

I final..., no encara no, la 17, del Grup Socialista també, a la segona part votem que sí —al tema dels habitatges—, i en la primera, amb una introducció lleugerament canviada —text que també farà arribar a la Mesa—, també podrem votar-la afirmativament.

I, quant a la darrera del Grup Socialista, la 18, també la votarem favorablement, menys una sola paraula, un sol adjectiu, perdó, del qual demanarem votació separada.

Queden encara les propostes del grup del CDS, perdó, de l'Agrupació parlamentària del CDS, de les quals la primera està inclosa en la transaccional, per tant, la votarem favorablement. La segona, amb unes votacions separades, doncs, també la votarem favorablement. La tercera, íntegrament, la votarem favorablement. La quarta, amb una petita modificació que demanarem a la Mesa, perquè, doncs, parla de tres mesos, però entremig hi ha el mes d'agost, de vacances, i haurem de buscar alguna solució perquè siguin tres mesos de treball, també la votarem favorablement. La cinquena, també serà votada favorablement. I, finalment, ens queden les propostes d'Iniciativa per Catalunya. Les propostes d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres, doncs, hem arribat a aquesta transacció que els vam oferir sobre la seva segona, que votarem coordinadament. I pel que fa a les altres no..., malgrat que hem intentat, doncs, buscar alguna possibilitat de transaccionar-ne alguna més, no ha estat possible, tot i compartir els objectius que volien, que era el tema dels habitatges de lloguer. El nostre Grup està d'acord que en les noves promocions d'habitatge públic s'han de fer promocions de lloguer. I pel que fa a l'altre, que fins a l'últim moment hem estat estudiant, que era la de l'aprovació definitiva del PEIN, d'alguna manera, amb altres propostes, nosaltres entenem que també quedarà plenament recollit.

I ara ja, per acabar, senyor President, doncs, i anunciada aquesta voluntat d'acceptar moltes esmenes totalment o parcialment com hauran pogut comprovar tots els senyors diputats, i per tant, creiem que demostrada a bastament la voluntat de diàleg i de recerca d'acords per part, doncs, evidentment del nostre Grup, però sobretot en aquests temes, compendran, les senyores i els senyors diputats, que el Conseller ha de tenir la darrera paraula en aquestes acceptacions, i hem trobat, el nostre Grup, sempre tot el suport del Conseller per tirar endavant tots aquests acords, que representen pràcticament la meitat de les resolucions presentades.

I per acabar ja, senyor President, dir-li que celebrem l'opinió manifestada pel portaveu del Grup Socialista en el sentit, doncs, de donar prioritat als interessos del país, de voler, doncs, que tots plegats trobem la manera de portar aquests temes de políti-

ca territorial endavant. També manifestar el meu acord amb el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya quan ha dit que del que es tractava era d'impulsar el Govern; perquè penso que bàsicament, al nostre entendre, el resum d'aquest debat és que, doncs, es poden millorar coses. Evidentment, tota actuació humana és perfectible; es pot, doncs, en lloc d'anar a vint per hora, potser, no ho sé, a dos-cents, potser sortiríem de la carretera, però sí que es pot anar a més velocitat, es poden fer més plans, es poden fer més informes. Tot això, el nostre Govern ho accepta plenament, però sí que hi ha un tema, senyores i senyors diputats, important com a resultat d'aquest debat que jo voldria posar en relleu, que són les alternatives: propostes que hi hagi hagut davant d'aquest Ple de canviar coses. Jo els asseguro, senyores i senyors diputats, que amb la major voluntat jo he intentat buscar, de les propostes de resolució, quines coses eren les que es deia, concretament, «en lloc de fer això, fem aquesta altra cosa», i certament n'he trobat una: el Grup d'Esquerra Republicana —i encara no és pròpia, és una iniciativa de la Societat Catalana de l'Ordenació del Territori— proposa que l'eix transversal, de Lleida fins a Vic vagi per on va, però quan sigui a Vic, en lloc d'anar-se'n cap avall, cap a Girona, vagi cap amunt, per Figueres. És clarament, al meu entendre, una alternativa a la política territorial del Govern. El Govern vol anar cap a Girona, i proposen d'anar cap amunt.

Altres alternatives clares, que fos dir «aquests diners que es destinen a això, destinem-los a aquesta altra cosa», jo no les he sabudes trobar, a pesar que les he buscades. Tot i així, com que vindrà el Pla Territorial General de Catalunya, aquí, com que el discutirem, com que en parlarem tots plegats, segur que amb la bona voluntat que tots els portaveus han exposat des d'aquesta tribuna, la recollim i hi buscarem solucions —les millors possibles—, perquè la política territorial a Catalunya estigui al servei de la millora de la qualitat de vida de tots els catalans i del reequilibri d'activitats de població arreu de tot Catalunya.

Gràcies, senyor President, per la seva benevolència; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT. Moltes gràcies, senyor Pont. Passem ara a les votacions. Es procedirà pel mateix ordre amb què ha tingut lloc el debat. Jo prego als senyors portaveus que estiguin molt amatents per indicar-me si hi ha transaccionals a fi que es pugui procedir a l'admissió a tràmit i a la corresponent votació ulterior.

Per tant, comencem per les propostes de resolució del Grup parlamentari Popular. Sembla que la primera es retira. Doncs, queda retirada en espera d'una futura transaccional.

Passem a la número 2.

Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats que hi estiguin d'acord, es posin drets.

Aquesta Proposta ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la proposta de resolució número 3... (*Remor de veus.*) Que doni el contacte... (*Veu de fons: «3 i 4».*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si no, no s'enregistra.

El Sr. PONT: 3 i 4, pel nostre Grup, es poden votar conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap inconvenient? Doncs, es voten les propostes de resolució del Grup Popular, números 3 i 4, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem a la votació de les propostes de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El Sr. PONT: Senyor President, pel nostre Grup, la primera, la cinquena i la setena poden ser objecte d'una sola votació.

El Sr. PRESIDENT: Primera, cinquena i setena.

El Sr. PONT: Gràcies.

(*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, la proposta de resolució número 5, votació separada fins on diu «i regional de Catalunya».

El Sr. PRESIDENT: O sigui sense l'«així com»...

El Sr. CURTO: Això mateix.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votem a continuació la primera i setena, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues propostes de resolució han quedat rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació la segona, la segona proposta.

El Sr. TOMÀS: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. TOMÀS: Votació separada fins on diu «aquesta Cambra».

El Sr. PRESIDENT: No, a la segona no hi ha «Cambra»....

El Sr. TOMÀS: «L'acord unànimе pres per aquesta Cambra.»

(*L'I. Sr. Pont demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ferran Pont? (*Pausa.*) El mateix. Doncs, votem fins a «l'acord unànimе pres per aquesta Cambra.»

Vots a favor?

Aquesta segona proposta, fins on hem dit, ha quedat aprovada per unanimitat.

Esquerra Republicana retira la resta de...

(*Veu de fons: «No!»*)

El Sr. PRESIDENT: No! Doncs, ara es vota la segona íntegra.

Vots a favor? —la segona part, és clar— (*Pausa.*)...

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 66 en contra i 34 abstencions.

Passem a la tercera...

El Sr. PONT: No!, senyor President, la tercera és inclosa, és inclosa en la transacció. El Pla Territorial de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, perdó, l'Agrupació parlamentària...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Accepta d'estar inclosa com a transacció, efectivament. Per tant, queda retirada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La quarta.

Vots a favor?

La proposta quarta ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a votar la cinquena fins a «la realitat comarcal i re-

gional de Catalunya»; fins aquí.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta cinquena, fins on hem dit, ha quedat rebutjada per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem la resta d'aquesta cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part ha quedat rebutjada 15 vots a favor, 67 en contra i 33 abstencions.

La sisena queda retirada, no?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, hi ha la transacció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. De manera que correspon ara votar la vuitena.

El Sr. PONT: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PONT: El nostre Grup demanaria una votació separada de les quatre primeres línies, o sigui acabant on diu: «Catalunya». (*Pausa.*) Perdó, senyor President, fins on diu: «Catalunya».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. O sigui es vota fins a «per les comarques interiors i per tot el país de l'eix transversal de Catalunya»; fins aquí.

Vots a favor?

Aquesta part ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació la resta de la proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 66 en contra i 9 abstencions.

A continuació passem a les propostes del Grup Mixt.

El Sr. PONT: Sí, senyor President. S'hauria de preguntar, si us plau, si la primera d'aquesta Agrupació, d'aquest Grup dintre del Grup Mixt, de l'Esquerra Catalana, accepta d'incorporar-se a la transacció sobre el Pla Territorial General de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: La primera ordinal, la primera ordinal. El senyor...

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: President, de què parla? De les d'Esquerra Catalana o de les del Partit dels Comunistes de Catalunya?

El Sr. PONT: De totes dues, senyor President, si vol dir-li, perquè tots dos es troben en el mateix cas; són la 8, del Grup..., bé, del senyor Celestino Sánchez, i la primera ordinal del senyor Sabanza.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: La proposta número 8 del Partit dels Comunistes de Catalunya..., no acceptem la transaccional perquè, en definitiva, la proposta feta per Convergència és la situació concreta en què estem ara, per la qual cosa pensem que no és necessària cap votació. La proposta que nosaltres fem sí que és una cosa diferent a la situació concreta. Dono la paraula al meu company de Grup.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, votarem les propostes tal com han estat presentades. El senyor Sabanza...

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. En nom dels diputats d'Esquerra Catalana, adscrits reglamentàriament al

Grup Mixt, per anunciar que no acceptem tampoc la transacció, perquè la nostra primera proposta de resolució, el que oferia, era el disseny d'un model de política territorial alternatiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es pot fer alguna agrupació d'aquestes?

El Sr. PONT: Senyor President, primera... Pel nostre Grup, primera, segona, quarta, cinquena, sisena, setena, vuitena i novena poden ser objecte d'una única votació.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, només la 3 fora.

El Sr. PONT: La 3 i la darrera.

El Sr. PRESIDENT: I la desena, exactament.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASANOVAS: Entenem que aquestes esmenes a les quals es referia el Diputat són les presentades pel senyor Celestino Sánchez —suposo. (*Remor de veus.*) Oh, aquí també hi ha números: 1, 2, 3... (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Ho té clar, senyor... No ho té clar? Doncs, li ho explicaré.

Hem fet una relació ara de les propostes que són designades per ordinals, no per números cardinals. Ha quedat clar, ara? (*Remor de veus.*)

El Sr. CASANOVAS: Sí, queda clar; així sí que queda clar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*Remor de veus.*)

Votem, per consegüent: primera, segona, quarta, cinquena, sisena, setena, vuitena i novena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes..., ai! aquestes propostes han estat rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem...

El Sr. PONT: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PONT: De la tercera proposta presentada pel Grup Mixt, amb el número de registre 18847, demanem votació separada; és una mica complicat. Votació separada... O sigui, dues votacions. La primera votació comprendria des de: «ateses les ambigüitats» fins «uniformitzades i actualitzades». Això, més —a la sisena línia— la frase «i faci conèixer a aquesta Cambra». Aquests dos incisos, una votació, i per a la resta de la proposta, una altra votació. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: A veure si ens entenem.

El Sr. PONT: Perdó, senyor President. Si em permet, llegeixo el que resta perquè les senyores i els senyors diputats vegin que..., vaja, el que restarà si la votació es desenvolupa com preveig en aquest moment. La intenció del nostre Grup seria que el que restés fos: «El Parlament de Catalunya insta el Govern que disposi tot allò que calgui perquè l'Institut d'Estadística de Catalunya, elabori sèries i estimacions estadístiques al més ajustades a la realitat de cada moment, amb atenció particular a les xifres de tipus comarcal, i, dins d'aquestes, les avaluacions de rendes per càpita.» O sigui, encomana uns estudis...

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Votem de la proposta tercera fins a «actualitzades», amb l'afegit «i faci conèixer a aquesta Cambra».

Vots a favor?

(*L'I. Sr. Sabanza demana per parlar.*) Sí.

El Sr. SABANZA: Senyor...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Sí, senyor President, per anunciar que retirariem la part que es demanava votar separada. O sigui, la primera que anàvem a votar ara, i, per tant, quedaria la part que llegia el senyor Pont.

El Sr. PRESIDENT: Bé, és el propietari de l'esmena de manera que la pot retirar quan vulgui.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, només una qüestió d'ordre purament gramatical. És que els meus companys em fan observar que al text fotocopiats que s'ha distribuït hi ha un error: que per comptes de parlar de «xifres de tipus comarcal», diu —que és el text original—, parla de «xifres de tipus comercial».

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Amb aquesta esmena tècnica, se sotmet a votació, a partir de: «El Parlament de Catalunya insta el Govern...», etcètera. (*Remor de veus.*)

Vots a favor?

Aquesta proposta ha estat aprovada per unanimitat.

Ara resta la desena...

El Sr. PONT: Sí, senyor President. El nostre Grup voldria demanar votació separada de les paraules o de la frase següent. Al començament de tot, després d'«ateses», diu: «les inconcrecions que conté». Votació separada d'aquesta frase: «les inconcrecions que conté».

Gràcies.

Bé, evidentment, després, senyor President, com em fan observar en veu baixa, aquestes «ateses» haurà de transformar-se, segurament, en un masculí, i dir: «atesos el Pla de carreteres i les actuacions...», però aquestes petites observacions em sembla que no cal fer-les i que la Mesa...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votem la proposta desena sense «les inconcrecions que conté».

Vots a favor?

És aprovada per unanimitat.

Sembla que l'afegit d'aquest de «les inconcrecions que conté» no cal votar-lo perquè ha quedat decaigut.

El Sr. CASANOVAS: No, no, senyor President. Nosaltres creiem que s'ha de votar, eh?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es vota l'afegit «les inconcrecions que conté».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest afegit ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara als cardinals, o sigui, número de registre 18845.

El Sr. PONT: Senyor President, pel nostre Grup, de la número 1 a la número 8 poden ser objecte d'una sola votació, vist que no s'ha acceptat la proposta d'incloure la 8 a la transacció. Per tant, una sola votació pel nostre Grup.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Que són totes. La 8. Votació conjunta... (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*) El senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Sí, una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor.

El Sr. HORTALÀ: Fa estona que observo, per part d'aquesta Presidència, una certa —dit amb tota cortesia— reticència al fet que siguin esmentats els noms del Partit dels Comunistes de

Catalunya i d'Esquerra Catalana, tots dos inclosos dins el Grup Mixt i que, com és reglamentari —i passa a qualsevol Cambra del món que tingui un sistema de representació per grups—, això és així. Per tant, jo li pregaria que, a part dels números de registre dels ordinals i dels cardinals —expressió aquesta última més aviat vinculada al tarannà d'una altra força política—, doncs, que ens permetés expressar lliurement les denominacions dels nostres respectius Grups polítics.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha..., estigui molt tranquil el senyor Hortalà, l'Honorable senyor Hortalà, que no hi ha cap mena de reticència.

(*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Sí, el...

El Sr. CURTO: Senyor President, el Grup Popular demana votació separada de la proposta número 3, 6, 7, 8 i, dins de la 8, també votació separada fins on diu «realització», a la penúltima línia. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Votem la 1, la 2, la 4 i la 5, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes..., ai! aquestes propostes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions.

A continuació votem la número 3, 6, 7 i 8 fins a «la seva realització».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han estat rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació votem la resta de la número 8, que és afegir «i un debat institucional amb àmplia participació nacional».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest afegitó ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Passem, a continuació, a les propostes del Grup Socialista. (*L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.*) Senyor Tomàs?

El Sr. TOMÀS: Senyor President, d'acord amb les manifestacions fetes pel portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que se'ns votaria una molt bona part de les nostres propostes de resolució, nosaltres retirariem les propostes de resolució número 1 i número 2.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades. Es poden fer agrupacions?

El Sr. PONT: No, senyor President; si sobre la marxa van sortint, li ho faré avinent...

El Sr. PRESIDENT: Les votarem una a una, doncs.

El Sr. PONT: I aprofito que m'hagi donat ús de la paraula perquè en la tercera nosaltres demanem votació separada dels punts 2, 3, 4, que són les constatacions de la part resolutiva, que són les tres darreres línies, una votació separada. Primer, 1, 2, 3, 4, i després, tres últimes línies, part resolutiva.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, votem d'aquesta resolució número 3, aquests tres apartats sense el darrer... (*remor de veus*), quatre apartats.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes han quedat rebutjades per 50 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, votem l'últim apartat, que diu: «El Parlament insta el Consell Executiu...».

Vots a favor?

Aquest darrer apartat ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a la proposta de resolució número 4... (*L'I. Sr. Pont demana per parlar.*) Senyor...

El Sr. PONT: Senyor President, aquí hi ha una sèrie de votacions, de trossos que sí o que no que proposem nosaltres, que li donaríem..., tret de la part que nosaltres demanaríem votació separada, i que el nostre Grup vol que quedi.

(*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari se servirà llegir aquesta transaccional de la resolució número 4.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament insta el Consell Executiu, vista la greu mancança en serveis mínims essencials —electrificació, telèfon, sanejament, etcètera—, a elaborar un informe adreçat a resoldre a mitjà termini un greu dèficit que dificulta el desenvolupament econòmic i social d'àmplies zones del territori.»

El Sr. PRESIDENT: D'acord. La resta es manté? (*Pausa.*) Queda substituït totalment per això, perfectament, doncs, se sotmet a votació aquesta resolució número 4 en la forma que s'ha llegit.

Vots a favor?

Aquesta resolució ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la resolució número 5, el senyor Ferran pot...

El Sr. PONT: Sí, senyor President. Votació, separada de l'apartat 1 i de l'apartat 2.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I en ambdós casos amb la primera expressió «El Parlament insta al Consell Executiu». (*Pausa.*) Molt bé. Doncs, votem el primer apartat de la resolució número 5.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat.

Se sotmet a votació el punt segon d'aquesta proposta resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem a la proposta de resolució número 6.

El Sr. PONT: Senyor President, pel nostre Grup, la 6, la 7 i la 9 i la 10 podrien ser objecte d'una única votació; 6, 7, 9 i 10.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha objecció? (*Pausa.*) Doncs, votarem aquestes quatre: 6, 7, 9 i 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes de resolució han quedat rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació la proposta de resolució número 8.

Vots a favor?

La número 8 ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la proposta número 11.

El Sr. PONT: Sí, senyor President. Nosaltres demanaríem votació separada de l'apartat..., primer una votació, pel nostre Grup, de l'apartat 1 i l'apartat 4, però l'apartat 4 menys l'incís a la primera línia que diu: «iniciar el procés de». O sigui, pel nostre Grup una votació amb l'apartat 1 i el 2, menys «iniciar el procés de», o 4, perdó. I, aleshores, una segona votació amb els apartats 2, 3 i l'incís... (*Remor de veus.*) L'incís no caldria em diuen els companys del Grup Socialista, doncs, que no cal l'incís. Aleshores, evidentment, també aquí en l'apartat 4 caldrà fer una correcció gramatical, que diria el següent: «insta el Consell Executiu a...», i aleshores s'haurien de posar infinitius: «a dialogar i a negociar entre els agents socials...», posar infinitius, això segur que la Mesa i els serveis ho faran perfectament.

Gràcies, senyor President.

(*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, votem d'aquesta proposta de resolució número 11, el punt primer i el punt quart amb la modificació de supressió: «a iniciar el procés de».

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Els altres dos es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Dos i tres.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem a la proposta de resolució número 12, que es vota en la forma en què ve publicada.

Vots a favor?

La resolució número 12 ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la proposta de resolució número 13... (*L'I. Sr. Pont demana per parlar.*) Sí, senyor Pont?

El Sr. PONT: Sí, senyor President. Votació separada de la segona constatació a l'apartat número 2. O sigui, nosaltres demanem dues votacions en aquesta, en aquesta resolució 13. Si vol el senyor President. Una primera votació amb el primer, amb la primera constatació a l'apartat 1, i la resolució, les sis últimes línies, i després una segona votació amb l'apartat número 2 de la constatació.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc votem el número 1 i el darrer apartat del número 2... (*Pausa.*)

Vots a favor?

Aquests dos extrems han quedats aprovats per unanimitat.

Ara votem la resta. El punt dos.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució número 14.

El Sr. PONT: Senyor President, el nostre Grup demana votació separada d'una part de la primera ratlla i de la segona, o sigui, la frase: «a retirar el Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya», votació separada d'aquesta frase.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En primer lloc... (*Pausa.*) Sí, queda retirada?

El Sr. TOMÀS: Queda retirada la frase aquesta.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, votem la resolu-

ció número 14, tal com queda després de la retirada de l'incís.

Vots a favor?

La resolució número 14 ha quedat aprovada per unanimitat.

La proposició número 15. Es vota en la forma amb què ve publicada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resolució número 15 ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

La resolució número 16, suposo que deu estar retirada.

El Sr. PONT: No, senyor President. Aquí voldria demanar, per la via de la Presidència, al Grup Socialista si estaria d'acord a suprimir: «al Ple de», i deixar que aquest informe en doni compte «a la Cambra», sense especificar. (*Pausa.*) D'acord.

El Sr. PRESIDENT: O sigui que s'ha de substituir el «la» per «a la»?

El Sr. PONT: Sí, senyor President: «a...»

El Sr. PRESIDENT: «A la».

El Sr. PONT: Agraeixo que la retirin, el Grup Socialista, evidentment anunciada la nostra voluntat de votar favorablement la resta.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Doncs, es vota en aquesta forma la proposta de resolució número 16.

Vots a favor?

Ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la número 17.

El Sr. PONT: Sí, senyor President. Aquí he de fer arribar, també, una proposta d'encapçalament. (*Pausa.*)

Senyor President, en aquesta proposta de resolució hi havia acord en el contingut de l'apartat 1 i de l'apartat 2; però, en canvi, hi havia una discrepància en l'encapçalament. Aleshores, hem estat capaços, amb el Grup Socialista, de trobar un encapçalament, que és la nota que li he fet arribar a la Mesa, si en volguessin donar lectura, i si la resta de grups hi estiguessin d'acord, proposaríem aquest canvi d'encapçalament.

El Sr. PRESIDENT: Què substituiria?

El Sr. PONT: Substituiria: «adequar la legislació vigent de Catalunya a les finalitats bàsiques de...», a partir de «garantir», «el que es tracta és de garantir...»; és el mateix, és únicament l'encapçalament, senyor President.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: I, el Grup Socialista, la número 17, la retiraria per donar pas a aquesta nova... (*Pausa.*) No?

El Sr. TOMÀS: Senyor President, més que retirar la 17, és que aquest afegitó que facilita el Grup de Convergència modifica les dues primeres, una línia i mitja de tota la nostra resolució; amb aquesta línia i mitja estem d'acord, i la resta ja es pot votar tota conjuntament naturalment.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Senyor Secretari, vol procedir a la lectura?

El Sr. SECRETARI PRIMER: Sí, el punt 1 de la resolució número 17 quedaria redactat de la següent manera: «Promoure les mesures de gestió urbanística necessàries per tal de garantir la urbanització i edificació dels terrenys aptes en la forma i terminis previstos, etcètera». (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Correcte. I el segon? (*Pausa.*) Igual.

Se sotmet a votació la proposta de resolució número 17 en la forma que resulta de la lectura del senyor Secretari.

Vots a favor?

La resolució número 17 ha quedat aprovada per unanimitat. Passem a la divuitena i darrera.

El Sr. PONT: Sí, senyor President, aquí demanaríem votació separada dels apartats primer i segon i, en l'apartat segon, que anunciem la nostra voluntat de votar-lo favorablement, demanaríem al Grup Socialista si estaria d'acord a suprimir l'adjectiu d'«inicials» en la darrera ratlla, quan parla de les previsions del pla de carreteres: deixar-ho en «les previsions del pla de carreteres», suprimint l'«inicials». Hi està d'acord? *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Queda suprimida la paraula «inicials», i se sotmet a votació el punt primer d'aquesta proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el segon punt.

Vots a favor?

Aquest segon punt de la resolució número 18 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació passem a les propostes de l'Agrupació parlamentària del CDS.

El Sr. PONT: Senyor President, la primera forma part de la transacció sobre el Pla Territorial General de Catalunya i, si estem d'acord a ajornar la votació fins que correspongui...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Latorre... *(Pausa.)* Momentàniament queda retirada, condicionada a la presentació de la transaccional.

Molt bé. Proposta de resolució número 2...

El Sr. PONT: Sí. Senyor President, aquí hi ha unes votacions separades, llevat que el senyor Latorre volgués retirar... O sigui, nosaltres demanaríem votació separada, o proposaríem al senyor Latorre que retirés el començament, que diu: «Acabar de redactar i...», i després, l'expressió «d'alta». *(Pausa.)*

El Sr. LATORRE: Sí, ho retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, així, se sotmet a votació aquesta proposta de resolució, amb les supressions que s'han expressat.

Vots a favor?

Aquesta proposta número 2 ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la proposta número 3, que es vota en la forma en què està publicada.

Vots a favor?

Aquesta proposta ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la proposta de resolució número 4.

El Sr. PONT: Sí. Senyor President, en aquesta proposta, en la primera línia parla d'un termini de tres mesos. Quan he explicat la intenció de vot del nostre Grup, hem fet avinent que, els tres mesos, al Govern, al nostre Grup i a tothom li semblava molt bé, però que ens hem trobat el mes d'agost entremig, i aleshores, tots hem convingut que hauria de dir «quatre mesos». Si no hi hagués cap inconvenient de cap Grup de la Cambra, que els funcionaris corresponents el mes d'agost també poguessin fer vacances, agrairíem que pogués dir «quatre mesos» en lloc de «tres mesos».

Gràcies per la col·laboració de tots els grups.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Latorre accepta aquesta mo-

dificació?

El Sr. LATORRE: Sí, naturalment, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: I cap grup s'hi oposa? *(Pausa.)* Doncs, se sotmet a votació, amb aquesta modificació.

Proposta de resolució número 4.

Vots a favor?

Aquesta resolució número 4 del CDS ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposta de resolució número 5.

Es vota en la forma en què és publicada.

Vots a favor?

La proposta de resolució número 5 ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota ara la proposta de resolució número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta de resolució número 6 del CDS ha quedat rebutjada per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem la darrera, que és la número 7.

El Sr. PONT: Ha estat retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat retirada. Retirada.

Passem a continuació al Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PONT: Senyor President, el nostre Grup demanaria votació separada de la segona, perquè queda... Més ben dit, penso que s'hauria de separar per votar-la conjuntament amb la transacció sobre el Pla Territorial General de Catalunya, tal com el senyor Joan Saura, quan ha intervingut, també ha anunciat que acceptava.

El Sr. PRESIDENT: I les altres, conjuntament?

El Sr. PONT: Pel nostre Grup, una sola votació.

El Sr. PRESIDENT: Hi està d'acord, la Cambra? *(Pausa.)* Doncs, se sotmeten a votació totes les propostes del Grup d'Iniciativa, amb excepció de la segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes propostes de resolució han quedat rebutjades per 50 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Votem... La segona queda pendent de la transaccional; per consegüent, ara estem en condicions de passar a les propostes de resolució del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. PONT: Pel nostre Grup, senyor President, de la 1 a la 9 poden anar en una sola votació —perdó: de la 1 a la 6—, i la 7, que és la darrera, va inclosa en la transacció sobre el Pla Territorial General de Catalunya. Pel nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, si no hi ha inconvenient... *(L'I. Sr. Latorre demana per parlar.)* El senyor Latorre...

El Sr. LATORRE: Sí. Votació separada de la proposta número 6.

El Sr. PRESIDENT: 6. *(L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.)* I el senyor Esteve Tomàs?

El Sr. TOMÀS: Senyor President, votació separada de la 1; la 2, la 3 i la 4 poden anar juntes; la 5, separada...

El Sr. PRESIDENT: Torní a repetir les que poden anar separades... Les quatre primeres, una sola votació?

El Sr. TOMÀS: No, no, la primera separada, senyor President; segona, tercera i quarta, juntes; la cinquena, separada...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Saura, ha demanat la paraula? *(Pausa.)* Està d'acord amb aquesta distribució. Doncs, molt bé.

Votem ara la proposta número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta de resolució ha quedat aprovada per 66 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 2, 3 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres punts han quedat aprovats per 66 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.

La 5 i la 6 es poden votar conjuntament. *(Remor de veus.)* No? Doncs, es vota la 5.

Vots a favor?

La proposta número 5 ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota ara la número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta número 6 del Grup de Convergència i Unió ha quedat aprovada per 66 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

Ara passem al punt número 7.

El Sr. PONT: És el text transaccional que va ser presentat al seu moment en el Parlament, el mateix text de transacció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PONT: Perdó: retirem el 7 a benefici de la transacció, dit tal com cal, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Que és: «Completar l'elaboració del Pla Territorial General de Catalunya.»

Se sotmet a votació aquesta transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta proposta transaccional ha quedat aprovada per 111 vots a favor i 5 abstencions.

El Sr. PONT: Sí..

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Pont?

El Sr. PONT: Queda pendent de votació una proposta transaccional, també presentada ahir.

El Sr. PRESIDENT: Amb la número 6, de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya: se sotmet a votació. *(Remor de veus.)* Està publicada, però no hi ha inconvenient que el senyor Secretari la llegeixi.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Establir, en col·laboració amb les administracions locals, un pla de promoció d'habitatge públic assequible a les possibilitats econòmiques dels sectors populars».

El Sr. PRESIDENT: Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara hi ha possibilitat d'explicar el vot. *(Pausa.)* Molt bé, doncs podem passar al segon punt de l'ordre del dia. Però abans... *(L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.)* Sí, senyor Tomàs: vol explicar el vot? *(Pausa. Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci..

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors dipu-

tats, després dels moviments —sempre normals— quan s'acaba un debat i les corresponents votacions, simplement per efectuar l'explicació de vot del nostre Grup parlamentari respecte a aquest debat.

Crec que, en primer lloc, cal efectuar una consideració: aquest ha estat un debat, en la sessió d'avui, molt seriós, que ha estat d'impuls i de control de l'acció del Govern, i esperem que el Consell Executiu en tregui el profit necessari, en tregui les conseqüències, i que sigui l'inici d'un diàleg fructífer, d'un diàleg constant, amb tots els grups parlamentaris, especialment amb el Grup Socialista, que ha presentat un conjunt de propostes que han estat acceptades en el seu 80%; propostes substancials, propostes que marquen quines són les prioritats, al nostre entendre, i que han estat recollides per la majoria d'aquesta Cambra, i que en aquesta línia nosaltres desitjaríem que el Consell Executiu es pronunciés, continués treballant i continués cercant l'acord en els grans temes que té el país en política territorial, en els temes de carreteres, en els temes de sanejament, en els temes d'infraestructures, en els temes d'habitatge, en els temes de la protecció dels espais naturals, en la redacció definitiva del Pla Territorial General de Catalunya, en la redacció dels plans parcials corresponents, etcètera, etcètera.

Des de la nostra perspectiva, el Grup Socialista marxa d'aquest debat molt satisfet, enormement satisfet, perquè les seves propostes, les substancials, aquelles en què calia marcar un canvi de l'actitud del Consell Executiu, han estat aprovades, i han estat aprovades des de la perspectiva de la lògica, de criteris de racionalitat, de criteris d'aprofundiment en la millora de la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya.

Dir-los, finalment, que hem votat favorablement una proposta de resolució de Convergència i Unió que ens ha satisfet molt, perquè crec que és la primera vegada que, en aquest Parlament, el Grup de Convergència i Unió reconeix el paper fonamental de les ciutats mitjanes de Catalunya. És la primera vegada que, després de deu anys d'insistir, el Grup Socialista, constantment —i ho dic així perquè és veritat: ha estat, aquest tema, un *leit-motiv* del nostre Grup—, que Catalunya és un país articulat, amb un conjunt de ciutats, quaranta i escaig de ciutats, que són les que traven el país, que és un país amb un número molt elevat de municipis petits, que només si tenen la ciutat mitjana, la ciutat, diguem-ne, amb més capacitat de resposta, on hi ha els serveis, aquests ciutadans rebran els serveis que els faran iguals davant dels serveis mínims dels ciutadans, i es farà possible que tots els ciutadans rebin, visquin on visquin, els mateixos serveis mínims.

Crec que és la primera vegada que aquesta Cambra, per unanimitat, i especialment el Grup de la majoria, accepta, tot i que amb un redactat una mica sofisticat..., que nosaltres desitjaríem que es canviés això dels «sistemes de polaritat» per dir: «Cal, d'una vegada, a Catalunya reforçar la xarxa de ciutats mitjanes com l'instrument bàsic per al redreçament territorial de Catalunya».

Res més, senyores i senyors diputats; tan sols recordar-los que el Grup Socialista se sent afalagat perquè les seves propostes raonables, les seves propostes sensates han estat votades, en la majoria, per unanimitat en aquest debat d'avui, al debat d'avui, i que en aquelles qüestions que eren més incisives per al Govern ha rebut el vot majoritari de tots els grups de l'oposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Haig de comunicar...

El Sr. PONT: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PONT: Explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Expliqui el vot. Té la paraula. El senyor Ferran Pont té la paraula.

El Sr. PONT: Gràcies, senyor President. Nosaltres estem satisfets també d'aquest debat, de les votacions que hem realitzat en relació, evidentment, amb les nostres propostes, però també amb les dels altres grups i la sèrie de transaccions que hem fet.

No cal dir que aquest Diputat, sobretot, ha tingut una especial satisfacció en veure votar per quasi unanimitat el tema del Pla Territorial General de Catalunya, i em sap greu de no haver pogut negociar ahir una mica més amb els altres dos grups que no l'han votat favorablement.

El Pla Territorial General de Catalunya és una eina molt important al servei de la millora de la qualitat de vida de tots els catalans i del reequilibri d'activitats i de població del país, però també voldria aprofitar aquesta explicació de vot i aquesta gran satisfacció pel vot que hem fet nosaltres en el sentit de dir que el Pla Territorial General de Catalunya no és un paquet de documents, o uns estudis o uns plànols que un dia veurem fets: el Pla Territorial General de Catalunya és tot un procés, del qual, evidentment, hem d'anar complint unes dates —i avui nosaltres hem votat, amb molta satisfacció, que abans de final d'any puguem fer la presentació, davant la Comissió de Política Territorial, d'una fase d'aquest Pla Territorial General de Catalunya, sotmetre'l a la consulta dels municipis i de les entitats supramunicipals, i també de l'Administració de l'Estat—, però, repeteixo, aquest és un procés que, en el transcurs dels anys, haurem d'anar veient, amb l'esforç de tots plegats, com podem orientar que les activitats es desenvolupin en la totalitat del país i puguem superar la concentració d'activitats que moltes vegades tenim en unes zones determinades.

El nostre Grup està segur que, en aquest procés del Pla Territorial General de Catalunya, podrà comptar amb el diàleg, amb l'impuls, amb la discussió de prioritats per part de tots els grups de la Cambra, els que avui han votat favorablement, però també aquells que no ho han fet, també estic segur que voldran participar en aquest diàleg, en aquest impuls d'aquesta eina imprescindible per al desenvolupament del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. (*L'I. Sr. Sabanza demana per parlar.*) Sí, el senyor Sabanza vol explicar el seu vot?

El Sr. SABANZA: Sí, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SABANZA: Miri, per explicar-li que nosaltres no és que no haguem votat a favor del Pla Territorial —voldria que això quedés ben clar—: nosaltres hem votat a favor, indirectament, de la proposta transaccional, perquè, en la nostra primera proposta de resolució ja figurava també el dels tres mesos, el que passa és que anava més enllà, i, per coherència, en haver votat favorablement la nostra, no podíem votar a favor una altra amb la qual ja explícitament hem dit que no estàvem d'acord. La nostra anava més enllà: estava per la participació i aquest diàleg que deia el senyor Pont, i oferíem un programa raonat,

una alternativa, un disseny d'un model de política territorial que havia d'inspirar aquest Pla.

Per tant, celebrarem igualment que el Pla arribi a final d'any, però volíem concretar més i començar a caminar ja en aquest difícil i tortuós camí de la participació i la col·laboració, tal com s'entén en aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. No hi ha més explicacions de vot? (*Pausa.*)

Modificació de l'ordre del dia

Bé, jo haig de demanar l'assentiment a la Cambra per modificar l'ordre del dia: hi ha una petició d'una cinquena part dels membres de la Cambra, a l'empara de l'article 62.4 del Reglament, en què se sol·licita la retirada del punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de l'Acció Negatòria, les Immissions, les Servituds i les Relacions de Veïnatge, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Si hi ha l'assentiment... (*Pausa.*) Doncs, queda modificat en aquesta forma l'ordre del dia.

Es passa al segon punt, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Cultura sobre el Projecte de Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Cultura ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Un membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de la Llei. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

Projecte de Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, com molt bé saben, sens dubte, l'escolarització a Catalunya, tant en termes generals com des del punt de vista universitari, ha experimentat una gran expansió. Centrant-nos en aquest darrer punt, podem observar com, de tres mil estudiants escassos que els anys trenta tenia la Universitat Autònoma de Barcelona, hem arribat ara a més de cent cinquanta mil, és a dir, d'un estudiant universitari per mil habitants hem passat a vint-i-cinc estudiants universitaris per mil habitants, en el moment actual. Aquesta gran expansió —que no ha parat encara— es va iniciar a la dècada dels anys seixanta, i, malauradament, durant molt de temps no va tenir la resposta adequada per part de l'Administració, pel que fa a recursos humans i materials posats a disposició dels centres universitaris de tot l'Estat.

A Catalunya, la creació de la nova Universitat Autònoma l'any 1968 i, posteriorment, de la Universitat Politècnica, no foren suficients per evitar la massificació de determinats centres i, de manera molt especial, dels pertanyents a la Universitat de Barcelona. No és estrany, doncs, que el professor Bricall, Rector d'aquesta institució, reclamés davant la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya, el mes de juny del 1987, la creació d'una quarta universitat, atès que la dirigida per ell ja

havia ultrapassat la xifra de vuitanta mil estudiants.

Com molt bé saben les senyores i els senyors diputats, la Generalitat rebé els traspassos corresponents a l'ensenyament universitari durant l'any 1985. D'aleshores ençà, el Consell Executiu ha prestat una atenció preferent al món universitari, amb el primordial objectiu de compensar els dèficits històrics que arrossegava el sistema a casa nostra. En aquest sentit, voldria recordar que, a més d'haver-se incrementat durant aquests darrers quatre anys, d'una manera molt notòria, les subvencions de manteniment de les tres universitats catalanes, el Consell Executiu ha posat en marxa un pla quadriennal d'inversions d'un volum global de 25.000 milions de pessetes, que, sens dubte, ha de permetre cobrir molts dels grans dèficits d'infraestructura existents en el moment dels traspassos.

Altrament, val a dir que, a casa nostra, l'expansió dels centres d'ensenyament superior ha tingut, durant aquests darrers anys, un signe clarament descentralitzador: mentre que a la ciutat de Barcelona s'han creat set facultats o escoles, amb 1.265 places de primer curs, a la resta de les comarques catalanes se n'han creat setze, amb 2.640 places de primer curs. Així, el curs 89-90 s'han pogut oferir un total de 19.515 places universitàries al Barcelonès —per a estudiants de primer curs, vull dir—, i 14.550 ubicades en altres onze comarques catalanes. No obstant això, la massificació ja esmentada d'alguns centres i la pressió sempre creixent de la demanda exigia prendre encara més mesures per expansionar el nostre sistema universitari. En aquest sentit, en el Consell Executiu, el 9 de setembre de 1987, el Conseller d'Ensenyament —el senyor Guitart, aleshores— ja informà sobre la realització dels estudis necessaris per crear una nova universitat.

El mes de setembre de 1988 els estudis previs realitzats pel Departament foren presentats per mi mateix al Consell Interuniversitari de Catalunya, a fi i efecte que fossin degudament informats, en el marc de la futura ordenació global universitària del país. El Consell Interuniversitari va encarregar un informe a un grup de treball integrat per experts de les tres universitats catalanes i del mateix Departament, i aquest grup, després d'uns mesos d'una gran activitat, va elaborar un estudi titulat *Proposta de criteris per a la programació universitària de Catalunya*. Bé que les senyores i els senyors diputats deuen conèixer aquest informe —que jo mateix vaig tenir ocasió de comentar a la Comissió de Política Cultural el desembre de l'any passat—, voldria recordar ara breument que posava en relleu l'existència de dèficits, no solament quantitatius sinó també qualitatius, en el nostre sistema universitari. En efecte, no solament l'oferta de places universitàries no cobreix el nombre de peticions formulades cada any, sinó que tampoc no dona resposta, en molts casos, a la demanda específica, fet que comporta, cada vegada amb més freqüència, l'assignació, a molts sol·licitants, de places de la segona, la tercera o l'enèsima opció de les que poden fer en presentar la seva pre-inscripció. Però tant o més important que això —sense entrar ara en la discussió de fins a quin punt cal donar una resposta exacta a cada desig individual— és constatar que l'oferta universitària, des del punt de vista qualitatiu, tampoc no s'adapta massa a allò que en podríem dir les necessitats de la societat catalana actual pel que fa a titulats universitaris. Podríem resumir aquest fet dient que, mentre que hi ha un excés d'oferta de places als centres dedicats a les matèries humanístiques, en falten a les diverses especialitats polític-

niques i en ciències socials.

En definitiva, el dictamen del Consell Interuniversitari recomanava ampliar fins a cert punt l'oferta, tot equilibrant-la qualitativament a les necessitats reals del país.

Pel que fa a la ubicació dels nous centres universitaris, el dictamen oferia dues alternatives, no forçosament antagòniques: bé crear una nova universitat a l'àrea de Barcelona, bé potenciar i independitzar els centres que, dependents de les tres universitats existents, són ubicats ja a Girona, a Lleida o a l'àrea Tarragona-Reus. El Consell Executiu estudià amb deteniment l'informe, i, finalment, el dia 25 de setembre de 1989 aprovà la proposta de programació universitària de Catalunya, que preveu la creació d'una nova universitat en l'àrea de Barcelona i la successiva transformació en universitats independents dels nuclis dels centres ja existents a Girona, a Lleida i a Tarragona-Reus.

Tal com he assenyalat abans, el passat desembre jo vaig tenir ocasió d'informar d'aquestes decisions a la Comissió de Política Cultural del Parlament, i ara m'és molt grat de presentar al Ple el Projecte de Llei de Creació de la nova Universitat, la Universitat Pompeu Fabra, en honor de l'il·lustre filòleg, en virtut de la qual donarem compliment a una part, certament important, dels esmentats acords.

Tal com s'assenyala a l'Exposició de Motius, els objectius prioritaris d'aquest Projecte de Llei són atendre la creixent demanda de places universitàries, però, al mateix temps, contribuir a millorar la qualitat de l'ensenyament, amb el benentès que, per aconseguir una cobertura satisfactòria de les necessitats de places universitàries existents caldrà, a més d'iniciar un seguit d'accions dirigides a incrementar l'oferta d'ensenyaments superiors, procedir també a la creació d'altres noves universitats, a partir dels nuclis ja existents en diversos indrets de Catalunya, una vegada s'acabin de consolidar i comptin amb els serveis i la infraestructura adients.

D'aquesta manera, amb la creació de la Universitat Pompeu Fabra es vol contribuir a incrementar l'oferta de places universitàries d'un dels dos sectors més deficitaris: el de les ciències socials, i, per això la creació d'altres noves universitats, a partir dels nuclis ja existents en diversos indrets de Catalunya, una vegada s'acabin de consolidar i comptin amb els serveis i la infraestructura adequats. D'aquesta manera, amb la creació de la Universitat Pompeu Fabra, es vol contribuir a incrementar l'oferta de places universitàries d'un dels dos sectors més deficitaris, el de les ciències socials. I per això, en una primera etapa, la nova universitat comptarà amb diversos centres que impartiran estudis de diplomatures i licenciatures d'aquestes àrees de coneixements. A més, tal com he manifestat altres vegades, entenc que amb la creació d'aquesta universitat, que intentarem que tingui la divisa de la qualitat dels estudis impartits, es podrà procedir de manera gradual a millorar també la qualitat de la resta de centres universitaris de Catalunya, atès que ara estan afectats per aquell procés de massificació a què m'he referit abans.

El Projecte de Llei, en el breu articulat, preveu no solament la creació inicial de les facultats de dret, de ciències econòmiques i empresarials, de ciències socials i de la comunicació, i de les escoles universitàries d'estudis empresarials i de relacions laborals, sinó que fixa també el seu règim de funcionament, d'acord amb la normativa vigent. I estableix els òrgans provi-

sionals de govern: la Comissió Gestora i el consell econòmic, que la regiran mentre no es pugui formar el claustre universitari constituent. El Projecte de Llei preveu també que les activitats docents puguin iniciar-se el proper mes d'octubre.

Certament, per tal d'assolir que Catalunya disposi d'un sistema universitari suficient i competitiu amb els de la resta d'Europa, caldrà emprendre altres accions i arbitrar, amb aquesta finalitat, els recursos suficients. En aquest sentit vull manifestar que la Comissió de Programació del Consell Interuniversitari de Catalunya està elaborant una proposta de mapa universitari que contemplarà la distribució entre els diferents centres universitaris de Catalunya, dels estudis existents fins ara i d'aquells nous que puguin ser implantats, bé com a conseqüència del nou ventall d'intitulacions amb homologació estatal que acordí el Consejo de Universidades, bé d'intitulacions eventualment reconegudes per la Generalitat, segons les necessitats reals del país.

Vull assenyalar també a les senyores i als senyors diputats, que, com sens dubte ja coneixen, el Consell Executiu ha tramès a aquest Parlament un projecte de llei de concessió d'un suplement de crèdit al Pressupost de 1990, per a la creació de noves places universitàries. Aquest Projecte contempla el finançament necessari durant el present exercici, per subvenir a les necessitats d'inversió de la Universitat Pompeu Fabra, i destina també determinades partides a cobrir els costos que impliquen la creació d'altres noves places universitàries a altres comarques catalanes.

Altrament, el Consell Interuniversitari de Catalunya, tot prosseguint en la labor de planificació docent per tot el país, acordà, en la seva sessió del passat mes de febrer, de crear sengles comissions territorials a Girona, a Lleida i a l'àrea Tarragona-Reus per impulsar la futura transformació en universitats independents dels centres universitaris allí ja existents. No cal dir que, d'acord amb la planificació a què m'he referit abans, d'altres noves intitulacions seran també creades en aquests nous nuclis universitaris.

Voldria acabar aquesta presentació tot agraïnt la col·laboració dels diversos grups parlamentaris en la ràpida tramitació d'aquest Projecte que m'agradaria veure transformat en Llei amb un ampli consens. D'aquesta manera tots plegats contribuïrem a dotar el nostre país de la infraestructura docent i de recerca que ens ha de permetre competir amb èxit dintre de l'Europa sortosament unida.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun Diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen. Molt bé, doncs, comencem el debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves diverses esmenes a l'articulat. La primera és a l'article 1, presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS; és una esmena d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Per la nostra part està retirada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. (Pausa.) Hi ha, del Grup Socialista, una esmena d'un nou article. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, acumularia la defensa de les esmenes 1, 2, 4, 9, 10, 33, 34, 37 i 40.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Senyor President, senyores i senyors diputats. Aquest conjunt d'esmenes que defenso pretenen regular el procés de creació de les noves universitats de Girona, Lleida i Tarragona. El Projecte de Llei presentat pel Govern té una similitud, i jo fins i tot diria que en alguns casos gairebé és una traducció, en alguns paràgrafs, del Projecte de Llei de Creació de la Universitat Carlos III, de Madrid. Però la qüestió, per als socialistes catalans, no és si el Projecte presentat pel Govern s'assembla a una llei elaborada per un Govern socialista, sinó la qüestió és si el Projecte respon a les necessitats de Catalunya. I, per tant, cal preguntar quines són les necessitats universitàries de Catalunya?

Per ser molt breu, diria, en primer lloc, millorar la qualitat de la docència i la recerca, disminuint la massificació dels centres més saturats.

En segon lloc, augmentar selectivament l'oferta universitària, perquè existeix, com ja ha assenyalat el senyor Conseller, una discordança entre l'oferta universitària i la demanda dels estudiants. I això ha estat, en part, a causa de l'increment del nombre d'estudiants, però també perquè en els darrers anys hi ha hagut un canvi de tendència; hi ha hagut un increment en la demanda del que podríem anomenar ciències jurídiques i socials, i també un increment en la demanda de carreres curtes.

En tercer lloc, jo penso que seria important un reequilibri territorial. A la ciutat de Barcelona existeix més oferta de places de primer curs que no pas demanda, i cal destacar la importància dels nuclis universitaris existents a Girona, Lleida i Tarragona-Reus, i l'aspiració d'aquestes terres a tenir universitats pròpies. La qüestió és per què introduir el tema de les universitats de Girona, Lleida i Tarragona en aquest Projecte? Perquè la Universitat Pompeu Fabra pot contribuir a solucionar els problemes, i per tant, estem a favor de la creació d'aquesta nova universitat —sempre ho hem dit—, però pensem que cal completar aquesta proposta, que només té sentit dintre d'una programació general que encara no s'ha fet. És cert que s'han creat unes comissions; és cert que hi ha el propòsit d'elaborar el mapa escolar, però altres vegades això s'ha fet amb retard i pensàvem que calia fixar uns terminis.

A l'acord del Consell Executiu del 25 de setembre de 1989, que fixa la programació, es mencionen clarament els nuclis de Girona, Lleida i Tarragona com a futures universitats; però, en canvi, és totalment imprecís en el seu compromís temporal de convertir-les en universitats.

Pensem, per tant, que cal concretar aquest compromís i que això ja s'hauria de fer en aquest Projecte de Llei, però a més, un cop anunciada pel Consell Executiu la futura creació de les universitats de Girona, Lleida i Tarragona, jo crec que hi ha un motiu supletori per regular-ho: és que cal fer molt ràpidament una programació global, un disseny de tot el sistema universitari de Catalunya, —per què?—, perquè les universitats actuals, amb la més bona voluntat del món, en aquest moment es poden plantejar: cal invertir prioritàriament en els *campus* centrals o bé en els centres perifèrics? Quins tipus d'estudis cal implantar fora de Barcelona?

Per tant, en aquestes esmenes, el primer element, i que considerem essencial, era fixar un termini que proposàvem de tres anys; però això era una qüestió, fins i tot, diria, secundària, l'important és fixar un termini per a la presentació dels projectes de creació d'aquestes noves universitats.

El segon element és —demanàvem— una programació específica que detalli els estudis, les plantilles, que signifiquen una dotació de professorat; però també un tema molt important, si s'han d'ampliar les universitats, és la formació d'aquest professorat. I també havien de comprendre els serveis necessaris, perquè potser existeix poca tendència a la mobilitat entre els estudiants de les universitats catalanes i, si s'han de crear noves universitats, en alguns temes evidentment es produirà una certa especialització d'aquestes universitats; no caldrà repetir en totes els mateixos tipus d'estudis, i, per tant, cal facilitar aquests desplaçaments.

El tercer element és que s'ha de fer un pla d'inversions específic, no només per a les noves universitats, sinó per a totes, perquè necessitem unes universitats de qualitat. En aquest moment penso que tenim una oferta de transacció que fixa un termini de tres anys per presentar el projecte de creació de les noves universitats. Ens sembla que això és un avenç important, ens sembla important que consti en el Projecte de Llei en una disposició addicional, i acceptaríem també el compromís del Govern de desenrotllar aquests altres aspectes perquè el procés d'aquesta transformació es pugui fer amb el temps suficient i es pugui fer amb unes garanties de qualitat.

Per tant, si se'ns confirmés l'ofertament d'aquesta transaccional, estaríem disposats a retirar totes les esmenes que he defensat, en aquest moment agrupades, a favor d'una nova disposició addicional i d'un canvi en l'Exposició de Motius.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Illustre senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats; aquest conjunt d'esmenes que presenta el Grup Socialista tracta, en definitiva, de quin ha de ser, a curt termini, el mapa universitari català. Però el fet és que la Llei que el Govern ha portat al Parlament no tracta d'aquest tema, sinó que tracta, en aquest moment, de crear la quarta universitat pública a Catalunya: la Universitat Pompeu Fabra. Ens sembla, a nosaltres, que en el debat en Comissió i en les discussions que hem tingut aquests dies, hem iniciat una polèmica, un debat —si vostè vol— que en aquest moment no corresponia. De totes maneres, i donat que vostè ha defensat aquestes esmenes, jo no tinc cap inconvenient a entrar en la qüestió i comentar quina és la voluntat del Govern en relació amb el tema de les universitats de Girona, de Lleida i de Tarragona-Reus.

Hi ha una sèrie de passes que s'han fet, que ens semblen passes de compromís i que en cap cas poden ser oblidades en aquest moment o menystingudes en la seva valoració. Primer de tot, el grup de treball del Consell Interuniversitari de Catalunya —Consell evidentment del qual forma part el Govern, consell assessor del Govern—, en la seva proposta de criteris per a la programació universitària de Catalunya ja parla de la problemàtica de Girona, Lleida i Tarragona-Reus, i parla de la necessitat de començar a pensar que en aquests llocs hi ha d'haver universitats.

El Consell Executiu, el dia 27 de setembre de l'any passat, va prendre un acord que obria dos fronts. D'una banda, deia: vista la necessitat de places de ciències socials a Barcelona i el seu entorn, hem d'anar cap a la creació d'una quarta universitat pública en aquesta zona, més o menys: Barcelona i el seu entorn.

En segon lloc, cal anar potenciant els centres que en aquests moments estan situats a Girona, Lleida i Tarragona, per tal que, quan estiguin consolidats, puguin esdevenir universitats independents, i això és un acord en ferm del Consell Executiu.

El President de la Generalitat i el Conseller d'Ensenyament n'han parlat mil vegades; els reculls de premsa són plens, eh?, d'afirmacions en relació amb la voluntat del Govern d'anar cap a la creació d'aquestes universitats. Concretant, el febrer d'aquest any, el febrer passat, el Consell Interuniversitari va aprovar la creació de unes comissions de coordinació territorial a Lleida, Girona i Tarragona, per tal que anessin avançant cap a una programació específica d'aquests territoris i de cara que, en un termini curt, hi pugui haver universitats independents en aquests llocs.

La mateixa Exposició de Motius d'aquesta Llei parla d'aquest tema. Per tant, ens sembla, a nosaltres, que tota aquesta qüestió s'ha sobredimensionat, s'ha exagerat. Pensem que no cal atabalar-se ni posar-se nerviós, en aquest moment, sobre el tema de Girona, Tarragona i Lleida; s'està fent feina i és evident que hi ha una voluntat política d'acabar creant aquestes universitats.

Evidentment les crearem, aquestes universitats, però les crearem oportunament i les crearem d'acord amb l'estratègia que el Govern ens ha marcat i a la qual el Grup parlamentari dóna suport.

En aquest tema de Girona, Tarragona i Lleida, a mi em sembla que vostès el que han fet és elevar l'anècdota a la categoria de problema, eh? Hi han barrejat una qüestió de procediment, perquè, en definitiva, és una qüestió de procediment, i s'ha convertit en un tema de fons. Perquè vostès i nosaltres estem d'acord que s'ha de crear la Universitat Pompeu Fabra. I estem d'acord, vostès i nosaltres, que s'ha de crear la universitat a Girona, a Tarragona i a Lleida, i estem d'acord que la Universitat Pompeu Fabra —potser, del nom, en podríem parlar, però...—, la universitat, la quarta universitat s'ha de crear de seguit i s'ha de crear a Barcelona o al seu entorn, que és on hi ha el problema del dèficit de places de ciències socials. I estem d'acord, vostès i nosaltres, que les universitats de Girona, Tarragona i Lleida no es poden crear avui, ni demà, ni la setmana que ve, que s'ha d'esperar a consolidar aquests nuclis per poder fer efectives unes universitats amb possibilitat de competir amb les que ja existeixen.

Per tant, estem d'acord amb tot, amb tot el que són qüestions de fons i hem organitzat una polèmica sobre una qüestió de tipus anecdòtic, i la qüestió és simplement que tot això es reflecteixi o no es reflecteixi en una disposició addicional de la Llei de la quarta universitat. Aquest és el problema.

Nosaltres els oferim —ja li ho havia comentat abans; vostè ho ha dit des d'aquí la tribuna— una esmena transaccional a la seva esmena número 6, per tal, d'alguna manera, de trobar un mínim punt d'acord. La disposició addicional que els proposem diu el següent: «Dins del marc de la programació universitària, elaborada pel Consell Interuniversitari de Catalunya i aprovada igualment pel Consell Executiu, aquest presentarà, al Parlament de Catalunya, en el termini de tres anys, un projecte de creació de noves universitats a Catalunya». Aquest és el nivell de compromís que, a nosaltres, ens sembla raonable posar en una llei que, en definitiva —ho repeteixo—, el que fa és crear la quarta universitat pública, en el context d'un disseny de

política universitària que ens durà, d'aquí a l'any 2000 —probablement bastant abans—, que hi hagi nou o deu universitats a Catalunya.

Hi ha una altra transacció, per acabar de completar aquest compromís, que és que..., a l'Exposició de Motius, al segon paràgraf, quan parla de «la necessitat d'iniciar un seguit d'accions dirigides a incrementar l'oferta d'ensenyaments superiors i procedir...», etcètera «a la creació de noves universitats», diu —la transaccional que li ofereixo, concretament, afegir—: «en la línia de l'acord del Consell Executiu de 25 de setembre del 89», que parlava, concretament, d'aquestes universitats.

A mi em sembla que, si vostè ens accepta aquestes dues transaccions, haurem salvat aquesta diferència de procediment que en aquests moments hi ha entre el seu Grup i el nostre. Jo demanaria també als grups de la Cambra que, si el Grup Socialista dóna per bones aquestes transaccions, s'hi sumessin, i amb això podríem continuar el debat d'aquesta Llei preocupant-nos del que avui, de fet, tractem, que és la creació de la quarta universitat pública.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. (*L'I. Sr. Cadevall demana per parlar.*) Sí, el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Per una qüestió de procediment o tècnica, senyor President, que és que l'esmena transaccionada no és la número 6, que és d'Iniciativa per Catalunya, sinó —penso— que seria la 9 i totes les altres que he relacionat.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí. Hi ha un problema de numeració; és l'esmena número 6 del PSC, que en l'ordenació del *Bulletí* és la número 9. Efectivament.

El Sr. PRESIDENT: És la número 9, molt bé.

Passem a les votacions.

El Sr. CADEVALL: Com he dit, senyor President, les retiro a favor d'aquestes dues transaccionals. Per tant, aquestes esmenes no caldria votar-les.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, si arriba el text d'aquesta... (*Pausa.*)

Bé, les transaccionals no les votarem perquè, quan arribi el seu torn..., perquè es refereixen a l'Exposició de Motius i a les Disposicions Addicionals.

Per consegüent, l'article primer es pot votar perquè no té esmenes en aquest moment.

Vots a favor de l'article primer?

L'article primer ha estat aprovat per unanimitat.

(*L'I. Sr. Nualart demana per parlar. Remor de veus.*)

És que hi ha hagut unanimitat!

El Sr. NUALART: És que no he votat.

El Sr. PRESIDENT: Ah, no ha votat vostè. Així, doncs, el senyor Secretari que feia el còmput no l'ha vist, a vostè; però, de tota manera, no podem tirar enrere, eh? Farem... Imagini's que no era en el Saló de Sessions. (*Remor de veus.*) Pot constar en acta que no s'ha advertit la seva...

El Sr. NUALART: Sí, que consti en acta el...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Queda una esmena, la número 5, senyor Cadevall, que és d'un nou article. La pot defensar.

El Sr. CADEVALL: Senyores i senyors diputats, un dels defectes d'aquest Projecte de Llei és que no fixa l'emplaçament de la nova universitat. Per què és un defecte? Em sembla que

no es pot dir que no sigui un tema important, perquè abans he dit que calia definir tot un sistema universitari i global de Catalunya, i situar, dintre d'aquest marc, la creació de la nova universitat.

No es pot adduir com a excusa que en els inicis, per exemple, de la Universitat Autònoma de Barcelona, no se n'hagués determinat l'emplaçament definitiu. I dic això perquè, malgrat els evidents aspectes renovadors que tenia la Universitat Autònoma de Barcelona en la seva creació l'any 68, no es pot oblidar que no era una època democràtica i que els criteris d'emplaçament potser no es podien discutir en públic; per exemple, a vegades, quedaven condicionats per motius d'ordre públic. Per tant, jo penso que és un tema important que caldria discutir i fixar en el Projecte de Llei.

Llavors, per què no consta aquest tema important en el Projecte de Llei, com consta en altres projectes de creació de noves universitats en altres llocs? Jo penso que el Govern ha tingut temps per poder fixar l'emplaçament, ha tingut un període més o menys de tres anys, des que va prendre la decisió de crear aquesta nova universitat, però em sembla que un dels motius és que hi ha hagut un canvi de criteris. L'any 1988, en les bases per a un avantprojecte de quarta universitat s'aconsellava —encara que fos inicialment—, situar-la en el Baix Llobregat. Com a motius, es podria al·legar que a Barcelona hi ha més oferta de places de primer curs que no pas demanda d'alumnes i que el Baix Llobregat és la tercera comarca de Catalunya en nombre d'habitants, en nombre d'estudiants i no té cap centre universitari. Aquí s'ha de fer constar que el Vallès Occidental —que seria la segona comarca— té tant el *campus* central de la Universitat Autònoma com centres de la Universitat Politècnica de Catalunya. I després del Baix Llobregat —en aquest ordre de demanda— seguiria el Maresme.

La posició actual del Departament —tal com va contestar el senyor Conseller a unes preguntes meves en un ple anterior— és situar-la a Barcelona; ens va informar de les gestions fetes perquè la Universitat de Barcelona, d'acord amb la Diputació, renunciés a les instal·lacions de les Llars Mundet, i, actualment, està fent altres gestions. Jo penso que aquesta decisió implica que es perd una ocasió de reequilibrar el país; però, des de l'oposició, nosaltres no proposem cap municipi concret per a l'emplaçament, entre altres coses perquè cal fer unes gestions prèvies —per exemple, la Memòria que acompanya el Projecte diu que es necessitaria una superfície de 159.000 metres quadrats com a terreny per poder ubicar en condicions el *campus* central d'aquesta Universitat.

Per tant, a la nostra esmena diem que si per culpa del Govern, penso que no, és culpa de l'oposició que no s'hagin pogut fer aquestes gestions a temps, almenys si no es fixa la ubicació es fixin uns criteris. Els criteris que proposem és la descentralització i l'atenció a les universitats socials. Ens sembla que no es pot dir que aquests dos criteris serien difícils d'aplicar o que resultarien contradictoris entre ells, perquè, segons els estudis tant fets inicialment per la Conselleria com estudis externs encarregats per la Conselleria, demostren que aquests dos criteris de descentralització i atenció a les necessitats socials podrien coincidir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra?

El Sr. COLL I BERTRAN: Des de l'escó mateix, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. COLL I BERTRAN: Senyor Cadevall, vostè ens diu que nosaltres hem fet una llei —el Govern— que té com a defecte que no proposa un lloc concret d'ubicació. Però és que la seva esmena tampoc proposa un lloc concret d'ubicació.

Per començar, la Universitat Pompeu Fabra està en aquests moments —o estarà d'aquí a dos mesos o tres— fent classes, impartint les classes al Fòrum Vergés de Barcelona i l'emplaçament del Fòrum Vergés pot ser vàlid, almenys durant tres anys, per la previsió de creixement de la mateixa Universitat.

Per tant, aquesta Universitat engega sabent-se, perfectament, on començaran les classes el curs que ve i per un període de temps important —tres anys, en definitiva, dona marge a preparar una ubicació definitiva.

Entrant a la cosa més concreta de la seva esmena, vostè parla que hem de determinar l'emplaçament d'acord amb dos criteris: d'acord amb la descentralització de l'oferta universitària i d'acord amb l'atenció a les necessitats socials. Miri, si per «necessitats socials» entenem «demanda de places», aquests dos criteris, en aquest moment, són contradictoris. I li llegiré una part de la proposta que va fer el grup de treball del Consell Interuniversitari de Catalunya, diu —el seu punt sisè—: «La descentralització de l'oferta universitària pot ser considerada com un criteri preferent o no. En cas que no ho sigui, cal apropar geogràficament l'oferta d'estudis universitaris a la demanda existent, o sigui, les necessitats socials. I això comporta crear els nous centres, dels quals s'ha detectat la necessitat, a una distància de Barcelona que permeti el desplaçament diari». Si no es considera prioritària la descentralització, llavors... Perdó, en el cas que es consideri prioritària la descentralització, llavors és quan s'ha de parlar de Girona, Tarragona i Lleida.

Per tant, la Generalitat el que vol atendre, en aquest moment, a triar entre el criteri de descentralització i el criteri d'atenció a les necessitats socials, el que vol atendre és el criteri d'atenció a les necessitats socials, perquè els estudis de la Comissió demostren que hi ha una gran mancança d'oferta en aquestes ciències socials al voltant de Barcelona o a la mateixa ciutat de Barcelona, i per això creem la Universitat Pompeu Fabra. Després vindrà la satisfacció de l'altre criteri, que és la descentralització de l'oferta universitària, i per tant, Lleida, Tarragona-Reus, Girona, Vic..., les que siguin. Entenem perfectament que la descentralització també és una necessitat social, però d'un altre ordre, que no es mesura tant pel fet de la quantitat de demanda no coberta, sinó pel tema del reequilibrament del territori.

Però, en qualsevol cas, jo li voldria insistir en aquest fet, que, en aquests moments, és precisament per atenció a les necessitats socials que s'haurà de posar a Barcelona i voltants, malgrat l'altre criteri de descentralització de l'oferta, que vindrà després.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

Es procedeix a la votació d'aquesta esmena número 5 que pretén incorporar un nou article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 53 en contra i 4 abstencions.

Passem a debatre l'article número 2. Hi ha l'esmena número 6, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Si el President m'ho permet, defensaré en una sola intervenció totes les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya, que són les esmenes números 6, 18, 22 i 39.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. La 18 no la tenia jo. *(Pausa.)*

El Sr. NUALART: Sí a l'apartat 4. *(Pausa.)*

Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'esmena 6 suggereix una possible paradoxa: que la Universitat Pompeu Fabra no tingui cap relació amb les disciplines universitàries que han atorgat tot el prestigi i tot el reconeixement de Catalunya al mestre Fabra com a filòleg, lingüista, lexicògraf, i per tant, el que nosaltres suggerim és que en l'article, en l'article 2 s'afegeixi: «les facultats de filologia, idiomes moderns, de traductors i intèrpretes», aquesta és l'esmena 6 del nostre Grup.

Pel que fa a l'esmena 18, ens porta a creure que és important que el Consell Interuniversitari sigui prèviament consultat pel Conseller abans de nomenar els vocals que ell designa, d'acord amb aquesta Llei.

L'esmena 22 té una especial importància: si volem que la universitat estigui vinculada al seu entorn social, creiem que és bo que un representant de la ciutat o municipi on es troba la nova universitat formi part del seu Consell Econòmic.

I, pel que fa a l'esmena 39, creiem important que l'esment de la personalitat de Pompeu Fabra recordi que, a més de President del Patronat de la Universitat, va ser-ne professor i que ha destacat a Catalunya com un il·lustre filòleg, però amb molt de gust acceptaríem una esmena transaccional sempre que al costat del nom de Pompeu Fabra subsistís alguna referència a la seva tasca com a filòleg o com a lingüista o com a gramàtic o com un impulsor del català.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra?

El Sr. COLL I BERTRAN: Preferiria fer el torn en contra de la 6 i de la 39, que no serà en contra, després de sentir la defensa de la 7, que tracta del mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: De la 7? Ah!, la del Grup Socialista, sí. Doncs, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Cadevall, per defensar la número 7.

El Sr. CADEVALL: Aquesta esmena coincideix amb una part de la que ha defensat Iniciativa per Catalunya, però en primer lloc voldria dir que en el text hi ha una errata: caldria suprimir la frase: «Facultat de Ciències de la Comunicació», perquè, juntament amb ciències socials, ja figura en el text de Govern; això ja s'havia solucionat en la Comissió, però a causa del tràmit aquest d'urgència o jo diria de «superurgència», potser no ha sortit bé en l'Informe de la Comissió.

En aquesta esmena nosaltres el que proposem és afegir, entre els centres previstos, una facultat de traducció i interpretació. El motiu és que voldríem que aquesta nova universitat tingui les màximes garanties de complir les seves finalitats científiques i que tingui una entitat suficient. Tal com està en el Projecte de Llei, de fet la podríem qualificar d'una universitat temàtica, de ciències socials en el sentit ampli. En el sud de França el resul-

tat d'haver dividit moltes vegades les universitats existents en universitats temàtiques, a vegades l'agrupament era una mica més artificios, segons alguns que coneixen el tema ha donat uns resultats no massa positius. Per tant, nosaltres volíem reforçar l'entitat d'aquesta nova universitat, i vàrem pensar si era convenient, fins i tot, afegir-hi una facultat de ciències, una escola tècnica, però finalment vàrem optar per una posició molt prudent, que és com a mínim recollir allò que estava en el Projecte del Govern de creació de la nova universitat, tal com ha estat presentat en el Consell Interuniversitari de Catalunya i informat pel Consell d'Universitats. Ens és absolutament indiferent que es tituli «escola universitària», que és la categoria que tenen actualment aquests estudis, o que, tal com està previst si s'aprova, s'anomenés «facultat», l'important ens sembla que és que el Projecte de Llei reculli tots els centres del Projecte que havia elaborat el Govern per a la creació d'aquesta Universitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol fer el torn en contra, o vol esperar el nou paràgraf del Grup Mixt, que hi ha a l'esmena número 8? (Pausa.) El fa ara?

El Sr. COLL I BERTRAN: El faré ara, sí.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Té la paraula el senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Nosaltres creiem que s'ha de fer un bon elogi, com li correspon al professor Pompeu Fabra, en aquesta Llei, i, per tant, ja vam aprovar una part de la seva esmena en Comissió, l'esmena que fa referència a l'Exposició de Motius, concretament la número 39, i ara aprovarem la part que queda, que és la que el defineix com a filòleg. Per tant, cap problema quant a Pompeu Fabra.

Ara bé, que, pel fet que la Universitat es digui «Pompeu Fabra», hàgim de crear una facultat de filologia ja és un altre tema, ja és un altre tema. Aquesta Universitat es crea a partir d'uns estudis, d'una comissió del Consell Interuniversitari, i, evidentment, respon a satisfer —ho he explicat abans— unes necessitats socials concretes; llavors, és clar, el nom de la persona que dona nom a la Universitat no ens serveix com a criteri per decidir quins centres s'han de crear i quins centres no s'han de crear en aquesta Universitat; és clar, no?

L'esmena 6 i l'esmena 7 tenen un punt de..., de trobament, i per això en parlo conjuntament, que és que vostès proposen que es creï una escola universitària de traductors i intèrprets, i l'esmena número 7, una facultat de traducció i interpretació. A nosaltres ens agradaria més poder aprovar la facultat de traducció i interpretació, el problema està que en aquests moments no existeix una titulació superior en traducció i interpretació, i no només no existeix, sinó que en el paquet de noves titulacions que es va aprovar en el Consejo de Universidades d'Alacant tot el tema de traducció i interpretació es va deixar al marge, i ni tan sols allà figura com a titulacions informades pel Consejo de Universidades. Llavors, crear una facultat que pressuposa titulació superior, quan no està aprovada la titulació pel Consell, pel Consell de Ministres, i ni tan sols està informada pel Consejo de Universidades, ens sembla una mica exagerat.

Per tant, el que votarem a favor és, de la part de l'esmena número 6, d'Iniciativa per Catalunya, quan parla de la creació de l'Escola Universitària de Traductors i Intèrprets, amb el benentès que entendrem molt bé que, quan hi hagi una titulació superior en traducció i interpretació, la mateixa universitat en demani la creació al Consell Executiu de la facultat, de la facul-

tat. S'ha de tenir en compte que, tal com està redactat l'article, diu: «La Universitat Pompeu Fabra constarà inicialment dels centres següents», i no hi ha cap altra mena de restricció, vol dir que d'aquí a un mes aquesta Universitat pot sol·licitar informe al Consell d'Universitats i al Consell Executiu de la creació d'altres centres; per tant, tampoc tanquem la porta a res, però almenys ens ajustem bastant al que és en aquests moments la tipologia de carreres aprovades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. El Grup Mixt vol defensar l'esmena número 8, sobre inclusió d'un nou paràgraf en aquest article 2. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez.

(Pausa.)

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, intervindrè per defensar les quatre esmenes que el nostre Grup ha presentat a la Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra, que és la número 8 de l'article 2, la número 19 de l'article 5, la 24 de l'article 6, i la creació d'un nou article, que és la 28.

La primera idea que jo volia explicitar és que, al marge de votacions i de discussions com les que hem fet en aquest Ple, en el tema de política territorial, és curiós com, encara que no es vulgui reconèixer, des d'un punt de vista polític i públic, és cert que és imprescindible, des d'un punt de vista de Govern, començar a plantejar-se quines són les estructures de caràcter prioritari que possibiliti mantenir el creixement econòmic i social que Catalunya té i, al mateix temps, possibilitar ampliar-la, i en la discussió d'aquesta Llei, vulguem o no ho vulguem, estem fent això, perquè jo crec que és imprescindible plantejar amb molta claredat que l'ensenyament i, en funció d'això, la investigació, que està estretament lligada a la tasca universitària, és necessàriament un element de prioritització, si és que volem que Catalunya jugui el paper que està jugant, i ho pugui fer més, i, per tant, que moltes vegades en les discussions de caràcter pompós, moltes vegades tenim dificultats per reconèixer coses, però després quan comencem a tocar el terreny concret, necessàriament s'ha de reconèixer que aquestes idees són necessàries. El tema de l'educació, de la formació, de la investigació és cabdal perquè Catalunya jugui el paper que està jugant i pugui jugar en el futur un paper encara més important del que està jugant.

I les nostres esmenes, les quatre esmenes que hem fet, en definitiva, el que intenten és millorar aquesta idea de caràcter conceptual que la Universitat, de veritat, de veritat, pugui jugar aquest paper, perquè, en definitiva, quin són els caràcters d'aquestes quatre esmenes? N'hi ha dues d'elles, la 19 i la 24, que, en definitiva, el que plantegen és la necessitat i la possibilitat d'una major participació dels treballadors del sector en els organismes o la Comissió Gestora, en definitiva, es tracta d'això, perquè és imprescindible la participació dels treballadors del sector perquè de veritat la Universitat pugui jugar aquest paper, que estic convençut que és compartit també pel Consell Executiu, pel Govern de la Generalitat, i, en definitiva, es tracta d'això, que els treballadors del sector, a partir dels sindicats majoritaris en el sector, puguin participar, a més d'altres sectors dels treballadors de la universitat.

I les altres dues esmenes, la 8 i la 28, que en definitiva què és el que s'hi tracta?: és adequar l'estructura present de Pompeu Fabra i la futura perquè pugui jugar aquesta idea de motor de

creixement que necessàriament ha de jugar la Universitat. En quina direcció?, a adequar la seva situació física a les necessitats, a les necessitats socials, però també a les necessitats de caràcter industrial que la nostra realitat té, perquè, si no som capaços de fer això, i al marge que això es posi a la Llei o no, es voti l'esmena que hem fet nosaltres o no, tindrem una realitat similar a la que jo feia referència al començament, i és que dintre d'un any, o dintre de dos ho hauré de fer, perquè, si no, la Universitat no podrà jugar el motor de creixement, el motor de realçar l'economia i la situació social del nostre país. I, per tant, nosaltres estem convençuts que aquesta esmena nostra, la 28, que planteja essencialment això, és la localització de les seves facultats en la necessitat del reequilibri de Catalunya, i possibilitar que pugui resoldre la necessitat de caràcter social, i ja diem al marge de la possibilitat que aquesta esmena sigui aprovada per aquest Ple, que estem convençuts —anava a dir una cosa complicada— per sentit comú que el Govern ho haurà de fer, perquè no hi ha altra sortida, si de veritat volem que les coses funcionin.

I, per últim, l'esmena 8, el que intenta és que aquesta demanda social, que és imprescindible tenir present, és imprescindible tenir present, tingui un nivell de correcció, i és que aquest nivell de correcció sigui que la demanda social estigui relacionada amb els nivells professionals que en cada territori existeixen, perquè, si únicament és planteja com a element de prioritat un dels dos elements, des del nostre punt de vista, el que podríem fer és resoldre un, però no les necessitats des d'un punt de vista de país.

És en funció d'això que hem presentat aquestes quatre esmenes; esperem que alguna d'elles sigui aprovada, d'una forma directa o en transaccional, i, al mateix temps, dir que els companys de l'Esquerra Catalana, que havien tingut dificultats per fer les seves esmenes, m'han plantejat, per una part, la coincidència amb les esmenes defensades per mi i al mateix temps la necessitat que es pogués tenir present la necessitat de la creació d'un apartat de ciències polítiques en aquesta Universitat Pompeu Fabra, que, segurament, serà un dels mecanismes que possibilitaria que la Universitat Pompeu Fabra jugui un paper de motor de la realitat social nostra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Vol fer torn en contra? (Pausa.) El senyor Coll té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN: Gràcies, senyor President. Faré el torn en contra de l'esmena 28 i de l'esmena 8, no de les altres dues, perquè ja en parlaré quan tractem de l'article 5 i l'article 6, que són els que fan referència..., perquè allà hi ha altres esmenes similars.

Quant a l'esmena 28, jo vaig a repetir-me, però nosaltres crearem les universitats de Girona, Lleida i Tarragona-Reus, no en tingui cap dubte. Això resol tot el tema aquest que vostè planteja altra vegada, de l'equilibri territorial pel que fa a oferta de places universitàries. Aquesta no és la universitat reequilibradora del territori; aquesta és una universitat, la quarta universitat de Catalunya, però no és la que ha de servir per reequilibrar el territori quant al problema de l'oferta de places universitàries ni a primer curs ni a cursos següents. El que sí que és reequilibrador del territori és tota la política universitària del Govern, consistent a potenciar les que ja hi ha a la ciutat de Barcelona, al Vallès, i els centres que té la Politècnica escam-

pats pel país, crear la Pompeu Fabra, impulsar Girona, Tarragona i Lleida, donar suport a realitzacions tan interessants com el de Vic, etcètera. Però aquesta universitat no és la reequilibradora del territori i, per tant, no és aquesta Universitat una universitat que hagi de tenir centres escampats a les diferents comarques de Catalunya en funció de les demandes de cada lloc, etcètera, etcètera. Això, no li ho podrem votar, per tant.

I, quant a l'esmena número 8, a l'article 2, introdueix un tema que, encara que sigui per un moment, jo crec que val la pena comentar-lo, que és el de la demanda social entesa com a demanda de professionals o com a demanda en funció «de les aspiracions del jovent», diu exactament aquí —o dels joves, no? És una discussió interessant. En qualsevol cas, nosaltres pensem en aquests moments que la que és prioritària és la demanda de professionals; les aspiracions s'han de satisfer també, però en un segon ordre, en un moment en què fan falta molts més recursos dels que s'estan dedicant a la universitat i que, per tant, els que vindran els propers anys han de tenir una utilitat màxima.

El tema de les aspiracions i aquesta qüestió que s'ha parlat tantes vegades, de la universitat més cultural que professional, i la necessitat de cultura, i que tothom hi arribi, etcètera, és un altre tema que en aquests moments Catalunya no se'l pot permetre d'una manera alegre —ho repeteixo— perquè falten molts diners en una universitat que tingui realment unes sortides professionals clares, i que, en qualsevol cas, es pot resoldre mitjançant molts altres mecanismes. I, per exemple, a mi se m'ha ocorregut el tema que ja vam discutir un dia a la Comissió, de les beques en tant que política discriminadora del cost dels estudis i que, per tant, poden servir per potenciar uns determinats estudis i no uns altres, atès que se'ls preveu menys sortida social, i es pot entendre que el país els exigeix menys.

Per tant, aquestes dues esmenes, no les hi votarem; en el que sí que espero que ens entendrem és en les altres dues, que ja he dit que les defensaré al seu moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. Per acabar amb l'article número 2 hi ha l'esmena número 11, del Grup Socialista, d'un nou article. Senyor Magí Cadevall...

El Sr. CADEVALL: Des de l'escó, senyor President. Acumularia l'11 i la 35, que hi està relacionada.

L'opció de crear la Universitat Pompeu Fabra i, tal com s'ha establert, en un termini de tres anys, presentar el projecte de creació de noves universitats de Girona, Lleida i Tarragona, implica no només que es fa un esforç quantitatiu, sinó que penso que també s'ha de fer qualitatiu, per la qualitat de l'ensenyament i la recerca.

Això suposa un compromís econòmic. Per això demanàvem en aquests articles un pla de finançament de les universitats que abasti les transferències corrents, perquè gran part de l'increment que s'ha fet en la subvenció ordinària a les universitats està compromès per despeses necessàries, com ara el nou sistema de retribució del personal docent i d'investigació; cal també, en aquest pla, atendre nous centres, biblioteques, dotació i formació de professorat, activitats d'investigació, etcètera. Aquí proposem una llei de finançament —hi ha altres precedents: per exemple, en el cas de Galícia es va fer una llei de finançament de les universitats—; de tota manera, el que pensem que és important és que, si no prenia la força de llei, que hi hagi el compromís de fer un pla de finançament que duri, que abasti aquest

període, aquests anys, perquè el Projecte de Llei de concessió d'un suplement de crèdit ens sembla positiu, tant perquè atén la creació de la nova universitat com perquè una part està destinat a la creació de noves places universitàries i afecta les futures universitats de Girona, Lleida i Tarragona, però això només abasta el període d'aquest primer any. Per tant, nosaltres pensem que, si no s'aprova aquest article, com a mínim esperem el compromís de fer aquest pla de finançament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, senyor Coll?

El Sr. COLL I BERTRAN: Nosaltres pensem que no cal una llei de finançament específica per a les universitats. Catalunya té molts desafiaments pendants, i les universitats és un d'ells; si comencem a aprovar lleis de finançament específic per a cada problema concret, per més que sigui a la vegada general, el que farem serà, al final, crear un desordre important.

Cada any s'aproven uns pressupostos i, a la vegada, aquests pressupostos responen a unes planificacions prèvies, algunes de les quals, evidentment, són plurianuals. Aquest és, ens sembla, el mecanisme normal d'establir el finançament de les universitats —les actuals i les futures.

Certament, per a aquest any, el que hem observat és que, amb la creació de la Llei Pompeu Fabra, el crèdit previst en els pressupostos queda curt i, per tant, si tot va bé, d'aquí a quinze dies discutirem el Projecte de Llei del crèdit extraordinari de 3.000 milions que vostè ha esmentat, dels quals 2.200 milions són per engegar la nova universitat i 800 milions són per a la creació de noves places a Girona, Tarragona i Lleida.

Això és el que li podem oferir. Per tant, nosaltres no li votarem aquesta esmena, però amb el benentès aquest: que entenem que els pressupostos són integradors, d'entre el conjunt de polítiques sectorials que emprèn el Govern, i que ja engloben d'alguna manera aquest problema que vostè ens planteja.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

Passem a les votacions referents a les esmenes a l'article 2. En primer lloc, l'esmena número 6, del Grup... (*L'I. Sr. Coll i Bertran demana per parlar.*) Sí, senyor Coll?

El Sr. COLL I BERTRAN: Votació separada, si us plau, senyor President, de les paraules «de traductors i intèrprets»..., «escola universitària de traductors i intèrprets».

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs...

El Sr. CADEVALL: Senyor President, retirada la 7, perquè coincideix amb aquesta.

El Sr. PRESIDENT: Retirada la 7. Però queda viva, del Grup Socialista, l'11. Molt bé.

Votem ara la número 6, del Grup d'Iniciativa, sense l'expressió «de traductors i intèrprets». Està clar?

Vots a favor?

(*L'I. Sr. Cadevall s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CADEVALL: Perdoni, senyor President, m'he confós en els termes de la votació.

El Sr. PRESIDENT: Doncs...

El Sr. CADEVALL: Si ho pot tornar a repetir...

El Sr. PRESIDENT: Vots a favor d'aquesta esmena del Grup d'Iniciativa? Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 51

en contra i 31 abstencions.

Ara votarem aquesta mateixa esmena, incloent-hi l'expressió «de traductors i intèrprets» (*remor de veus*).

El Sr. COLL I BERTRAN: Hem de votar, només, les paraules «escoles universitàries de traductors i intèrprets».

El Sr. PRESIDENT: Això mateix.

Vots a favor?

Queda aprovada per unanimitat.

Votem l'esmena número 7, del Grup Mixt... La 8, és la 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 11, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 54 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'article 2, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Ara votem els articles 3 i 4 conjuntament, perquè no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 3 i 4 han quedat aprovats per 85 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem ara al debat de l'article cinquè. Hi ha l'esmena número 15, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Si m'ho permet, senyor President, acumularé la defensa de la 15 i la 20, i anuncio la retirada de la 25, 29 i 32.

El Sr. PRESIDENT: Vol repetir les retirades, per favor?

El Sr. CADEVALL: Les retirades, 25, 29 i 32.

Aquestes esmenes fan referència als òrgans provisionals de govern de la nova universitat. L'esmena número 15 tracta de la Comissió Gestora, que en el text presentat pel Govern hi ha un president i entre vuit i dotze vocals: ens sembla un nombre excessiu i que, per tant, el Projecte hauria de determinar més clarament si aquesta Comissió Gestora té la funció d'un equip rectoral o bé de junta de govern que, en aquest cas, hauria de ser més representativa.

Però, sobretot, considero més important l'esmena a l'article número 20, que és el consell econòmic que ha de complir les funcions del consell social de les universitats en aquest període provisional, perquè malgrat que en aquest període les noves universitats no són autònomes, i depenen més directament de la Conselleria, també és necessari que compleixi, aquest consell econòmic, el paper de relació amb la societat.

En la nostra esmena proposem un consell social més representatiu, enumerem diferents sectors socials i institucions —muni-

cipi, Parlament, sindicats, estudiants, entitats econòmiques, etcètera—, i abans havia parlat d'una certa semblança amb la Llei de creació de la Universitat Carlos III, de Madrid; en aquest cas, aquí sí que la discordança és enorme, perquè en el Projecte original que ens havia enviat el Consell Executiu, excepte el president de la Comissió Gestora i els representants d'aquesta, tots els altres eren càrrecs de l'Administració nomenats pel Consell Executiu.

Particularment, nosaltres no trobem gaire correcte que el Director General d'Universitats no en sigui el president, ja que depèn de l'Administració de la Generalitat i consta en el Consell Econòmic. Penso que seria millor que donés la cara, que figurés com a president, i especialment no ens sembla gaire afortunat que s'hi inclogui el Director General de Pressupostos i Tresor, perquè això crea una situació de privilegi per a les noves universitats, i convé, precisament, que no hi hagi elements que puguin crear recels en les altres universitats.

De tota manera, estariem disposats a acceptar una transacció, si s'admetia un consell més representatiu, a base que hi hagués una explícita representació dels municipis i del Parlament, i el compromís del Govern que, entre els que nomena, hi hagués una representació social d'aquests estaments que he esmentat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra a càrrec de l'Il·lustre Diputat senyor Josep Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: En relació, en primer lloc, amb l'article 5 —després parlaré de l'article 6—, i per tant, en relació amb les dues esmenes que hi ha vives, en aquest moment, en aquest article 5, que són la 15 —que acaba de defensar ara el senyor Cadevall— i la 19, que abans ha defensat el senyor Celestino Sánchez.

Quant a la 15, en primer lloc, vostès diuen, vostès proposen que la Comissió Rectora estarà integrada pel rector i sis vocals. Bé, la Comissió Rectora no pot estar integrada per un rector, perquè d'acord amb l'article 18.2 de la LRU, el rector és una altra cosa: és una figura elegida per un claustre, etcètera. Per tant, nosaltres hem de mantenir «per un president». Ara bé, els oferim transaccionar el tema del nombre de vocals, de manera que entre vuit i dotze, que estan en l'articulat, i els sis de la seva esmena 15, quedi per «entre sis i deu». Per tant, la redacció del primer punt de l'article cinquè quedaria com «la Comissió Gestora estarà integrada per un president i entre sis i deu vocals».

Un altre punt de discrepància és el que fa referència al tercer apartat d'aquesta seva esmena número 15, que també genera el mateix tipus de discrepància que l'esmena número 19, del Partit dels Comunistes de Catalunya. La Comissió Gestora és l'equip rectoral; no és la Junta de Govern. I l'equip rectoral és un equip de gestió diària, no de control; per tant, a nosaltres ens sembla que no tindria sentit que no estigués integrat exclusivament per professors, com a tot arreu, i a més a més, professors de la confiança del rector, que se suposa que el Conseller d'Ensenyament, en el moment de fer el nomenament, doncs, això, ho tindrà en compte.

L'augment de representativitat, ens sembla millor concentrar-lo en el Consell Econòmic, no en aquesta Comissió Gestora. Jo penso que amb aquest aclariment que vostè demanava, que la Comissió Gestora és l'equip rectoral, la cosa queda sal-

vada. Mantenim, per tant, la transacció primera que havia comentat.

Llavors, en relació amb les esmenes 20, del Partit Socialista; 22 i 23, d'Iniciativa per Catalunya, i 24, del Grup Mixt: nosaltres estem d'acord a augmentar la representativitat d'aquest Consell Econòmic. La proposta concreta és que aquest Consell Econòmic passi, de tenir tretze vocals, a tenir-ne disset, que estigui integrat pel president —nomenat pel President de la Generalitat— i que, a l'efecte de l'administració universitària, serà president del Consell Social, i un conjunt de vocals: el Secretari General del Departament d'Ensenyament, el Director General d'Universitats, el Director General de Pressupostos, el president i els dos vocals de la Comissió Gestora designats per la mateixa Comissió Gestora... Fins aquí és igual que el que preveia l'article que ens ha tramès el Govern, i llavors, fent els següents canvis: afegint-hi, en primer lloc, un representant del municipi on la Universitat Pompeu Fabra tingui la seva seu social; en aquest cas, la ciutat de Barcelona.

En segon lloc, afegir-hi tres persones elegides directament pel Parlament de Catalunya, per majoria absoluta dels diputats que formen la Cambra; això ens sembla, a nosaltres, que dona una obertura important a aquest Consell Econòmic, des del punt de vista de les forces polítiques catalanes.

I, en tercer lloc, tercer canvi, fins a set persones designades pel Consell Executiu a proposta del Conseller d'Ensenyament, però afegint-hi «en representació dels interessos socials», i això vol dir professorat, associacions de professorat, associacions d'alumnes, centrals sindicals de treballadors de l'ensenyament, representants dels empresaris, de la patronal, les cambres de comerç, etcètera, eh?, els interessos socials en sentit ampli, fins a set persones que, d'alguna manera, representin aquest àmbit.

Aquesta és l'esmena que els proposem, que entenem que recull bona part dels arguments que vostès presenten a la seva esmena número 20; recull el que diu Iniciativa per Catalunya a la seva esmena 22; no entra en el tema de l'esmena 23 perquè es pot ampliar el consell econòmic sense problemes, i també recull el que ha plantejat el senyor Celestino Sánchez en la seva esmena número 24.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí. Em donarà el text d'aquestes transaccions?

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, sí. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació de les esmenes a l'article cinquè.

La número 18, del Grup d'Iniciativa, està retirada.

Esmena número 15, del Grup Socialista.

El Sr. CADEVALL: Retirada, també.

El Sr. PRESIDENT: Retirada.

El Sr. CADEVALL: En favor de la transacció que ens han ofert, naturalment.

El Sr. PRESIDENT: Exactament, que és una transacció que procedirà a llegir el senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Transacció de l'esmena número 15, al punt primer de l'article cinquè: «1. La Comissió Gestora estarà integrada per un president i entre sis i deu vocals.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

L'esmena número 19, del Grup Mixt, es manté...

El Sr. LATORRE: Senyor President, retiraria l'esmena nú-

mero 19 i la 24, a partir de l'ofertament de transaccional que han fet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Per consegüent, podem sotmetre a votació l'article cinquè, amb la modificació corresponent al punt número 1, que és objecte de l'esmena transaccional presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Hi estan d'acord tots els grups? (*Pausa.*) Doncs, es vota l'article número 5.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per... (*Remor de veus. Pausa.*)

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article cinquè ha quedat aprovat per 85 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem a l'article sisè, en el qual hi ha diverses esmenes, totes defensades menys una, que és la 26, que és un nou article a afegir aquí. El senyor Magí Cadevall té la paraula per defensar-la.

El Sr. CADEVALL: Des de l'escó, senyor President.

La creació d'una nova universitat ha d'incrementar l'oferta i alleujar les disfuncions d'altres universitats. Un risc que cal evitar en fer això és atorgar una situació de privilegi que no podran obtenir les altres universitats en aquesta nova universitat. Potser també la manca de temps amb què s'ha posat en marxa, aparentment, pot donar la sensació que s'estan fixant, diguem, tant professors com personal de l'administració i serveis, oferint unes condicions millors que les altres universitats. En un article en el diari es parlava de la possibilitat d'OPA hostils de la nova universitat contra les altres i encara que signés l'article el rector d'una universitat, això afecta diverses universitats. Llavors, pensem que cal una pauta per al futur.

Aquesta pauta és que no s'ofereixin privilegis arbitraris, que hi hagi més transparència en la contractació, i que es faci una previsió amb el temps adequat. Pensem que a això contribuiria una oferta pública d'ocupació, tant per al personal docent d'investigació com per al PAS. Em temo que no aprovaran aquesta esmena, i que diran que, això, les altres universitats tampoc ho fan per llei, però sí que ho fan, les altres universitats, i si nosaltres ho demanem és perquè pensem que fins ara no s'ha atès prou aquest aspecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor Coll té torn en contra.

El Sr. COLL I BERTRAN: Bé, el torn en contra gairebé ja l'ha fet el senyor Magí Cadevall, no? Vam parlar aquests dies, i ha dit el que li diria i, efectivament, el que li anava a dir és el que ell m'ha dit que jo li diria... (*Rialles.*) En aquest moment, en aquest moment les universitats no estan obligades a fer oferta pública d'ocupació. Si ho fan és perquè ho volen, és perquè els tres gerents de les tres universitats han decidit fer oferta pública d'ocupació. Per tant, el que seria discriminatori seria que, per llei, obliguéssim la Universitat Pompeu Fabra a fer oferta pública d'ocupació, perquè demà passat els tres gerents de les tres que ja existeixen decideixen deixar de fer l'oferta pública, i aquesta està sotmesa per llei a aquesta obligació.

Per tant, no l'hi podem votar precisament pel seu argument, per no discriminar les tres universitats respecte a la quarta o la

quarta respecte a les altres tres.

De tota manera, per al cas que ens ocupa, vostè no pateixi, que no s'està fent res malament. Es demanaran, a partir de demà o de demà passat —per quan surti publicat el text de la Llei en el *Diari Oficial*—, es demanaran comissions de servei i, evidentment, d'una manera ràpida i urgent, el que es faran seran uns concursos públics per estabilitzar la plantilla de la Universitat; o sigui, no hi ha cap problema, és una informació absolutament transparent la que hi ha sobre qüestions de personal d'aquesta Universitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll.

Hi ha l'esmena transaccional a aquest, que dona nova redacció a l'article sisè, que prego al senyor Secretari que hi doni lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Esmena transaccional, nova redacció proposada:

«Article 6. *El Consell Econòmic*

»1. El Consell Econòmic estarà integrat pel president i fins a disset vocals.

»2. El president serà nomenat pel President de la Generalitat.

»3. Als efectes de l'administració universitària, el president del Consell Econòmic tindrà la condició de president del Consell Social.

»4. Són vocals:

»a) El Secretari General del Departament d'Ensenyament.

»b) El Director General d'Universitats.

»c) El Director General de Pressupostos i Tresor.

»d) El president i dos vocals de la Comissió Gestora, designats per la mateixa comissió.

»e) Un representant del municipi on la Universitat Pompeu Fabra tingui la seva seu social.

»f) Tres persones elegides directament pel Parlament de Catalunya, per majoria absoluta dels diputats que formen la Cambra.

»g) Fins a set persones designades pel Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Ensenyament, en representació dels interessos socials.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Passem a la votació de les esmenes del Grup Socialista. Es poden votar conjuntament, la 20 i la 26? Són les dues úniques vives... (*Pausa.*)

El Sr. CADEVALL: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CADEVALL: La 20, la retirem per aquesta transaccional que s'ha llegit.

El Sr. PRESIDENT: I la 26, la manté. Perfectament. Doncs, votem la 26.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions.

Votem, a continuació, les esmenes 22 i 23, del Grup d'Iniciativa. Es poden votar conjuntament, senyor Nualart? Doncs, conjuntament... (*L'I. Sr. Coll i Bertran demana per parlar.*) Sí, el senyor...

El Sr. COLL I BERTRAN: Li hem ofert una transacció sobre aquestes esmenes, senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Es retiren la 22 i la 23.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades i, per consegüent, passem a votar l'article número 6, segons la redacció donada per l'esmena transaccional del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

L'article sisè ha quedat aprovat per unanimitat.

Article setè. L'esmena número 27, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: En aquesta esmena es demana que es formulí clarament el que pretén, que és establir una clàusula d'excepció a l'article 11.3 de la Llei de Coordinació Universitària i de Creació dels Consells Socials.

Es tracta que..., aquest article diu que «L'autorització perquè una nova universitat comenci les activitats s'ha de fer per ordre del Departament d'Ensenyament», i que hi ha d'haver un període mínim de dos anys entre el que la nova universitat hagi figurat de nova programació i el seu inici de funcionament.

Ens sembla que això era una sàvia mesura perquè, de fet, veïem que, encara que hem facilitat els tràmits d'urgència i no hem posat obstacles, pensem que això, de vegades, doncs, dóna lloc a circumstàncies que no són bones. Per exemple, s'ha fet la pre-inscripció, per part dels estudiants en una universitat que encara no existeix, i també, respecte a la contractació de professorat, penso que algun dels aspectes també ve donat dels malentesos per aquestes urgències.

Per tant, no volem pas posar dificultats, i acceptem que l'any que ve puguin iniciar les activitats alguns centres d'aquesta Universitat, però pensem que seria millor que s'indiqui clarament que l'autorització per començar la farà el Departament, el senyor Conseller d'Ensenyament; que, excepcionalment, se l'eximeix de complir el període de dos anys, i que, en el futur, voldríem que això seguís vigent i que no s'anés mai més amb aquestes presses.

Anuncio també, al senyor President, que voldria retirar l'última part, que diu: «sense haver transcorregut dos anys des de la inclusió de la nova universitat en la programació universitària», perquè em temo que això no ho voldrien votar —el Grup de la majoria— i, per facilitar les votacions, prefereixo suprimir-ho.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Coll té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, senyor President. Nosaltres no voldríem passar per insubmisos, i, efectivament, acceptarem reconèixer el tema aquest de l'article 11.3 de la Llei 26/84. De manera que hi votarem a favor, i agraïm que hagi tret aquesta última part després de la coma, perquè, realment, no hi afegia res.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'esmena 28, del Grup Mixt, ja ha quedat defensada; de manera que la sotmetem a votació.

Esmena 28, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 64 en contra i 24 abstencions.

Votem ara l'esmena número 27, del Grup Socialista.

Vots a favor?

(L'l. Sr. Coll i Bertran demana per parlar.) Sí?

El Sr. COLL I BERTRAN: Sense l'última part, eh?

El Sr. PRESIDENT: Sense... És que..., ho ha retirat el senyor Cadevall; de manera que no estava en vigor.

Vots a favor?

Ha quedat aprovada, aquesta esmena, per unanimitat.

I ara votem l'article setè, segons el Dictamen.

Vots a favor? *(Remor de veus.)* Amb l'esmena número 27, socialista, que acabem de votar, esgota tot l'article.

Passem a la Disposició Transitòria Primera, en què hi havia una sola esmena..., retirada, i per consegüent, es pot votar ja.

Disposició Transitòria Primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Transitòria ha quedat aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Disposició Transitòria Segona. Hi ha l'esmena número 30, del Grup Socialista. Es manté?

El Sr. CADEVALL: Es manté una part. No manté la d'addició, perquè ara en el nou redactat no té sentit, i manté purament la de modificació.

Es tracta de modificar que el període provisional fins que la nova universitat elegeixi el claustre constituent, el rector i redacti els seus estatuts, disminueixi de cinc a quatre anys. Aquest ens sembla un període suficient perquè la nova universitat es pugui estabilitzar, tenir un nucli de professors, de personal de l'Administració i serveis i estudiants i, d'altra banda, també compleix que no sigui un període excessivament llarg, a fi i efecte que la nova universitat es pugui incorporar el més aviat possible al règim d'autonomia que tenen les altres d'universitats de Catalunya i de tot l'Estat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra, senyor Coll?

El Sr. COLL I BERTRAN: Bé, no, no el farem en contra. Nosaltres havíem previst un termini de cinc anys; el Grup Socialista ens demana quatre anys; el Grup d'Esquerra Catalana va demanar de tres anys... Llavors, bé, en qualsevol cas, estem d'acord amb que hi hagi una certa reducció, i, per tant, votarem a favor d'aquest canvi i que a la primera part digui «dins el termini de quatre anys, des de l'inici de l'activitat acadèmica». Aquesta part la votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Vol concretar com demana la votació separada?

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, com que el senyor Cadevall ha retirat de la coma en endavant, doncs, nosaltres votarem a favor de la coma en endarrere. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Votem l'esmena número 30, que queda reduïda a modificar els cinc anys pels quatre.

Vots a favor?

L'esmena queda aprovada per unanimitat.

I ara es vota la Disposició Transitòria Segona sencera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria Segona ha quedat aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

La Disposició Transitòria Tercera no té esmenes en aquests

moments. Per consegüent, es pot votar en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria Tercera ha quedat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

La Disposició Final Primera no té esmenes, i, per consegüent, es pot votar en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Final Primera ha quedat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Es vota ara la Disposició Final Segona, que tampoc té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Final Segona ha quedat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Votem, a continuació, l'esmena 35, del Grup Socialista, que és una nova disposició final.

Vots a favor?

(*L'I. Sr. Cadevall demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CADEVALL: Retirada.

El Sr. PRESIDENT: Jo la tenia com a defensada, no retirada. Ara queda retirada, de manera que no hi ha nova disposició final.

I podem passar a una esmena transaccional, que és un nou redactat a la Disposició..., a una disposició addicional. El senyor Secretari se servirà donar-hi lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Disposició Addicional. Dins del marc de la programació universitària, elaborada pel Consell Interuniversitari de Catalunya i aprovada igualment pel Consell Executiu, aquest presentarà al Parlament de Catalunya, en el termini de tres anys, un projecte de creació de noves universitats a Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Se sotmet a votació aquesta Disposició Addicional.

Vots a favor?

Aquesta Disposició Addicional ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'Exposició de Motius a la qual hi ha també una esmena transaccional. El senyor Secretari se servirà de llegir-la.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «...en la línia de l'acord del Consell Executiu del 25 de setembre de 1989».

El Sr. PRESIDENT: Es vota, en primer lloc, aquesta transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat... Aquesta esmena a l'Exposició de Motius ha quedat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Ara votem la resta de l'Exposició de Motius. (*L'I. Sr. Coll i Bertran demana per parlar.*) Sí?

El Sr. COLL I BERTRAN: Hi ha l'esmena 39, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que hi hem fet un torn a favor per

afegint la paraula «filòleg», després de Pompeu Fabra.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta 39, d'Iniciativa, està viva? Està viva. Doncs la... (*Pausa.*)

El Sr. NUALART: Sí... Fins a la paraula «filòleg» està viva. (*Remor de veus.*) ...la resta.

El Sr. COLL I BERTRAN: Un aclariment... Perdó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. COLL I BERTRAN: Jo voldria un aclariment sobre aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: El necessito. (*Rialles.*)

El Sr. COLL I BERTRAN: Hi havia dos afegits: un, que deia, després de Pompeu Fabra, la paraula «filòleg», i més avall, un altre lloc que deia, després d'«impulsor de les normes ortogràfiques de 1913 i...». Aquesta segona part està retirada? (*Pausa.*) Està retirada. Per tant, votarem a favor de la primera part.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votem el «filòleg».

Vots a favor?

Queda aprovada per unanimitat.

I ara la resta d'Exposició de Motius, i podem votar també el títol conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, es vota conjuntament l'Exposició de Motius i el títol.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició i el títol han quedat aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

Hi cap, ara, explicació de vot. (*Remor de veus.*) Sí, el senyor Martín i Toribio, per l'Agrupació Parlamentària del CDS, té la paraula. (*Remor de veus.*)

Silenci.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, el fet d'haver demanat un vot d'explicació, o explicar el nostre posicionament, està donat perquè nosaltres teníem presentada una esmena a la totalitat, i l'hem de retirada. Crec que és lògic i just que nosaltres exposem els motius que ens han fet variar el nostre de vot de retorn a la totalitat.

Bé, els diputats del CDS, en una anàlisi i estudi detallat del Projecte de Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra, quarta universitat, vam arribar a la conclusió que l'única esmena possible a presentar era a la totalitat del Projecte, i així ho vam fer.

Malgrat això, l'exercici responsable d'oposició que els diputats del CDS venim exercint en aquesta Cambra, ens va invitar a una segona anàlisi, que, en consonàcia amb els fins i objectius universitaris del programa del CDS, en què es contempla la lliure creació de centres d'ensenyament universitari, bé sigui d'iniciativa social, o privada, així com la transformació dels actuals més existents, que, en darrer terme propicia incrementar la proporció dels estudiants matriculats o per matricular, ens va induir a retirar l'esmena a la totalitat que vam presentar.

Som conscients que Catalunya no té encara, ni en quantitat ni en qualitat, les universitats que necessita, i això malgrat la gran sensibilitat ciutadana que nosaltres constatem que supera, i en molt, a la de l'Administració. Per més que el Govern de la Generalitat i el partit polític que li dona suport, ens vulgui convèncer del contrari, els diputats del CDS ho negarem i li exigirem una major sensibilitat, que s'ha de traduir en l'establiment

d'una dotació pressupostària adient, i que demostrí, d'una vegada per totes, que es té consciència de la importància que ha de tenir la universitat en un país industrialitzat modern.

Estem a unes alçades de l'any en què aproximadament uns quatre mil estudiants han de decidir què i on han d'estudiar, i lògicament tots som conscients que l'oferta aproximada d'uns a quatre-centes places de la nova Universitat Pompeu Fabra no ens donarà solució a aquest greu problema.

Malgrat això... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. MARTÍN: Malgrat això, els diputats centristes estem disposats, i així ho hem fet al llarg de les nostres votacions, a donar un vot de confiança al Departament d'Ensenyament, al seu Conseller, l'Honorable senyor Laporte, i al grup de professors i professionals que, a través de l'oficina promotora de la UPF, estan entestats a fer una opció universitària de qualitat que ens integra a Europa en una universitat pública de reconeguda vàlua internacional.

CDS s'ha manifestat insistentment en la necessitat de potenciar les actuals universitats i en el creixement de l'oferta de places universitàries en els centres perifèrics, a fi de reordenar els estudis a la demanda estudiantil.

La quarta universitat, la Llei de Creació de la qual acabem d'aprovar, no ens garanteix que els alumnes universitaris podran accedir el proper curs a les carreres per ells escollides com a primera opció; per tal cosa, els diputats centristes continuarem reclamant la necessitat d'una adequada programació i d'un pla de potenciació de centres universitaris perifèrics que, en resum, ens porti al compromís, a curt termini, de fer realitat les universitats de Lleida, Girona i Tarragona, així com a la conseqüent i necessària previsió econòmica que això requereix. I, en aquest sentit, celebrem les paraules de compromís que ha fet l'Honorable Conseller d'Ensenyament avui, aquest matí, en la presentació de la Llei.

Els diputats centristes pensem que Catalunya necessita més universitats, ja que sustentem el dret a l'educació en tots els nivells, mirem amb preocupació la realitat universitària actual, en la seva alta taxa de fracàs, el seu deteriorament en qualitat, la seva mancança d'actualització dels seus plans d'estudi, la seva escassa diversificació, així com la seva desconexió de la societat i del procés productiu.

Nosaltres ens hem pronunciat de forma reiterada per la prioritat de la potenciació i per la creació successiva d'universitats perifèriques, sustentant-nos en aquells llocs en què, ara per ara, existeixen centres universitaris, és a dir, Girona, Lleida i el conjunt Tarragona-Reus; ens mantenim en aquest criteri, però respectem la decisió del Consell Executiu de la Generalitat de presentar-nos, per a la seva aprovació, la Llei de Creació de la Universitat Pompeu Fabra, i, com a agrupació parlamentària d'oposició —sempre constructiva—, celebrem, en l'esperança immediata d'una plena integració a Europa, el fet de poder-ho fer en una oferta universitària de qualitat de la qual ha de ser mostra la nova universitat catalana.

Moltes gràcies, Honorable President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín i Toribio. No hi ha més explicació de vot. (*Pausa.*) Sí, el senyor Carod-Rovira, en representació de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Una molt breu intervenció, atès que el Diputat Il·lustre senyor Miquel Pueyo és qui havia de fer aquesta intervenció en aquesta Cambra, en nom d'Esquerra Republicana, i finalment, per un motiu de salut, això no ha estat possible.

Simplement, una intervenció breu, com dic, per fixar el que ha estat la nostra posició al llarg de la votació d'aquest Projecte de Llei.

Hi ha hagut una primera referència a la similitud dels textos bàsics d'aquesta Universitat amb la Universitat Carles III de Madrid, cosa que ha estat, des del meu punt de vista, enfocat com un elogi; al nostre entendre, no sempre això ha de ser necessàriament un elogi, i menys quan, des del punt de vista històric i lingüístic —i els experts ja saben de què va—, s'associa, per una banda, el nom de Carles III amb el nom de Pompeu Fabra.

Aquesta quarta universitat, la Universitat Pompeu Fabra, començarà a funcionar, començarà a canviar, com s'ha intuït i s'ha dit, a l'àrea de Barcelona, lògic si es té en compte on és la major demanda de places, però això no treu la necessitat urgent de potenciar, fins a convertir-los en universitats, els actuals col·legis, centres o divisions de Lleida, Tarragona, Reus i Girona, vella inspiració d'aquells territoris, i no només anècdota.

És imprescindible, doncs, de fixar el mapa universitari, on s'estableixi quin és el desenvolupament que es preveu en aquest país en atenció a la demanda i en atenció, també, al necessari equilibri territorial, inclòs el terreny de la cultura, tan reivindicat aquí aquestes darreres hores.

Favorables, per tant, a la creació d'aquesta Universitat, no creiem que la urgència en la tramitació al Projecte n'hagi beneficiat el mateix Projecte, ni hem cregut tampoc que la ubicació prevista del nou centre a Barcelona solucioní, realment, la demanda de places en aquesta ciutat, si sobretot, com informa avui la premsa, la Universitat Pompeu Fabra començaria amb un nombre reduïdíssim d'alumnes, cosa que, lluny d'augmentar-ne realment l'oferta, convertiria el nou centre en un centre d'*élite* i en privilegiats els estudiants que hi assisteixin.

La nova universitat pública tenia la possibilitat excel·lent d'incorporar, des dels inicis, de manera preceptiva, un règim lingüístic inequívoc, digne del nom de Pompeu Fabra, respectuós amb la llengua pròpia del país, llengua que hauria de ser, que ha de ser, l'idioma normal i regular de l'activitat acadèmica i de tota la vida universitària, en general, en aquesta Universitat, que pot fer-ho, perquè comença de nou. Tant de bo que aquest règim lingüístic, no contemplat a la Llei, sigui a la pràctica el règim emprat per aquesta nova universitat. Però, com ens deia per part de la majoria l'Il·lustre Diputat que ha fet ús de la paraula, si aquesta no és la universitat del reequilibri territorial, si aquesta no és la universitat que acull adequadament la demanda social perquè numèricament no pot abastar-la, això no fa més que augmentar la nostra temença del perill que aquesta sigui, durant força temps, només una universitat barcelonina d'*élite*.

Vet aquí, doncs, com, tot i ser-hi favorables, sí que hem votat favorablement bona part de les esmenes presentades i també les transaccions, i en canvi, ens hem abstingut en el text articulat, i aquesta no és una pràctica nova, avesats com estem en aquest Parlament, que generalment el Grup de la majoria troba encertades les propostes de l'oposició, i les hi troba tant que hi

vota en contra; nosaltres les hi trobem tant que els concedim el benefici de l'abstenció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Popular, i per fer explicació de vot, té la paraula l'Illustre Diputat el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, atenent a les nombroses peticions rebudes de diputats d'aquesta Cambra, el nostre Grup farà explicació de vot. I les nostres primeres paraules han de ser de felicitació, felicitació al Departament d'Ensenyament, en la persona del seu titular, autofelicitació a tots els diputats d'aquesta Cambra, a tots nosaltres, per l'aprovació d'aquesta Llei, i felicitació al conjunt de la societat catalana pel naixement d'una nova universitat, perquè el fet que una institució d'ensenyament superior i de recerca vegi la llum és una bona o, millor dit, una molt bona notícia per al país.

Nosaltres acusem sovint al Govern de Convergència i Unió d'estar mancat d'una política clara de prioritats, de ser incapaç de dibuixar un horitzó de grans eixos prioritaris d'actuació i de limitar-se a administrar el dia a dia sense ambició i sense grandesa, per això aquesta Llei ens mereix una valoració especialment positiva. Es tracta, d'una acció decidida, valenta, que comporta un certs riscos, per sortir al pas de la degradació i la massificació del nostre sistema universitari. Tant de bo que, en molts altres aspectes de la vida pública de Catalunya, el Govern fos també capaç d'agafar el bou per les banyes.

Malauradament, demà debatrem una llei, la Llei de sanitat, que és un contraexemple, que la Llei de Creació a la Universitat Pompeu Fabra és més una excepció que la regla.

Ara bé, malgrat el caràcter positiu que té la creació de la Universitat Pompeu Fabra, estem molt lluny, moltíssim, d'establir una situació satisfactòria a les nostres universitats, que, en el seu conjunt, no són una prioritat del Govern, i que ho haurien de ser per raons de tots conegudes.

Respecte a la Universitat que avui comença la seva vida, voldríem expressar, molt breument, algunes preocupacions o, si es vol, algunes reflexions que creiem oportunes quan es parteix de zero, i es poden, en conseqüència, evitar els errors del passat i aprendre de l'experiència acumulada.

La primera és que en el desenvolupament de la nova universitat no s'han de tenir complexos i no deixar-se influir per les acusacions d'elitisme que es comencen a sentir des de determinats sectors «petitprogres»: l'elitisme és una cosa i la recerca de l'excel·lència un altra, i una universitat, per definició, ha d'intentar aconseguir l'excel·lència.

Per tant, és imprescindible que la Universitat Pompeu Fabra es mantingui amb relacions professió/alumne i nivells d'exigència i dedicació que la garanteixi. No és a través de l'igualitarisme uniformista que s'ha fet la ciència i la cultura en les seves manifestacions més altes, i això s'ha de tenir ben present. De la mateixa manera que el mestre Ortega plantejava l'interrogant terrible que si allò que és col·lectiu pot ser humà, hem de respondre amb una clara negativa a la pregunta de si allò que és públic ha de ser necessàriament mediocre. La igualtat, que no l'igualitarisme, s'ha d'aconseguir, en tot cas, mitjançant una política ampla, generosa i rigorosa de beques i ajuts.

La segona preocupació és evitar que els recursos requerits per a la posada en marxa de la nova universitat vagin en detri-

ment de les altres tres, i agreugin les seves flagrants mancances. Instem al Govern a fer l'esforç pressupostari i, el que és més important, la racionalització pressupostària adequada perquè les quatre universitats públiques puguin treballar als nivells de prestigi i de progrés que Catalunya mereix.

La tercera reflexió fa referència al professorat. De res serviria un transvasament de professors d'unes universitats a les altres, despullant un sant per vestir-ne un altre. Tenim ara una magnífica ocasió, amb motiu de la creació de la Universitat Pompeu Fabra, d'enriquir i augmentar les plantilles universitàries catalanes mitjançant una política d'atracció de professors de prestigi entre els que ara treballen en centres estrangers o en qualsevol altre centre de l'Estat espanyol.

La quarta ve motivada per la precipitació que ha presidit la decisió de començar les activitats de la nova universitat el proper curs 90/91. S'ha de fer un esforç intens per enllestir plans d'estudi, quadres de professorat, instal·lacions i mitjans; en cas contrari, la Pompeu Fabra començaria la seva vida amb malpeu, i la seva futura consolidació se'n ressentiria.

La cinquena va en el sentit de manifestar la nostra inquietud per l'excessiva concentració universitària a l'àrea metropolitana de Barcelona, en detriment del necessari equilibri territorial en aquest àmbit. Cal la potenciació, com s'ha assenyalat avui, en un futur immediat i, tal com sembla, d'altra banda, que està previst —almenys, a nivell d'intencions—, dels centres universitaris existents a Tarragona, Lleida i Girona, fins a constituir-se al seu dia en universitats.

També és una esperança i un desig del nostre Grup que el dinamisme de la nostra societat s'incorpori a l'esforç global d'incrementar l'oferta universitària del nostre país, mitjançant la creació d'universitats d'iniciativa social, que contribueixin a eixamplar el pluralisme i la competitivitat, generadora de qualitat, en el programa universitari.

Acabo, senyor President, senyores i senyors diputats, fent vots, en nom del Grup parlamentari Popular, perquè la Universitat Pompeu Fabra assoleixi l'èxit que tots li desitgem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor Nualart té la paraula per explicar el vot del seu Grup.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres no hem votat en contra del Projecte de Llei que permet la creació d'una nova universitat, ni hem volgut fer ús de cap dels legítims mecanismes parlamentaris que haguessin pogut endarrerir la definitiva aprovació d'aquesta Llei, tot i que hem tingut dubtes sobre el procés parlamentari d'urgència a què hem estat sotmesos. Repeteixo: no hem volgut posar entrebancs a l'aprovació d'una llei que, malgrat tot, obre les portes a noves places universitàries. En una situació de massificació òbvia, ara ja és important que el Parlament de Catalunya pugui anunciar que posa en marxa una nova universitat.

Ara bé, volem protestar formalment per la urgència imposada a la tramitació d'aquesta Llei. Feia molts mesos que ens havia estat anunciada aquesta Universitat. És comprensible que, a les tres setmanes d'haver aprovat els pressupostos d'enguany, ens veiem obligats a aprovar un suplement de crèdit per una nova universitat? Anecdòticament, sembla que la intervenció en Comissió del nostre Grup hagi posat l'accent en el nom de la Universitat. Volem creure que aquesta qüestió reflecteix únicament l'admiració permanent per la figura i l'obra de Pompeu

Fabra, i la perplexitat que ens produeix que a la Universitat Pompeu Fabra no sigui possible d'estudiar ni lingüística general, ni dialectologia catalana, ni la gramàtica que ell va ajudar a fixar: l'equívoc resultarà còmic quan un d'aquests catalanòfils que corren pel món vingui a Catalunya amb l'esperança de fer la tesi doctoral en filologia catalana a la Universitat Pompeu Fabra i li diguin que no, que aquesta Universitat no té cap relació amb filòlegs ni amb lingüistes.

Per a nosaltres, en tot cas, el tema més greu és el de la ubicació de la nova universitat. Certifico que no vam ser capaços de formular esmenes parcials o a la totalitat que recollissin el que ha estat el nostre posicionament dins i fora d'aquesta Cambra. Hem votat a favor de les esmenes que recordaven allò que nosaltres hauríem volgut per a aquesta nova universitat: és a dir, primer, que hauria de ser preceptiu, abans de crear cap nova universitat, la dotació de les ja existents, l'acceptació de les esmenes que diversos grups de l'oposició formulàvem als pressupostos, per tal de garantir que la qualitat de l'ensenyament universitari fos efectiu, tant pel que fa a les inversions pendents com pel que fa al funcionament ordinari de la Universitat; segon, que era totalment urgent que millorés l'oferta universitària, als punts des d'on és possible la veritable descentralització de les universitats de l'àrea de Barcelona: Girona, Vic, Reus, Tarragona, Manresa, Lleida..., i, tercer, que la nova universitat tingués presents els estudis encarregats i que fos ubicada en les comarques del Baix Llobregat o del Maresme. En lloc de tot això, ens trobem embrancats en un procés que ens porta a remodelar un edifici barceloní, el Fòrum Vergés, cèntric, amb un cost no gens negligible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. El senyor Magí Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Molt breument, des de l'escó, senyor President. Només per expressar la satisfacció per la creació de la quarta universitat i fer constar que pensem que és part del sistema universitari de Catalunya, i que totes les universitats han de satisfer, conjuntament i amb dignitat, el dret a l'educació.

Expressar també —pensem— que en aquest procés de discussió hi ha hagut la millora del Projecte de Llei, en alguns aspectes, per exemple: inclusió del nou centre, el fet de dotar-se d'un consell econòmic més representatiu, de reduir a quatre anys el període provisional i, especialment, la fixació d'un termini per a la presentació del projecte de Llei de creació de les universitats de Girona, Lleida i Tarragona. Jo discrepo totalment del que s'ha dit, que això era purament una anècdota, perquè fins ara s'ha anat ajornant, any rere any, la programació global de les universitats de Catalunya, i, per tant, pensem que que s'hagi fixat un termini temporal és important i permet fer les coses, d'aquí endavant, més bé i amb més antelació.

Finalment, demanar al Govern que hem pogut millorar una mica el Projecte de Llei, però pensem que també caldria millorar la gestió: per exemple, el fet que en aquest primer any pugui acollir només 320 alumnes, de primer; encara que sabem les dificultats de posar en marxa una nova universitat, pensem que està massa lluny dels 3.850 alumnes que el mateix Projecte del Consell Executiu assenyalava per a la primera fase, i demanàriem al Consell Executiu que fes, al més aviat possible, un pla perquè la nova universitat pugui assolir realment els objectius

que li són assenyalats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. El senyor Josep Coll té la paraula per explicar el vot del seu Grup.

El Sr. COLL I BERTRAN: Sí, senyor President. Nosaltres valorem molt positivament la iniciativa del Govern de crear la Universitat Pompeu Fabra. Pensem que reforça el sistema universitari català, n'afavoreix la qualitat i busca un major equilibri entre l'oferta i la demanda de places universitàries.

Després de vint anys de model basat en tres universitats, aquesta nova obre una etapa d'expansió del mapa universitari. Ens plantarem, a l'entrada del nou mil·lenni, amb un mapa que englobarà la totalitat del territori, d'acord amb les necessitats de la població, tant en quantitat com en qualitat d'oferta.

Així mateix, cobrirà les necessitats, en tant que —com ja he dit diverses vegades durant aquest debat— nosaltres preveiem que cobrirà d'una manera adequada el conjunt del territori català. D'aquesta manera, també, la política universitària haurà contribuït eficaçment al que és un dels grans reptes del Govern, que és el reequilibri territorial del país i el seu correcte desenvolupament.

Ens felicitem de la creació d'aquesta nova universitat. Ens felicitem també de la manera com ho hem fet: ha costat molt, certament, però jo penso que al final hem arribat a un grau de consens important, i no ens resta res més a fer que desitjar molta sort i èxit a la nova Universitat Pompeu Fabra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. Fins a les cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de quatre de la tarda i sis minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

La Presidència demana l'assentiment de la Cambra per introduir les següents modificacions a l'ordre del dia: el debat i votació del Dictamen sobre el Projecte de Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya se substanciarà demà al matí; es demana la posposició dels punts 8, 9 i 11 de l'ordre del dia, que són interpellacions, i, després, es comunica que el punt setè —que també és una interpellació— ha estat retirat.

Per consegüent, comencem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és l'elecció d'una terna de juristes de reconegut prestigi, que correspon de proposar al Parlament, per a proveir una plaça de Magistrat de la Sala del Civil i del Penal al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. *(Remor de veus.)*

Es prega silenci! *(Pausa.)*

Elecció d'una terna de juristes de reconegut prestigi que correspon de proposar al Parlament per a proveir una plaça de Magistrat de la Sala del Civil i del Penal al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

En compliment de l'article 32.2 de la Llei de Demarcació i Planta Judicial i d'acord amb l'article 143 del nostre Reglament, es passa a l'elecció d'aquesta terna.

D'acord amb l'article 81 del Reglament, la votació serà secreta, mitjançant paperetes. A cada papereta s'hi pot escriure fins a un màxim de tres noms, i quedaran elegits els tres juristes amb més nombre de vots, com és natural.

S'anomenaran els diputats per ordre alfabètic perquè dipositin a l'urna el vot.

Es procedeix a la lectura dels noms de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats perquè s'atansin a votar a la urna que hi ha a la Presidència.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. Diputada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun diputat que no hagi estat cridat? *(Remor de veus.)* El senyor Martín Toribio ha estat cridat, però no ha comparegut. *(Pausa i remor de veus.)*

Es procedeix a fer el recompte de vots.

(Es procedeix al recompte de vots.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: el senyor Joaquim Badia i Tobella, 56 vots; senyor Pere Cuixart i Bartolí, 57 vots; senyor Josep Ginesta i Amargós, 62 vots. Blancs, 26. Nuls, 1. Per consegüent, queda proclamada la terna de juristes formada pels senyors Ginesta, Cuixart i Badia.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de desenvolupament i gestió per a protegir els espais naturals afectats per les activitats extractives

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la política general de desenvolupament i gestió per a protegir els espais naturals, afectats per les activitats extractives, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista, que té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, bona tarda; hi ha dies que són vides paral·leles, quasi, no?, matí i tarda, eh? Molt bé, doncs, per entrar, una vegada més, sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat en relació amb la política general de desenvolupament i gestió de protecció dels espais naturals afectats per activitats extractives. Si vostès tenen bona memòria —i segur que en tenen—, l'abril de l'any passat ja vàrem tractar, sota una altra formulació, és a dir, més genèrica, un tema semblant, similar; hi va haver un debat profitós, hi va haver una moció corresponent, amb poca fortuna quant a les seves mocions, i també un incompliment, tant del que es va aprovar en les mocions com en els propòsits de capteniment que van exposar tant el Conseller en la resposta que em va fer com el Diputat

que va votar en contra de les mocions —que m'està mirant— que vaig presentar.

En la Llei —per fer una petita memòria—, tenim dues lleis que s'articulen, ara en tindrem tres, suposo, el pla especial o un pla especial de protecció dels espais d'interès natural, que, a més, fan referència a les activitats extractives en espais protegits, però per fer memòria, vull recordar que la Llei 12/85, que és la Llei de Protecció d'Espais Naturals fa referència, en el seu articulat, a un conjunt de mesures que cal prendre davant de la protecció dels espais naturals que són sotmesos a activitats extractives. Voldria recordar que aquella Llei fa referència, en els seus capítols 3 i 4, que les activitats extractives es regulen per la Llei 12/81 i, per tant, hi ha un vincle entre la Llei d'Activitats Extractives i la Llei d'Espais Naturals, i aquests tres o quatre contempen qualsevol tipus d'espai, els espais d'interès natural, els parcs nacionals, els paratges naturals, les reserves naturals i els parcs naturals. Dic això perquè després em referiré, posteriorment, a unes incongruències que nosaltres observem en la legislació del Parlament que, segurament, fóra bo que es reformulessin. Però voldria remarcar, de la Llei d'Espais Naturals, de la Llei de l'any 85, la Llei 12, que en el seu article 14.3 diu: «En tots els casos s'aplica la normativa específica» i fa referència tant si són espais dintre dels espais catalogats en la Llei d'Espais Naturals com en l'annex d'espais que van ser protegits per la Llei 12/81. En qualsevol cas, s'aplica la normativa específica en cada espai natural d'especial protecció, i en els plans urbanístics municipals respectius, en els aspectes que impliquen un grau de protecció més alt; és a dir, la legislació és molt clara: això és un mínim. Els plans d'urbanisme protegeixen encara més; el que preval són els plans d'urbanisme, per damunt de la normativa. O en el seu article 28.1, que diu que «a fi d'assegurar la salvaguarda dels valors naturals, la protecció dels quals és en tramitació, i mentre no es produeixi la resolució definitiva, es poden adoptar les mesures següents», i en la lletra c), exactament diu: «suspensió d'atorgament de permisos i de concessions mineres», i en el 28.4 diu que «això s'aplica en els capítols 3 i 4», a què abans he fet referència; és a dir, a qualsevol espai que quedi protegit per la Llei d'Espais Naturals.

També en el PEIN, que avui hem aprovat una resolució —va bé que coincideixi—, el qual s'ha d'aprovar de manera immediata, diu també, en les normes comunes, aplicables als espais del Pla, i en la lletra c), diu que les activitats extractives es regulen «d'acord amb la Llei de Catalunya 12/81, del 24 de desembre, excepte quan el planejament urbanístic o altres regulacions impliquin un grau de protecció més alt». Cal puntualitzar que això ja es va aplicant des de l'any 81; és a dir, això és el que diu el text del Pla del PEIN.

És a dir, tenim una interrelació legislativa, completa, com moltes de les lleis d'aquest Parlament, que, diguem-ne, sobre el paper vénen a protegir els espais naturals, el territori, però que després, en la vida quotidiana, en l'exercici de l'acció de govern, aquestes lleis, o no es miren o s'ignoren, però realment, aquests espais no estan protegits i no s'hi aplica la legislació vigent en matèria d'activitats extractives.

Quan jo vaig fer la interpellació, ara, el 12 d'abril de l'any passat, em va contestar, el Diputat que em va respondre en nom de la majoria, que ja s'havien pres un conjunt de mesures. Per exemple, em va dir que es faria... El Conseller, directament, ell mateix em va dir que es promouria un decret sobre..., que em

va dir que ja estava a nivell d'avantprojecte, per adaptar el procediment de tramitació dels programes de restauració o que preveu la legislació sobre l'avaluació de l'impacte ambiental, etcètera, decret que desconexem, eh?

Per altra banda, reiteraré les confirmacions. Ens va confirmar que no es concretarien els espais de la Llei 12/81, on s'havia d'aplicar, per un motiu: que aquells espais no estaven limitats geogràficament, i que per aquest motiu només s'aplicava la Llei d'Activitats Extractives sobre els espais que quedaven definits en la Llei d'Espais Naturals, però que això, diguem-ne, seria una qüestió de tres mesos perquè ja estava a punt d'aprovar-se el PEIN, oi?, i que parlar del PEIN ja supliria la mancança de la limitació geogràfica dels prop de cinc-cents espais que protegia aquell annex.

Com a conseqüència de la Moció em van reiterar això, que, bé, que el PEIN ja estava a punt d'aprovar-se i que, per tant, no tenia sentit que el Grup Socialista impulsés, reiterés la demanda de l'aplicació de la Llei —cosa que tampoc no s'ha fet, com hem vist aquest matí; encara no està aprovat el PEIN, em penso que a partir d'avui molt aviat podrem dir, afortunadament, que aquest Pla ja estarà en marxa—, com tampoc una cosa que vam demanar, que era el cens de les explotacions mineres extractives, que se'ns va dir, que ens ho va contestar el senyor Mur, ho recordo, i això ho podem llegir en el *Diari de Sessions*, tinc apuntada la pàgina, la pàgina 1400 del dia corresponent, que diu que en un període de tres mesos aquest cens estarà publicat i, per tant, doncs, és inútil la nostra demanda. Cens que tampoc hem vist publicat enlloc; és a dir, que no coneixem el cens.

Però tot això ve a collació perquè ara jo podria treure una tirallonga de pedreres, d'activitats extractives que treballen dintre dels espais que protegeixen els capítols 3 i 4 de la Llei d'Espais Naturals, que no s'ha complert la Llei, que, al contrari, s'està vulnerant, forçant aquesta legalitat, i que podria omplir hores i hores de debat; per tant, crec que el més correcte seria que ens agaféssim, per exemple, tres o quatre casos —no perquè siguin tres o quatre casos específics o singulars, o més remarcables, sinó simplement per emmarcar el que és el debat d'aquesta interpellació.

En aquest sentit, jo he triat simplement uns quants espais. Per exemple la zona volcànica d'Olot..., la tenia pensada, però com que l'altre dia el Diputat senyor Terradellas, una vegada més va reiterar què estava passant amb tota l'activitat extractiva d'una zona protegida des de l'any 81, que ja és una constant, ja és un *best-seller* d'aquest Parlament, no?, de dir: «escolti, què està passant a la zona volcànica?», no la tocaré, no la tocaré. Ja es va respondre l'altre dia; esperem que a partir de la resposta i de la Moció això vagi per bon camí, és un tema singular, però sí que vull entrar, per exemple, en tot l'afer de les pedreres dels ports de Beseit o de Tortosa, segons com es miri, el que s'anomena les «pedreres de marbre dels Ports». Com vostè sap, aquí hi ha hagut, per exemple, que, d'una banda, el Departament d'Agricultura —que aleshores dirigia el destacat defensor del Foc Verd i d'un programa de restauració d'espais naturals, etcètera—, doncs va donar permís —permís de manera desconexa amb Política Territorial que, d'altra banda, s'estava actuant sense la llicència municipal corresponent i sobre un terreny de propietat municipal que està classificat dins el seu pla d'urbanisme «no urbanitzable d'especial protecció», i que està inclòs dintre del futur PEIN, o del PEIN, per ser més clar, que hi ha

hagut una aturada però a conseqüència de què? No de l'aplicació de la Llei; no perquè el Departament hagi dit: «Senyors que volen explotar aquesta àrea, no ho poden fer, perquè hi ha una legislació que ho prohibeix, hi ha una legislació que protegeix els espais», sinó que s'ha fet perquè el Grup Socialista, en primer lloc, i de manera molt remarcable el nostre secretari de Medi Ambient, el Diputat senyor Madueño, doncs, va fer una pressió molt forta damunt de la Direcció General de Medi Ambient, de la Direcció General de Medi Natural..., al President de la Comissió d'Activitats Classificades que, si no ho recordo malament, la Presidència la té el mateix Conseller..., el Director General d'Urbanisme, el Delegat de la Generalitat a Tarragona, no? És a dir... I, finalment, va dir: «O vostès aturen aquesta activitat extractiva, o bé haurem de procedir i anar als tribunals ordinaris perquè això es resolgui d'una vegada, més la pressió popular». Definitivament, malgrat que estava operant en aquell territori, no per l'aplicació de les lleis —que és el que fóra correcte—, no perquè la legalitat s'apliqui, sinó perquè hi va haver una pressió i un compromís molt enèrgics de la gent, del poble i del Grup Socialista, i finalment hi va haver el dictamen que es paressin les activitats extractives.

O bé, si anem per exemple a tota la problemàtica a la serrallada de la Marina, que és un dels *gruyères* més remarcables que tenim al país, la *cantera* anomenada la Vallençana, de Badalona —pedrera, moltes gràcies, senyor President—, que s'està carregant una zona que està declarada parc forestal en el Pla Metropolità del 76, i que és una de les zones que es vol protegir i que, fins ara, no té ni pla de restauració, i que només s'ha aturat per exigència del mateix municipi de Badalona.

O, per acabar l'exposició d'exemples, la famosa —dic «famosa»— pedrera de «Las Cuevas», situada en el parc natural del Garraf, on l'any 86 —i com a conseqüència de l'aplicació d'Espais Naturals—, el Conseller de Política Territorial, és a dir, el que crec que aleshores ocupava el seu lloc, ja aprova, definitivament, el Pla Especial del Garraf i, per tant, ja tenim un parc natural. Doncs, resulta que l'any 89 es concedeixen l'aprovació i la concessió de vuit quadrícules mineres més, dintre dels espais naturals; és a dir, quatre anys més tard de l'aprovació de la Llei del 85, sense tenir en compte les resolucions de la Llei del 81, sense tenir en compte la resolució del 85, i sense tenir en compte les resolucions que ja estableix el PEIN. I se suposa que quan es va redactar el PEIN era amb la clara intenció que s'apliqués, i més, tenint en compte que en tota aquesta legislació queda molt clar que un espai que es vol protegir, i que encara no n'estigui culminat el procés de protecció, el que es pretendrà, d'acord amb la lletra c) és aturar les concessions i, per tant, que no sigui alterat.

Veiem que aquí també hi ha hagut una intromissió perquè la concessió és avalada per un dictamen del mateix Departament d'Indústria i Energia. És a dir que no es respecta la Llei 12 del 81; és a dir, que no es respecta el que contempla el PEIN, que no es té en compte el que diu la Llei del 85, i que no es respecta la legalitat, i això és el que nosaltres volem preguntar-li, perquè ja no és un tema que el traiguem aquí de nou, sinó que és un tema que reiterem. I, en aquest sentit, podríem dir per què es donen aquests permisos d'ampliació en espais protegits, senyor Conseller? Per què no s'ha respectat la Llei del 85? Per què no es respecta el que té en compte el PEIN? I per què no s'han modificat legislativament les diferents lleis de protecció que hem

aprovat al Parlament —les tinc aquí—, que qualsevol d'elles tenen figures de protecció diferents que no es corresponen amb la Llei d'Espais Naturals? Per exemple, a la zona volcànica de la Garrotxa, doncs, queda prohibida tota classe d'extracció, però, en canvi, en la Llei sobre el Pedraforca o en la Llei de les reserves de l'Empordà, dels aiguamolls de l'Empordà, o en els terrenys del vessant sud del massís de l'Albera, les lleis no fan esment a les activitats; són lleis que han anat cavalcant entorn del 85, el que provoca, també, una certa, diguem-ne, situació d'irregularitat respecte a un marc general de protecció d'aquests espais.

En fi, tenim altres exemples: també el parc nacional d'Aiguastortes i Sant Maurici, etcètera, que també fa..., que ens estranya que no hi hagi hagut ja una revisió i una conducció d'aquestes diferències vistes —perquè la Llei del 85 estableix un marc de protecció per a tot un conjunt d'espais, que són els que configuren, via decret o via llei, la protecció dels espais que s'han de protegir a Catalunya—, ens estranya que no s'hagi fet.

Però, en qualsevol cas, el més important —i és una qüestió de temps: no tinc més temps per explicar-me— és que, al nostre entendre, no s'està actuant degudament en l'aplicació de la legalitat que tenim, que és una bona legalitat, que si s'apliqués segurament no haurien de faltar les pedreres suficients per atendre les necessitats de la indústria ni de la construcció i, per altra banda, no caldria malmetre els nostres espais naturals, per ells mateixos ja pocs, escassos i molt degradats, i que si ara hi ha una voluntat implícita, per part del Consell Executiu, de recuperar aquests espais, de protegir-los, que tinguem un percentatge del territori a punt, doncs amb més motiu encara faria falta que s'apliqués aquesta legalitat.

En aquest sentit, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu?

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Consell Executiu, té la paraula el Conseller Honorable senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, crec que intentaré, si més no, revisar els temes tractats en l'anterior formulació d'una interpellació similar —com vostè mateix recordava fa un moment— i que, de fet, doncs, han format part també de la seva intervenció d'avui.

En aquella primera interpellació, fa un any i tres mesos, comentàvem el tema, en primer lloc, de la delimitació dels espais a protegir. Ja n'hem parlat a bastament aquests dies, dels espais a protegir: seran determinats pel Pla d'Espais d'Interès Natural; sabem que aquest Pla d'Espais d'Interès Natural, d'acord amb el que aquell dia li vaig respondre, ha estat tramitat des d'aquell moment, que s'ha fet una informació institucional, d'acord amb la Llei, molt més àmplia del que es podia preveure, i això és tot a causa —i crec que és molt positiu— de la molt àmplia, amplíssima participació dels municipis de Catalunya en aquesta informació institucional, i dels consells comarcals, que, en alguns casos —els menys—, han demanat una reducció dels espais a protegir, i que en la major part dels casos han demanat una ampliació dels espais a protegir, fins al punt que, d'acord amb les esmenes presentades i amb les consideracions hagudes,

amb una feina molt a prop, entre les institucions municipals, les administracions locals i el Departament, creiem que, sens perjudici del que dictaminí finalment el Consell de Protecció de la Natura, molt probablement el Pla finalment aprovat podrà recollir un 1% més del territori protegit, d'acord, precisament, amb les propostes fetes per aquestes administracions locals i els consells comarcals —els municipis i els consells comarcals.

Per tant, com ja és conegut —i aquest ha estat el compromís adquirit—, d'acord amb la creació del Consell de Protecció de la Natura, que ha estat ja constituït, que es constitueix formalment, en una primera reunió, em penso que és el dia 18 d'aquest mes, el Consell de Protecció de la Natura ha de dictaminar sobre el Pla d'Espais d'Interès Natural i, immediatament, es procedirà a l'aprovació, que, com li deia, significarà la protecció del 18% i escaig del territori total de Catalunya.

Però voldria fer un aclariment respecte a com influirà això respecte a les activitats extractives, perquè ens hi trobarem, i així serà —i això voldria que quedés clar; ja vaig intentar-ho en la interpellació de l'any passat i veig que probablement no em vaig saber explicar. Aquella Llei s'està aplicant a tot el territori de Catalunya —a tot el territori de Catalunya—, i l'única diferència entre els espais protegits que conté aquell annex i el que hi haurà amb l'aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural és: en primer lloc, les activitats extractives situades en qualsevol punt del territori no subjecte a protecció especial, tenen una fiança determinada per assegurar la realització del programa de restauració; aquelles explotacions situades dintre d'un espai protegit, que sí que poden fer-se, que sí que poden efectuar-se, tenen una fiança que és doble de la de la resta; és a dir, la Llei, aprovada per unanimitat d'aquest Parlament, no prohibeix les activitats extractives en un sòl d'especial protecció, simplement la Llei vol, el legislador, tota aquesta Cambra va voler assegurar una especial protecció a la restauració de l'activitat extractiva que s'efectua dintre d'un espai d'especial protecció. I, des de l'inici, tots els espais compresos en els municipis que figuren a l'annex, els seus programes de restauració ja han estat afiançats amb el doble de la fiança que es demanaria si aquell espai no estigués situat en algun d'aquests municipis d'especial protecció. I així és com s'ha fet i s'han tramitat tots i cadascun dels programes de restauració.

Per tant, des de l'existència de la Llei, totes les activitats extractives tenen el seu programa de restauració —després parlarem de les que falten—; les que no hi són, dintre de l'annex —dels municipis de l'annex d'especial protecció—, tenen una fiança 100, i les que estan dintre dels municipis compresos en l'annex tenen una fiança del 200% —doble fiança de les anteriorment esmentades. Succeirà que, un cop aprovem el Pla d'Espais d'Interès Natural, molt probablement hi haurà parts del territori que avui estan compreses en l'annex que quedaran fora, perquè l'annex fa la protecció del conjunt del municipi, i hi ha cops que ens pot passar que el Pla d'Espais d'Interès Natural, quan delimiti específicament l'espai, no agafarà el 100% del territori del municipi, sinó que a estones ens pot succeir que l'espai, en els municipis que limiten l'espai d'especial protecció, quedi una part del municipi fora: hi pot haver una activitat extractiva fora i, per tant, no només no significarà més protecció sinó menys, probablement, perquè en aquells casos no caldrà una fiança doble, perquè ja quedarà fora d'un espai protegit. No sé si m'explico.

És a dir, que la no-existència fins a avui, la no-aprovació fins a avui del Pla d'Espais d'Interès Natural, no significa de cap manera que no estiguin protegides les activitats extractives de tot el territori de Catalunya i, de manera molt especial, amb doble fiança del programa de restauració, les que es realitzen dintre dels municipis continguts en l'annex previst en la Llei.

En qualsevol cas, el Pla d'Espais, tal com era previst i tal com hem agafat, encara amb més força, el compromís aquest matí, amb l'aprovació de les mocions, quan el Consell de Protecció de la Natura emeti el seu dictamen preceptiu sobre aquell, serà aprovat pel Consell Executiu.

Un segon tema que va sortir en aquell moment: «que en el termini de tres mesos es confeccioni el cens de les explotacions»; és això que hi ha aquí a sobre, està fet des de fa un any, és el cens de les explotacions, que existeix, que està actualitzat, que, com veuen, està mecanitzat, i, per tant, que s'introdueixen en el cens totes les novetats que o per noves explotacions tramitades, o per caducitat de les anteriorment autoritzades, van afegint-se o decaient d'aquest cens que existeix de les explotacions.

El tema dels convenis de restauració de les activitats pre-existents. Com vostè sap, la Llei contemplava, atès que creava una obligació sobrevinguda a uns drets prèviament adquirits per una explotació ja existent en el moment de la redacció de la Llei, donava la possibilitat que aquestes activitats pre-existents i autoritzades amb anterioritat, poguessin caminar cap a l'acompliment de la Llei a través de dos camins diferents: o amb la subscripció dels convenis o amb la redacció d'un programa de restauració, com si fossin una nova activitat. De fet, la realitat ha demostrat que totes les activitats pre-existents han escollit el segon dels camins, és a dir, la redacció d'un programa de restauració nou, com si fossin una activitat de nova constitució, i, per tant, no ha calgut la utilització d'aquella possibilitat que contemplava la Llei, de la subscripció d'un conveni específic.

Vull dir-li que en el transcurs d'aquests anys entenc que la gestió que s'ha fet des de l'Administració de la Generalitat, des de l'inici, a parer meu és plenament satisfactòria: hi havia 459 activitats pre-existents en el moment de posada en marxa de la Llei, de les quals 407 disposen del corresponent pla de restauració i ja s'han fixat les fiances reglamentàries. En aquest darrer any, és a dir, des de la darrera vegada que aquest tema va ser plantejat pel mateix Il·lustre Diputat que ho ha fet avui davant d'aquest Parlament, s'han resolt dinou expedients, amb fiances establertes que sumen la quantitat de 150 milions de pessetes. Si, a aquest nombre, hi afegim que 29 d'aquestes activitats estan ja caducades, resulta que, en aquests moments, estan en tràmit de legalització tan sols 23 activitats, que representa una legalització, sobre les 459 anteriorment determinades, del 95%; és a dir, el 95% de les activitats tenen ja el seu programa de restauració establert.

Un altre punt a què ha fet esment l'Il·lustre senyor Diputat és el desenvolupament de les Disposicions Addicionals Primera i Segona de la Llei. Com probablement coneix, en aquests moments es troba en tràmit l'aprovació d'un decret que desplega aquestes disposicions transitòries; de fet, l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis, que són a qui preceptivament ha de ser consultat aquest desplegament d'aquestes disposicions transitòries, tenen en el seu poder, amb el preceptiu període de consulta, des del dia 5 d'abril d'en-

guany, aquesta proposta de desplegament d'aquestes disposicions transitòries.

Igualment, l'adaptació del Decret 343/83, sobre legislació d'avaluació d'impacte ambiental, com a conseqüència de la regulació de l'impacte ambiental que fa el Decret 114/88, el Decret que estableix el procediment de tramitació dels programes de restauració, s'ha de completar introduint els tràmits d'informació i publicitat. En aquests moments, aquest avantprojecte de decret està redactat i està sotmès al tràmit també de consulta. És previst que aquest Decret, que afegeix noves garanties al tràmit de restauració de les activitats extractives, es pugui aprovar pel Consell Executiu a molt curt termini, quan acabin, precisament, aquestes consultes preceptives.

Per tant, voldria que quedés clar —perquè en la intervenció probablement no hi quedava— el tema aquest: que la Llei s'està aplicant en tot el territori de Catalunya, no només en l'àmbit dels espais protegits de la Llei del 81, sinó a tot el territori de Catalunya, i que, per tant, l'aparició o l'aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural no sols no afegirà sinó que, probablement, reduirà algun dels àmbits que es tenien en compte respecte a la protecció específica.

El senyor Diputat parlava que, de la Garrotxa, a causa de la tramitació que hi va haver d'una interpe·llació sobre aquest tema específic, fa poques setmanes, no valia la pena que en parléssim, perquè ja va estar prou debatut i comentat. Dels ports de Beseit: els ports de Beseit, el senyor Diputat, doncs, esmentava que Agricultura havia donat permís, que Indústria havia donat permís... És el que s'escau: és a dir, Agricultura dona permís si compleixen la normativa que Agricultura té a aquest respecte, com el dona Indústria, i és Medi Ambient, quan la tramitació arriba a Medi Ambient, qui ha de dir les raons ambientals per les quals es pot o no donar aquest permís. I és obligació de l'administrat conèixer que, mentre no tingui aprovat, de fet, el programa de restauració, no pot tirar endavant una explotació d'aquesta naturalesa. De fet, això és el que va passar: en la tramitació, no va ser tramitada l'explotació, no va ser tramitada correctament, i, en el moment que es va detectar aquesta situació absolutament irregular, amb les possibilitats que la legislació ens dona, s'ha aturat aquesta explotació, perquè sigui tramitada com marca la Llei i com ha de ser tramitada.

Feia referència l'Il·lustre senyor Diputat, doncs, que en un altre cas ha estat un municipi el que ha aturat l'explotació, és l'obligació i bé que ens n'alegrem nosaltres; el municipi és qui més de prop coneix l'existència d'aquests tipus d'explotacions, que per l'amplitud del territori, moltes vegades, se n'assabenta molt abans, i és lògic que així sigui, l'autoritat municipal, que, per altra banda, moltes vegades té fins i tot més mecanismes legals a les seves mans per aturar aquest tipus d'instal·lacions que no pas la mateixa Administració ambiental.

En qualsevol cas, els municipis saben, i la Cambra pot comptar amb el compromís del Departament i de la Direcció General del Medi Ambient, de fer complir, com ho està fent fins avui, fer complir la legislació, d'acord amb allò que aquesta Cambra ha volgut que sigui la defensa del territori, en la realització d'activitats extractives; pensem que les activitats extractives són necessàries, també, per a la bona marxa del país, però d'acord i complint tots els preceptes legals aprovats per aquesta Cambra, quant a protecció del medi, i més específicament encara quant a protecció dels espais especialment prote-

gits pels seus valors ambientals.

Gràcies.

El Sr. President: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Diputat pot fer rèplica, durant cinc minuts.

El Sr. TOMÀS: Bé, doncs, farem la corresponent rèplica. En qualsevol cas, sembla que la interpellació de l'any passat hi ha anat bé, no?, hem aconseguit protegir vint-i-nou problemes de restricció, vint-i-nou pedreres; és a dir, sembla que ha tingut els seus efectes cosa que ens satisfà, des de la nostra obligació d'impuls i de control al Govern. No, si jo ja he entès que, en teoria, la llei s'aplica a tot el territori..., ja ho vaig entendre l'any passat, és a dir, la legalitat és aquesta, no només els espais, sinó tots els espais que són a l'annex, però resulta que he tingut mala sort, dec haver tret les úniques pedreres que no estan en aquesta situació, no?, m'imagino que, ja he dit abans que també vull parlar de les altres, però no tinc temps i menys ara en la rèplica. Però en qualsevol cas, en qualsevol cas, el tema de la pedrera de marbres dels ports no correspon a això; és a dir, si hi ha una normativa que diu que davant d'un espai que va ser protegit s'han de suspendre totes les activitats extractives, fins que estiguin regulades, per què no s'aplica això? Això és el que nosaltres li demanem, per què no s'aplica?

En segon lloc, vostè no pot justificar la descoordinació, m'ha justificat la descoordinació interdepartamental, és a dir, que si Agricultura fa bé, Indústria i Energia, també, però, aleshores, resulta quan ja es comença a picar la *cantera*, surt Medi Ambient: això no, ara parem les obres. Escolti!, això no és seriós, això no és seriós. Crec que això no correspon. Quant als municipis, ara resulta que la responsabilitat és dels municipis, els municipis estan actuant, i estan, lògicament, dient la seva, però, per exemple, jo tinc el cas de «Las Cuevas», que és l'exemple, en aquest cas, més de moda, i per això el trec aquí, que l'any 80, l'Ajuntament de Sitges en ple acorda per unanimitat oposar-se a la concessió, i resulta que l'any 89, el 4 de maig, és el Departament d'Indústria i Energia qui dona la concessió d'aquestes vuit quadrícules, ara amb unes al·legacions..., a més a més, no sé sap per quants anys, tinc aquí el plec de concessions, on es diu exactament l'àmbit geogràfic de l'explotació, però no es diu per quants anys s'explota.

Per tant, hi ha descoordinació, no hi ha aplicació, no hi ha bona voluntat per aplicar-ho des del Departament, però el que està passant, o en tot cas, que hi ha una gran desconexió en política territorial respecte a altres departaments, o els altres departaments no respecten allò que diu Política Territorial. I és el que nosaltres voldríem que acabés, segurament, sumant-nos a la voluntat del mateix Departament, però, per exemple, com a mostra de la voluntat, hi ha tot el tema dels estudis —i dic això perquè també ha sortit en la discussió i en els mitjans de comunicació— dels impactes ambientals, amb motiu, per exemple, de la concessió de grans obres que han afectat parcs naturals. L'excusa és dir: «escolti, és que a Catalunya la llei no obliga que es faci exposició pública d'aquests espais». Escolti, si hi ha voluntat realment de protegir, el que s'ha de fer és fer cas o ampliar o crear una normativa que és a la resta de l'Estat, que és una normativa comunitària, que diu que els impactes ambientals o els estudis d'impacte es faran públics perquè la gent els conegui, etcètera. Però jo crec que estem en una situació d'*impasse*, de dir: bé, això del PEIN ho arreglarà tot, i que fins ara el que deia la mateixa Llei d'Espais Naturals i el que deia la

mateixa Llei 12/81 que qualsevol espai, qualsevol —ja ho sé que és tot el territori de Catalunya— que sigui sotmès o que estigui en tràmit la seva declaració de protecció, o bé que estigui dintre de l'annex 12/81, no s'actuarà si tal, tal, tal, tal, i això és el que nosaltres creiem que no s'ha fet. Ens hauria agradat molt que, des del mateix Consell Executiu, des del seu Departament..., evidentment, nosaltres no tenim cap mena de ganes d'aturar les activitats de les pedreres, perquè sabem que són necessàries per al país, i ja ho he dit jo abans en la meua primera, en la intervenció de defensa d'interpellació que el que volem és que es pot, lògicament, compensar amb unes activitats en unes àrees, no?, i la protecció en unes altres, és a dir, no és incompatible obtenir els recursos suficients i protegir la resta del territori, i ens hauria agradat que, després d'aquella interpellació i de la Moció i de les promeses que s'han fet, que es van fer oportunament, fins i tot, de les votacions que hi va haver en algun cas, fins i tot, per unanimitat, s'haguessin posat en marxa uns mecanismes ja d'acceleració d'aquesta protecció, no donant més concessions; és a dir, per exemple, en el tema de restauració, vam estar parlant que les finances s'havien de posar d'acord amb la devaluació, diguem-ne, de la moneda, no?, en els anys previsibles..., etcètera, etcètera, cosa que tampoc, formalment, no sé si en alguna circular interna, vostès ho coneixeran, però que en el coneixement públic això no existeix.

I en tot cas, per acabar, m'alegro molt que porti aquest cens, aquest és un cens que sembla que havia de donar fa un any, fa un any, que després es va quedar que en tres mesos estaria fet, i resulta que si trigava tres mesos en acabar-se, i fa un any, doncs, hi ha una..., per això té poca importància. En qualsevol cas, el que sí que ens agradaria és que aquest cens se'ns fes arribar als grups parlamentaris, que aquest cens fos publicable, estigués a l'opinió pública, el tinguessin a les seves mans per saber realment, perquè la societat catalana sabés exactament quines són les activitats que d'aquesta naturalesa hi ha a Catalunya, on s'estan realitzant aquestes activitats, si tenen els seus plans de restauració, si han creat les seves finances, quines són les actituds..., diguem-ne, si hi ha o no hi ha la voluntat del mateix municipi que aquesta activitat continuï o no continuï, etcètera, etcètera. I en el fons el que estem demanant, una vegada més, és que si les coses són clares, si les coses estan a l'opinió pública, si les coses estan a la vista de tothom, segurament, segurament, problemes com aquest no caldria que els debatéssim en aquest Parlament, o bé els hauríem de debatre des d'una perspectiva de felicitació i de congratulacions cap al Consell Executiu, perquè realment, finalment, els espais, tots els espais, els de l'annex de l'any 81 i els espais que contempla la Llei de l'any 85 estan protegits.

Jo no dubto de la bona voluntat que això es vulgui fer des del Departament, llums i taquígrafs amb tota la informació, actitud oberta i de tendència proteccionista per part del Departament i del Consell Executiu acabarien de «rematar» una de les preocupacions més importants si realment, com es desprèn del contingut del PEIN... I, en aquest sentit, sí que voldria fer una observació, si els ajuntaments se l'han estudiat amb molt de deteniment, si els consells comarcals se l'han estudiat amb molt de deteniment i han aconseguit augmentar l'1%, vol dir que hi ha una sintonia entre el que diuen els ens locals, ajuntaments i consells comarcals, amb el que aquest Diputat està defensant en nom del Grup Socialista, la protecció dels espais que estan sot-

mesos a activitats extractives, hi ha sintonia, cosa de què ens congratulem molt, i si aquesta sintonia som capaços de traslladar-la al conjunt d'institucions del país, molt millor. I és en aquest sentit que ens agradaria saber una resposta clara, contundent de vostè, senyor Conseller, de dir: «escolti, en aquests espais no hi haurà més activitats extractives; en els estudis pendents per donar activitats extractives en espais sotmesos a l'estudi del PEIN, d'ara endavant queden congelades; és a dir, a partir del dia d'avui ja no es faran més concessions». Si això es fa, nosaltres no presentarem una moció, si vostè no em contesta així, jo li presentaré una moció corresponent, constructiva, com penso que són totes les que presentem, i li diré: «escolti, a partir del dia de la data, això queda aturat», sense que això signifiqui alterar en absolut la part, diguem-ne, d'explotació necessària per a les activitats del país..., si això ho fa, nosaltres no presentem la moció, si vostè no em respon en el sentit que jo li estic demanant, formulant i que em fa l'efecte que estic formulant dintre del context de la llei o de les lleis aprovades per aquest Parlament, doncs li presentarem aquesta moció amb l'esperança que aquesta moció els porti a prendre aquestes mesures, que jo i el meu Grup li recordarem que ha estat fruit d'una moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. A veure, el tema de Beseit, dels ports de Beseit, la llicència d'activitats, la dona el municipi, com vostè coneix, i el municipi, abans de donar una llicència d'activitat determinada, està legislat i està reglamentat que demani uns informes preceptius; aquesta legislació obliga també el privat que els demana, i aquest és un cas en el qual ni el privat l'ha demanat ni l'ajuntament l'ha demanat, i ha donat la llicència d'activitats; per tant, és una llicència no donada d'acord amb la legislació, o, com probablement —i vostè es recorda—, probablement ni existeix aquesta llicència; és a dir, és una activitat que ha iniciat un privat, sense cap mena de llicència, probablement fruit de converses, que això passa sovint en el món real, doncs, que es fan converses i es comença una activitat determinada. Quan el Departament de Política Territorial ha tingut notícia de l'existència d'aquesta activitat, no exercida d'acord amb la legislació vigent, l'ha parat, i l'ha aturada; aquesta és la forma en què ha d'actuar tota Administració, quan s'adona i s'assabenta de l'existència d'aquesta activitat, i l'ha aturada d'una forma molt curiosa: com que no era una activitat autoritzada, Medi Ambient no té legalment facultats per aturar-la, Medi Ambient no té facultats legals per aturar-la i l'ha aturada a través d'una conversa amb el municipi, que és qui sí que té autorització per aturar-la, perquè és una activitat que funciona sense llicència d'activitats, i és el mateix municipi que ha aturat aquesta activitat, no, diguem-ne, emparada per cap legislació ni per cap dret preexistent, i ara s'està tramitant d'acord amb la legislació.

El segon exemple que ens posa, el de «Las Cuevas», «Las Cuevas» és una explotació situada en un espai protegit, certament, però és que —li ho repeteixo— els espais protegits no prohibeixen les activitats extractives, obliguen a fer un pla de restauració amb, diguem-ne, precaucions suplementàries, hi havia en molts dels espais protegits drets preexistents i aquest és

el cas, eren drets preexistents en quadrícules mineres autoritzades per explotar, per ser explotades, que si es volen deixar sense drets el que hem de fer és expropiar-les, però això no és el que diu la Llei; nosaltres podríem haver optat per tres coses, per treure dels espais naturals aquells llocs que, per la seva necessitat de realitzar activitats extractives, creguéssim que no han d'estar-hi inclosos; segon, i aleshores hauríem pogut prohibir les activitats extractives dintre dels espais naturals, però no és això el que tenim legislat. En els espais naturals, la Llei ens diu que s'ha de fer una activitat extractiva protegida, a través d'un programa de restauració amb doble fiança que la que existeix per a una activitat extractiva situada fora d'un espai d'interès natural, però no prohibeix les activitats extractives, i els drets preexistents, com sabem perfectament tots, quan una nova llei els vol anul·lar el que ha de fer és indemnitzar-los d'acord amb la legislació vigent, i això no és el que hem produït, el que hem produït és una legislació que ens diu que, quan hi ha una activitat extractiva en un espai necessitat d'especial protecció, el que cal fer és una protecció especial a través d'un pla de restauració, i «Las Cuevas» ha estat així autoritzada perquè era un dret preexistent, una quadrícula minera preexistent que el Departament d'Indústria ha autoritzat prèvia aprovació d'un pla de restauració concret, i aquest és el fet tal com ens diu la llei que hem d'actuar.

La publicació del cens, com li deia, recordava a l'Il·lustre Diputat mateix, no es va aprovar aquí el fet que s'hagués d'enviar al Parlament aquest cens, aquest cens es publica com es publiquen, doncs, els censos laborals d'una empresa i estan, és una eina de treball de l'Administració, però, com veu, ni es va acordar, doncs, la tramesa al Parlament, però amb molt de gust, amb molt de gust, senyor Diputat, doncs, li'n faré lliurament ara mateix, perquè aquesta..., com que és prémer un botó i surt, perquè està per ordinador, doncs, amb tota..., amb molt de gust li lliuraré d'immediat aquesta mateixa còpia.

L'actualització de les finances: aquest sí que és un problema real; té molta raó l'Il·lustre senyor Diputat, és un problema que és complex, perquè ni les explotacions són idèntiques ni l'actualització pot ser, diguem-ne, matemàticament feta, diguem-ne, a través de posar al dia, doncs, la devaluació de la moneda. Perquè l'actualització de les finances no té a veure només amb la depreciació del diner, sinó que té molt a veure amb la forma d'explotar les activitats extractives. Les activitats extractives avancen amb el temps, i, lògicament, la restauració que caldrà fer... Hi ha alguns tipus d'explotacions que poden fer la restauració a mesura que fan l'explotació, n'hi ha unes altres que només poden fer la restauració quan acaben de fer l'explotació, i moltes vegades els permisos miners són explotacions a molts anys vista. Per tant, l'actualització ha de ser doble: d'una banda, la que ve de la mà simplement de la depreciació de la moneda, i, d'altra banda, la que ve de la mà del tipus d'activitat que es desenrotlla. Estem treballant conjuntament amb el Departament d'Indústria, perquè, alhora que s'autoritzen els plans anuals d'explotació, s'autoritzin les finances corresponents a aquell any, perquè no hagin de disposar una fiança per a un permís miner... que potser transcorreran quaranta anys fins que s'esgoti, per al total dels quaranta anys, sinó perquè puguin anar fent la fiança a mesura que la fiança és necessària perquè la restauració és necessària.

Finalment, espero haver, doncs, satisfet l'interès de l'Il·lustre

senyor Diputat. Dir-li que, certament, doncs, han estat 29 les que hem fet enguany, i segur que hi devia influir la intervenció del senyor Diputat de l'any passat, però que abans de la intervenció del senyor Diputat, doncs, n'havíem aprovat 407; per tant, que això és fruit de l'activitat normal del Departament: de 459 preexistents, 407 fetes abans de la intervenció de l'Illustre senyor Diputat fa un any, 29 després.

Però és que, a més a més, hi ha els expedients de les activitats extractives noves. Perquè havíem parlat de les preexistents. I, de les activitats extractives noves, entrades fins avui en el Departament, 713; informades actualment i en els plans de restauració aprovats, 590, i estan en tramitació 123, que vol dir que no s'han iniciat les activitats extractives perquè Indústria no dona el permís de noves activitats extractives fins que no està aprovat un pla de restauració, d'acord..., de comú acord amb la legislació vigent.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. *(L'I. Sr. Tomàs s'aixeca per parlar.)* Senyor Tomàs, per què demana la paraula?

El Sr. TOMÀS: Jo penso que he estat contradit en dues petites qüestions, i m'agradaria aclarir-les. Crec que seran trenta segons, no?

El Sr. PRESIDENT: Sí, són trenta segons, ho pot fer.

El Sr. TOMÀS: La primera, dir al Conseller que el Pla Especial de Protecció al Medi Físic i Paisatge de l'Espai Natural del Garraf, aprovat el 30 de juliol pel Conseller de..., o per la Conselleria de Política Territorial, prohibeix..., diu exactament..., diu: «Resta prohibit en tot l'àmbit del Pla Especial el desenvolupament d'activitats extractives de nova implantació i abocament», i aquestes quadrícules estan dintre del parc i són de nova concessió, no són d'antiga demanda. En tot cas, jo crec que aquí hi hagut una descoordinació, però en qualsevol cas jo m'he remès al que diu el text aprovat pel Departament.

La segona és que en la Moció vam dir que el cens es lliuraria al Parlament; en la contesta va dir que això es faria en tres mesos, i va quedar... la votació en contra, però va quedar que s'hi estava d'acord, però que es lliuraria al Parlament. I això és el que jo he demanat. En tot cas, vostè m'ha dit que no en tenia l'obligació, però penso que va quedar implícit que això s'enviava al Parlament, i no s'ha enviat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Conseller... Trenta segons, també.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí. Probablement, menys.

Respecte a la primera part, les quadrícules mineres autoritzades, estiguin o no estiguin en explotació, són uns drets preexistents, que després es posen en explotació, però són uns drets preexistents. I això eren quadrícules mineres autoritzades des de fa temps que tenen el dret legal d'existir, i que no podem legalment —ni nosaltres, ni la Diputació de Barcelona, que és qui vetlla directament per la gestió del parc, ni l'Ajuntament de Sitges, ni ningú— negar-los aquest dret, si no és que els indemnitzem —aleshores sí que podríem. Però el que diu la Llei, el que diu la Llei, no és que estan prohibides, sinó que cal respectar les existents amb anterioritat: una cosa és el pla d'actuació concreta i d'explotació i una altra cosa és l'existència del dret, que

el dona el dret d'explotació d'una quadrícula minera determinada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre la progressiva implantació a Catalunya de la reforma educativa, que formularà la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la progressiva implantació a Catalunya de la reforma educativa

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, fa més o menys un any formulava aquesta mateixa interpellació a l'Honorable Conseller d'Ensenyament. Recordo que vaig intentar donar un sentit positiu a la meua intervenció, oferint la nostra col·laboració per dur a terme a Catalunya un procés positiu, sense traumes, respecte a la progressiva implantació de la reforma educativa a Catalunya. De nou oferim aquesta col·laboració per treballar amb il·lusió per un tema de tanta transcendència per a la societat catalana, i és per això que, des d'un clima de bona entesa, no escatimaré cap esforç per parlar de tots els problemes que calgui per treballar i avançar.

La interpel·lació diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la progressiva implantació a Catalunya de la reforma educativa?» Som davant d'una interpellació en la qual el senyor Conseller pot caure en la temptació de contestar-me: «Si encara no s'ha aprovat la Llei General del Sistema Educatiu al Congrés i al Senat, i vostès ja volen que els digui què farem aquí!». Tinc respostes per a aquesta interpretació, si és que es fa.

El Projecte de Llei presentat a les Corts és, hauria de ser, ben conegut per vostès —crec que ja ho és, i en els trets generals, sobretot, vostès han manifestat que hi estaven d'acord. El Projecte de Llei dona suficients possibilitats per desenvolupar aquí, al nostre país, el marc d'aplicació de la Llei, o bé fer-ne un de propi. La comunitat educativa catalana està expectant: coneix la LOGSE —val a dir que no per mèrit de la Conselleria d'Ensenyament—, però està inquieta per saber què farem a Catalunya —després m'hi estendré una mica.

Tenim al davant, si no ens hi adormim, l'oportunitat de recuperar la tradició d'avantguarda que Catalunya ha tingut en matèria educativa. Cal només que es facin les coses ben fetes i es corregeixin els defectes del procés dut a terme fins ara per la Conselleria d'Ensenyament.

Vull basar aquesta interpel·lació en preguntes, però primer voldria manifestar alguns desencerts de la Conselleria pel que fa al procés de la LOGSE.

Vostès no van traduir el Llibre Blanc, ni el van voler distribuir a la comunitat educativa catalana, i han escatimat a Catalunya un dret: el de tenir la informació suficient de tots els estudis, debats i aportacions previs a l'elaboració del Projecte de Llei. Catalunya ha estat discriminada respecte a la resta de les comunitats educatives de l'Estat.

Vostès han practicat una política de desinformació —en tinc també exemples. La senyora Carme-Laura ha estat explicant les seves posicions, no les del Projecte de Llei, i ha creat desconcert entre els professionals de l'educació: ha estat dient que el

cos de mestres actual de l'EGB no podrà impartir el primer cicle de l'educació secundària obligatòria —jo ho he patit, senyor Conseller, explicant la LOGSE a diferents col·lectius interessats.

El seu procés de difusió no ha estat encertat; han pagat un equip de professors informats a darrera hora per anar a explicar la LOGSE. Aquest procés ha fracassat, perquè ha estat forçat. Per exemple, els professionals que han participat en l'elaboració del disseny curricular a Catalunya no hi han volgut participar. L'assistència a les xerrades o conferències ha estat ben minsa; no han sabut engrescar ni il·lusionar la comunitat educativa.

Les declaracions del Conseller d'Ensenyament pel que fa a la LOGSE han coincidit amb les declaracions dels sectors i grups més conservadors de la societat; el finançament, la religió i l'escola privada han estat els temes més airejats per la Conselleria com a preocupació. Vostès han generat desconfiança entre els professionals i els han discriminat respecte als professionals de la resta de l'Estat, com ja els he dit. Els han negat drets que vostès com a Administració educativa a Catalunya podien garantir i un dels principals és la informació.

Vostès tenen totes les competències i no les exerceixen; han jugat, com sempre, amb la queixa i no han exercit la seva autoritat per crear un clima favorable a la regulació del sistema educatiu que en els seus trets principals ha de ser únic i homologable per a garantir el principi d'igualtat de tots els ciutadans de l'Estat. Vostès haurien d'estar treballant ja per contribuir que aquesta Llei, la LOGSE, que potser és una de les més transcendents dels darrers anys, pugui ser aplicada amb el màxim de consens i participació social; a Catalunya els correspon a vostès fer la pròpia Llei.

Vostès han endarrerit l'avaluació de la mateixa experimentació feta a Catalunya com a conseqüència d'una llei d'aquest Parlament. Sempre que els he preguntat, l'estan fent. Quan? No creu que hauria de ser feta, ja? No creu que així, endarrerint-la, per molt que em digui que com que ho fan tan bé, no ho poden presentar immediatament, no creuen que el que fa és perjudicar la il·lusió i la valoració de l'esforç dels que hi han esmerçat precisament esforç i il·lusió. Quan, senyor Conseller, l'avaluació de l'experiència de l'experimentació de la reforma aquí a Catalunya?

I ja que he entrat en la línia de les preguntes, continuaré preguntant. Quines accions pensen desenvolupar per garantir la informació, el debat i la discussió? No ho han fet amb la LOGSE, però ho hauran de fer per desenvolupar la Llei quan estigui aprovada aquí, a Catalunya. Tenen previst fer una llei pròpia o la desenvoluparan per la via del decret? Quin paper jugarà el Parlament? Ens poden garantir el consens i la participació de la comunitat educativa i la dels representants del poble en aquesta Cambra? Donaran lloc a la societat? Quins aspectes creuen vostès que ha de desenvolupar la llei catalana? Això sí que poden dir-m'ho, senyor Conseller.

Com es desenvolupa el currículum a Catalunya? Quins aspectes potencia? Sigui quin sigui el resultat dels pactes amb el Ministeri sobre el currículum base, aquí hem de tenir criteris sobre el nostre propi currículum.

Quin marge es donarà als centres per elaborar el seu propi material i com es garantirà el suport a la producció dels mateixos centres? De quins recursos els dotaran, tant de tipus humà

com material, per a la reproducció i la difusió de la investigació pròpia dels centres docents? Els centres de recursos han de jugar un paper clau, determinant per a la reproducció, la informació i la difusió dels nivells de concreció del currículum que correspon a les escoles; si no es fa així, correm el risc que els nivells del currículum corresponents als centres els facin les editorials.

Com pensen interpretar la LOGSE en l'apartat que fa referència a l'educació dels adults. *(Pausa.)*

Senyor Conseller, aquest és un tema recurrent per part meua, i ho serà insistentment. L'educació dels adults en la futura Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu queda ben delimitada dintre del tronc comú de l'educació. Senyor Conseller, renuncia vostè a exercir totes les competències que li pertanyen? Renuncia a la seva responsabilitat? Té l'oportunitat de corregir incoherències. La Llei d'Educació dels Adults es debatrà ben aviat en aquest Parlament.

El Projecte de Llei presentat pel Consell Executiu no l'adscriu a cap Departament, ho deixa en l'ambigüitat; té l'oportunitat, com deia, de corregir-ho i només cal que reclami el que li ha de pertànyer. Com garantiran la coordinació entre el paquet reglat de l'educació d'adults i els altres relacionats també amb la concepció de l'educació permanent? Com s'integrarà en el sistema educatiu des de la realitat actual de pertànyer a la Conselleria de Benestar Social? Senyor Conseller, no renunciï a les seves responsabilitats.

Hi ha encara tot un seguit de preguntes que demanen resposta. Quines són les previsions respecte a la planificació i l'adaptació dels centres públics a les necessitats d'espais diferenciats que comporta la nova ordenació del sistema educatiu? Quina política de personal té previst impulsar la Conselleria d'Ensenyament? Els professionals són la clau de volta per portar a bon port la reforma. Per això cal el diàleg amb els interlocutors socials. No sembla, però, que les coses vagin en aquesta direcció. Fa poc li plantejava el descontent dels sindicats pel que fa als acords signats amb la Conselleria. Tot continua igual o pitjor.

Com pensen incorporar a la llei catalana, si és que es fa així, la inclusió d'una memòria de finançament basada en una planificació? Quina metodologia empraran per planificar?

I no vull parlar del mapa escolar, perquè ja el meu Grup, el senyor Magí Cadevall, n'ha parlat en més d'una ocasió i ja n'ha fet les oportunes crítiques. Però, és clar que cal planificar, preveure les plantilles, els professors, les condicions, les unitats de planificació. Farà el Govern o no la llei de cossos docents a Catalunya? Quina metodologia emprarà, quin contingut?

Quant a la formació del professorat en coneixem el pla, però queden dubtes per als professionals: si es farà en el centre, si es farà en una àrea docent o no, quins són els agents de la formació? No li plantejo els continguts del pla, sinó quina és l'articulació pràctica, quins els principis d'aquesta articulació? Com es desenvoluparan els programes de garantia social? Com es produirà el lligam entre la formació ocupacional i la reglada?

Per desenvolupar la nova concepció de la formació professional que preveu la LOGSE, cal que es desenvolupin acords entre els diferents sectors implicats —els sindicats i els empresaris—; estan negociant?, estan planificant el futur de la formació professional?, estan negociant amb l'INEM? Com s'estructura el cicle infantil? El nombre d'aules de tres anys, anunciades per a aquest curs vinent, permeten pensar que es

complirà la promesa del senyor Conseller que, en un procés de tres anys, s'arribarà a cobrir el 100% de la demanda? Quantes aules per a aquest curs? Quin tant per cent representa respecte al total de les necessitats?

Moltes preguntes, senyor Conseller, per a les quals voldria una resposta creïble.

Personalment, bé en Comissió, bé en el Ple, li he fet sempre moltes preguntes, i gairebé sempre la seva resposta o la del seu Grup ve a dir que pregunto debades perquè tot ja s'està fent. Li podria recordar algunes ocasions: em ve a la memòria, per exemple, el cas del tema dels menjadors, la normativa dels menjadors escolars, que semblava que preguntava només per justificar preguntes, i després la pràctica demostra que no és així; crec que la pràctica m'ha donat la raó a mi.

Els problemes a la Conselleria d'Ensenyament s'arrosseguen, s'allarguen i no troben solució. És potser un dels moments que més crítiques hi ha al Departament: això no és bo, i no és bo perquè la inhibició dels poders públics davant els problemes educatius asfixia qualsevol iniciativa dels mateixos agents educatius.

Per al desenvolupament de la LOGSE, vostès han de fer les pròpies propostes a la comunitat educativa catalana. El futur d'una societat, les millors esperances per al demà estan en bona part retardades i impulsades per les seves pràctiques educatives.

Li he fet moltes preguntes; li ofereixo ara la nostra més sincera voluntat per garantir un correcte procés a Catalunya, per esmenar els errors i per posar-nos a treballar tot seguit, perquè el tema és de tanta responsabilitat que repercuteix tant en el conjunt de la societat que cal la col·laboració de tots. Però, primer, es fa necessari animar, il·lusionar la comunitat educativa; no desencisar-la. Si l'Administració catalana s'hi arremanga, s'hi posa a treballar amb criteris, mètode, ganes, previsions, amb intenció clara de debatre, discutir, consensuar i difondre, amb mitjans, amb participació, els professionals, com sempre a Catalunya, hi posarà ganes, empena, imaginació, i tots plegats —comptin amb el nostre Grup— contribuïrem a donar a aquest país de nou la bona fama d'estar a l'avantguarda dels processos educatius.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyora Torrent, vostè m'ha invitat a caure en una temptació i diuen que la manera més fàcil de fer-nos passar les temptacions és caient-hi; doncs, jo hi cauré.

Evidentment, vostè ja ha avançat que jo li diria que em feia unes preguntes a les quals jo, difícilment, podia contestar. En tinc proves, d'això: el senyor Ignasi Torrent, aquí present, l'Il·lustre Diputat, fa uns quants dies... (*Remor de veus.*) Perdó, l'Ignasi Riera, perdó. El senyor Ignasi Riera aquí present, l'Il·lustre Diputat —deia—, fa unes quantes sessions em va fer unes preguntes similars a les que fa vostè, per tal que jo li donés resposta a quin era el Pla del Departament d'Ensenyament d'aplicació de la reforma a Catalunya —digui «d'aplicació de la reforma», digui «d'aplicació de la LOGSE».

Un altre Il·lustre Diputat, el senyor Aleix Vidal-Quadras, tenia avui dia una interpellació programada exactament en el ma-

teix sentit. El senyor Vidal-Quadras m'ha fet saber prèviament que ell retirava aquesta interpellació per tornar-la a presentar més endavant, quan realment jo la pogués contestar. Perquè, és clar, jo suposo que la senyora Torrent no pretén que jo aquí ara entri en el debat de la LOGSE; no crec que ni aquest és el moment ni aquest és el lloc adequat. Això és una feina que es fa, naturalment, al Congrés de Diputats, i la senyora Torrent sap sobre això moltes coses, algunes d'elles les ha dit i d'altres no.

La senyora Torrent sap tan bé com jo que a Catalunya —i això no és mèrit meu, perquè no era pas Conseller jo en aquell moment— hi va haver un gran debat sobre el que havien de ser les línies bàsiques elementals de la reforma educativa, que aquest debat va tenir una àmplia ressonància, que tampoc va ser mèrit exclusiu, ni de bon tros, de l'Administració educativa, perquè tota mena de col·lectius interessats i de moviments pedagògics hi van intervenir; que aquest col·lectiu va elaborar tota una sèrie de conclusions; que, fins i tot, el Ministerio de Educación y Ciencia, s'ha de dir que va tenir molt en compte aquestes opinions sorgides de Catalunya; que hi va haver una reunió —com ja li he dit altres vegades a la senyora Torrent— el mes de febrer de l'any passat, de l'any 89, a Madrid entre el Ministre i els consellers de les comunitats amb competències plenes en la qual es va arribar a un acord de principi sobre el que havien de ser les línies bàsiques de la reforma i sobre..., en el sentit que, dintre d'un marc general ampli —que, naturalment, nosaltres entenem que hi ha de ser i que respectarem—, cadascuna de les comunitats autònomes podia desplegar, a la seva manera, i d'acord amb les seves..., amb la seva idiosincràcia, amb les seves característiques nacionals pròpies, aquest Projecte de Llei, i, d'aleshores ençà, senyora Torrent, no hi ha hagut més que discussions amb el Ministeri, perquè, primera, vostè em diu: «Per què no han publicat la versió catalana del *Llibre blanc*? No l'hem publicat perquè no ens agrada, senzillament. El *Llibre blanc* el va fer el Ministeri pel seu compte i risc; no el va consensuar amb les altres comunitats autònomes, i nosaltres no vam procedir a fer la seva difusió a Catalunya perquè no hi estàvem d'acord.

I després ha vingut un avantprojecte de llei i després un projecte de llei, que ara està en discussió parlamentària, en el qual jo no hi entraré, però jo em limitaré a dir-li, senyora Torrent, que si el Projecte de Llei sortís del Congrés i del Senat exactament en les mateixes condicions en què està redactat ara, jo hi tindria molt poca feina a fer com a Conseller d'Ensenyament, perquè m'ho donarien, pràcticament, tot fet des de Madrid.

Jo espero, desitjo, i estic —deixim dir-li també— convençut que això no anirà així, perquè, a part de les converses que hi ha hagut, hi ha tot el tràmit de la discussió parlamentària, i les meves impressions —tot i que jo, naturalment, com prou bé sap la senyora Torrent, no sóc ni diputat ni senador a Madrid, però sé, de la gent del Grup parlamentari Català, que han presentat una sèrie d'esmenes, amb el benentès que sembla que hi ha bona disposició, per part de la majoria, allà per aprovar-les. I jo també li puc assegurar que, si això és així, realment, si s'accepten les esmenes que el Grup parlamentari Català ha presentat..., jo no sé si el seu Grup n'ha presentat altres, defensant les competències autonòmiques, ho ignoro, però el Grup parlamentari Català sí que les ha presentades, i li puc assegurar que si, realment, aquestes s'accepten, nosaltres podrem fer un desplegament de la LOGSE realment adequat a allò que pensem.

Ja ho veurem. Jo li repeteixo, una vegada més, que, en aquests moments, com que jo desconec quina serà la redacció final de la LOGSE, jo no puc entrar a discutir la immensa majoria de coses que vostè m'ha preguntat, moltes d'elles sí que les hi podria discutir, però ja les hem discutides i n'he donat informació moltes vegades.

Jo li agraeixo molt, altrament, tot el seu esperit de col·laboració i de concòrdia; jo crec que aquest és un terreny en què és bo que tota la Cambra estigui ben assabentada de quins són els problemes i, si és possible, s'arribi a conclusions que siguin compartides per tots els grups o almenys per la immensa majoria.

Jo espero, altrament, senyora Torrent, que així serà. Li puc dir —ja pràcticament per acabar— que nosaltres estem absolutament disposats a fer el desplegament de la LOGSE d'una manera tan consensuada com sigui possible, un desplegament d'una llei el text de la qual no conec, i que, per tant, no en puc donar ara més detalls —el text definitiu, el text que serà publicat de la Llei, no del Projecte—, i que, a més a més, evidentment, pensem presentar a aquest Parlament, per un costat, jo li asseguro que durant el mes de setembre o octubre, un cop estigui aprovada la LOGSE —que em sembla que no ho serà fins al setembre—, jo demanaré una sessió informativa a la Comissió de Política Cultural per explicar-li tot el que vostè m'ha preguntat i unes quantes coses més, i que, evidentment, està dintre la nostra intenció presentar un projecte de llei d'ordenació pròpia del sistema educatiu de Catalunya, per un cantó, i un altre projecte de llei relatiu a l'estructura i a la manera de funcionar dels cossos docents dintre de Catalunya.

Espero, per tant, que tindrem moltes altres ocasions de parlar-ne, i si vol algun tema puntual que tingui un gran interès que jo li contesti d'una manera més concreta, jo faré els possibles de contestar-li, ara!, no el que farem, que tot depèn del que ens deixin fer, senyora Torrent, sinó el que faríem si poguéssim.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Torrent pot fer rèplica durant cinc minuts, però cinc minuts de veritat, eh!, perquè abans m'he adonat que no es dona esment de la bombeta vermella, eh?

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President. Li agraeixo la seva benevolència, i li garanteixo que en la rèplica —era la meua intenció des del començament— seré ben curta; també ho ha estat així el senyor Conseller —crec que per raons òbvies de la mateixa interpellació. Però sí que volia defensar una mica el sentit de l'oportunitat de la meua interpellació, malgrat que la del Grup Popular s'hagi retirat o que vostè m'hagi dit que, com que no està la Llei aprovada —jo ja sabia que em respondria això—, doncs, no em podria contestar; però jo crec que totes les meves preguntes es poden contestar des de Catalunya. Si se les repassa, una vegada hi hagi la transcripció, veurà que, realment, moltes, fins i tot hi hagi LOGSE o no hi hagi LOGSE, són temes que, des de la Conselleria d'Ensenyament, s'hi ha de donar resposta.

Vostè no m'ha contestat cap pregunta; jo, com que ja em donaria per satisfeta si el que jo he plantejat quedés una mica en la seva memòria i, a partir d'ara, se'n preocupessin. Sàpiga, de tota manera, que les preguntes que jo li he fet, que jo li he plantejat no obeeixen ni a una raó personal ni a una raó de grup, exclusivament; obeeixen al contacte directe amb la comunitat

educativa que es planteja a Catalunya aquests problemes que jo li he plantejat.

Queden aquí sobre la taula, i, en el clima aquest de bona entesa i de bona voluntat, i amb el sentiment de pensar que vostè recapacitarà sobre el que jo li he dit, perquè, com li he dit, crec que, al marge fins i tot de la LOGSE, es poden contestar, es començarà a treballar per anar complementant, per anar fent efectiu a la pràctica, en positiu, aquesta realitat de respostes a la comunitat educativa, que així ho demanda i que està inquieta —que, això, vostè ho deu saber, senyor Conseller—, que està inquieta pel que passarà a Catalunya després de l'aprovació de la Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Vol fer contrarèplica l'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President, i molt breument, només per agrair una altra vegada la bona voluntat i la promesa de col·laboració de la senyora Torrent.

Jo li puc assegurar que ho tenim tot preparat, senyora Torrent; el que passa és que jo ara no ho puc explicar, com vostè comprendrà, perquè potser explico una cosa i després resulta que n'hem de fer una altra; ja ho veurem. Espero i desitjo que no, ja li ho he dit abans i ho repeteixo ara: tinc bones esperances, i crec que fonamentades, que podrem fer una labor ben feta, i que estic segur que a vostès els agradarà pràcticament tot el que nosaltres puguem fer en aquest sentit.

Li repeteixo que el mes de setembre en tornarem a parlar, un cop la LOGSE aprovada, que vostè sabrà —com totes les senyores i els senyors diputats, no cal dir— què és el que nosaltres pensem fer, que —ho repeteixo— ho tenim tot programat, tant el tema dels professors a què vostè s'ha referit, com el tema dels currículums, a què vostè s'ha referit també llargament, com el tema de les construccions escolars, que vostè també ha tocat, com tots els altres aspectes als quals vostè ha alludit durant la seva intervenció.

Jo també estic tan preocupat com vostè per la comunitat educativa —no n'hi càpiga cap dubte—; jo penso que no està tan intranquill com vostè diu: està més o menys preocupada pel que pot passar, però jo espero que, amb bona voluntat per part de tothom, la comunitat educativa continuï prestant els seus serveis invaluables al sistema educatiu, perquè —jo sempre dic el mateix, senyora Torrent, i amb això acabo—: es poden fer moltes coses a favor de l'ensenyament, s'hi poden gastar molts diners, es poden fer grans escoles, es poden fer palaus, es poden fer instituts, es pot dotar d'un material magnífic i modern tots els centres educatius, però l'arc de volta del sistema educatiu —en això suposo que estarem d'acord— és el mestre, és el professor del nivell que sigui.

I això ha de ser el nostre objectiu, l'objectiu de tots: saber motivar el mestre perquè sàpiga fer el seu ofici amb la vocació i de la manera que la immensa majoria de mestres de Catalunya saben fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la universalització dels serveis de la Seguretat Social, que formularà el Diputat, l'Illustre senyor Celestino Sánchez i Ramos, del Grup Mixt. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la universalització dels serveis de la Seguretat Social

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, la primera qüestió que he de dir és que aquesta interpel·lació, per carambola, ha sortit abans que la Llei sigui aprovada; però la veritat és que jo no tenia el convenciment que això pogués passar d'aquesta manera, sinó que pensava que, segurament, es discutiria després de l'aprovació de la Llei, perquè, en definitiva, en el Projecte aquest que discutirem o que començarem a discutir demà, en els articles 33 i 36, quan planteja el tema d'ordenació sanitària territorial, la naturalesa, les funcions i els organismes de participació comunitària del sector sanitari es plantegen tota una sèrie de mesures de com fer-ho i de com realitzar-ho. I, doncs bé, en un moment que la societat catalana ha començat a prendre consciència de tot el que significa aquesta problemàtica, arriben una sèrie de decrets fets per la Conselleria, i que sense esperar l'aprovació de la Llei posen en marxa el que la Llei, d'una manera o d'una altra, pensa aprovar en el futur.

I nosaltres creiem que aquest no és un bon mecanisme; certament, qualsevol govern té la potestat de fer decrets, però la nostra preocupació és en la direcció de si no hauria estat més convenient —des d'un punt de vista polític, tenint present la discussió que ha generat la Llei, que està generant la Llei, el procés de discussió fora i dintre del Parlament—, si no hauria estat millor fer aprovar la Llei, mirar el nivell de consens que hi ha en el conjunt de la societat, i, a partir d'aquí, continuar treballant. Perquè, en definitiva, en l'estructura de gestió i participació que s'ha concretat a partir d'aquests decrets, en definitiva, el que es fa es donar cobertura i explicitació clara al funcionament de la XHUP —la Xarxa Hospitalària d'Utilitat Pública— en la direcció que nosaltres, el Partit dels Comunistes de Catalunya, creiem que és no correcte. Perquè nosaltres partim de la idea que la necessitat de la utilització de tots i de cada un dels recursos actuals per abordar els temes de la salut pública no és discutible. El que sí que és discutible és un altre tema, que és el que fa el decret i el que farà la Llei, i és la consolidació indefinidament d'aquesta realitat; en definitiva, aquest Decret també va en la direcció de consolidar la sanitat pública catalana a partir d'una concessió mixta de la sanitat: la pública i la privada; i quan dic «la privada» vull deixar clar que no estic parlant de l'hospital, que és municipal; estic parlant d'uns pocs hospitals que no tenen aquestes característiques, però també estem parlant d'altres formes de privatització que ara no és el moment, ja ho discutirem en la Llei, i que, per tant, nosaltresensem que aquesta no és la via i que aquests decrets, en definitiva, el que fan és situar el debat parlamentari necessari per resoldre els problemes que en aquests moments tenim, en una mala situació. I és per això que el Partit dels Comunistes de Catalunya ha presentat aquesta interpel·lació, per saber quin objectiu han tingut el Consell Executiu i, fonamentalment, la Conselleria, per fer el decret d'ordenació i estructuració orgànica i funcional del sector sanitari i també el decret sobre la targeta individual sanitària. Perquè, ja ho dic, aquest és un tema pràctic, que segurament en pocs dies estarà aprovat, perquè els números canten, i per tant no hauria estat necessària.

I aquí voldria plantejar, per últim, un tema de preocupació,

que és possible que en el debat aquesta preocupació pugui desaparèixer, però la veritat és que nosaltres estem una mica preocupats per la tendència que el Consell Executiu té per fer targetes, en general, catalanes, i que pensem que aquesta targeta per al tema de la Seguretat Social no pugui començar a tenir les mateixes característiques que altres targetes que diferents conselleries del Consell Executiu estan fent, i nosaltres pensem que aquesta no és la via, sinó que la via seria la utilització de l'existent en aquest moment. No sabem per a què és necessària; ja ho dic, aquestes preocupacions és possible que puguin desaparèixer a partir de l'opinió que doni el Conseller.

I, per últim, una idea, que jo acabaria amb aquesta idea, i és que nosaltres comencem a detectar que els Parlaments i el parlamentarisme estan una mica en un sostre. M'explicaré amb més claredat. Fins ara, tota una sèrie de grans decisions ja no cal que es facin en el Parlament. Per posar exemples concrets, al Congrés dels Diputats, la política econòmica o una decisió de política econòmica essencial, com és la inflació, no es decideix al Parlament, i la meua opinió és que ni tan sols al Govern, però, *bueno*, la decideix el Banc d'Espanya que, a partir d'una sèrie d'acords que corren *por ahí*, decideix que la inflació és no sé quant o no sé quant, i aquesta és una decisió fonamental des d'un punt de vista econòmic, i el Parlament no decideix. El Parlament de Catalunya, que té competències limitades —i a més tampoc pot decidir sobre moltes coses—, si també ara —i és aquesta la nostra preocupació— es comença a utilitzar la via decrets per resoldre problemes sanitaris, com estem comentant, a altres, la nostra preocupació és: què fem aquí? I és una preocupació, jo ho crec, correcta. Perquè aquesta divisió entre legislatiu i executiu és una divisió que pot tenir un cert sentit, però l'aplicació concreta que se n'està fent ara, cada vegada nosaltres tenim recances i preocupacions, i un exemple concret, específic en temes sanitaris és el que estem discutint; hi ha la perspectiva d'una llei, en la qual es volen discutir una sèrie de temes, però abans que aquesta Llei sigui aprovada pel Consell Executiu, perquè té atribucions; jo no nego això; jo, el que nego és el que es fa i per què es fa.

Té aquestes atribucions, fa un decret, i deixa la Llei que estem discutint en una situació complicada, perquè la meua opinió és: per què discutirem tot aquest capítol de la Llei, si ja està aprovada pel Consell Executiu? O és que interessa el Consell Executiu que el conjunt de grups parlamentaris i el mateix Parlament de Catalunya donin llum vermell —o llum verd, no ho sé— a aquesta proposta. Aquests són temes de reflexió més globalitzats, segurament, i que moltes vegades, al marge que jo ho plantegi, ja tinc el convenciment que moltes vegades és difícil que es pugui discutir, però són temes que ens preocupen perquè, en definitiva, en aquests temes, el que estem començant a discutir és si és certa aquesta idea genèrica que la sobirania del poble de Catalunya és al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, i res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable President, senyores i senyors diputats, bé, la interpel·lació al començament no s'ajustava gaire al seu títol, no?, a la pregunta que es feia per escrit, que era quina relació existeix entre la universalització dels serveis de la

Seguretat Social a tota la població i la utilització d'una targeta substitutiva de la cartilla de la Seguretat Social, però després ja he vist més o menys per on anaven els trets; és a dir que el senyor Celestino Sánchez opina, no?, que un conjunt de decrets que han sortit darrerament, doncs, que no havien d'haver sortit, que havíem d'esperar l'aparició de la Llei d'Ordenació Sanitària a Catalunya.

Bé, jo crec que si bé això pot ser discutible amb el Decret del sector, crec sincerament que a nivell de la universalització i de la targeta sanitària no té res a veure absolutament la Llei amb això. La universalització, jo crec que és una obligació que tenia el Consell Executiu, la seva aprovació. Jo crec que el fet de no universalitzar l'assistència a nivell de Catalunya, doncs, hauria estat posar els catalans en una situació discriminatòria respecte a la resta de l'Estat i, per tant, era absolutament necessari desenvolupar el Reial Decret 1088/89, que s'havia produït a la resta de l'Estat. Nosaltres hem fet un Decret —55/1990— que regula l'extensió, la cobertura de l'assistència sanitària i de la Seguretat Social a les persones sense recursos de Catalunya, i, a més, això s'ha desenvolupat en una ordre posterior, a fi de posar els mecanismes de la manera com es fa efectiva aquesta prestació. Prestació que donarà, evidentment, l'Institut Català de la Salut, i, el reconeixement d'aquest dret, el continuarà fent, com és per llei, l'Institut Nacional de la Seguretat Social. Sí que és cert que en l'ordre de desenvolupament d'aquest Decret, nosaltres hem aplicat una sistemàtica i una manera de donar un document provisional, acreditatiu de l'assistència, que fa evidentment molt més senzilla la possibilitat que la gent la pugui rebre d'una manera automàtica, sense massa burocràcies, i que sigui a posteriori que se'ls reconegui el dret.

Jo crec sincerament, senyores i senyors diputats, que això no té res a veure amb la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya; jo crec que això era una cosa desitjada per tothom, que el millor era fer-la, a més, al més ràpidament possible, i de la millor manera possible, no?

Sí que hi ha, en l'aplicació d'aquest Decret 1088/89, de l'Estat, un problema greu que és el fet de l'aplicació d'aquest Decret i d'aquesta extensió de l'assistència a la beneficència. Extensió de l'assistència a la beneficència que s'ha de fer, segons deia la norma de l'Estat, a través de convenis que havia de signar l'entitat gestora amb els ajuntaments que fins al moment actual donaven aquesta prestació sanitària.

Sorprenentment, nosaltres hem fet una mostra de conveni que l'hem enviat a la Federació i a l'Associació de Municipis de Catalunya, i la resposta que hem tingut fins al moment actual ha estat la interposició d'un recurs de reposició contra l'escrit que va fer el meu Secretari General del Departament de Sanitat, al qual acompanyava la proposta de conveni i se'ns ha fet aquest recurs. El recurs aquest es basa en la improcedència de la clàusula que estableix que mentre l'Estat no procedeixi a modificar les transferències i les ajudes que actualment existeixen per a aquesta finalitat, els municipis transferiran a la Generalitat els mitjans econòmics consignats en els seus pressupostos per atendre les persones del seu municipi que hi resulten integrades.

La veritat és que, a mi, em costa d'entendre aquesta posició de la Federació de Municipis perquè —fins i tot consultat el Ministeri de Sanitat— ens diuen que la via que nosaltres hem utilitzat és l'escaient i la que s'ha d'utilitzar en aquest cas fins

que, a nivell de l'Estat, es disposi dels fons o dels crèdits corresponents per a aquesta finalitat i que, malauradament, no han pogut ser inclosos aquest any.

Per tant, jo crec que la universalització és una cosa que era evident que s'havia de fer. Una cosa molt diferent és el Decret que s'ha fet sobre la targeta sanitària. Aquesta targeta sanitària és una xarxa que s'està aplicant com a mínim als estudis i a l'esquema de funcionament a nivell de tot l'Estat, que consisteix a tenir un document d'assistència sanitària per a tota la població, que sigui igual per a tothom, que porta moltes discussions i que ha portat moltes discussions a través del Consell Interterritorial, de quin model de targeta s'hauria d'utilitzar, i la veritat és que jo li puc dir que l'aplicació de la targeta jo crec que és útil, pot ser molt útil, però que nosaltres no en fem una qüestió ni de rapidesa ni una qüestió que sigui un tema prioritari d'aplicar-lo amb la màxima celeritat. Nosaltres creiem que el tema de la targeta és un tema molt complex, s'ha de saber molt bé per què es vol utilitzar la targeta, creiem que és útil per a la individualització de les persones que reben assistència, però és evident que això és una tasca que comporta unes dificultats grans de distribució.

Malauradament, a nivell de l'Estat, la discussió que s'ha portat normalment és a veure quins continguts ha de tenir aquesta targeta sanitària, cosa que em sembla una discussió bastant ridícula, quan el nostre problema real, avui dia, és com aconseguim que aquesta targeta arribi a mans de l'usuari; aquest és el problema que tenim, és un problema organitzatiu complex, sobretot perquè fins ara la filiació i els documents i el reconeixement de la prestació no la feia l'Institut Català de la Salut, sinó que ho feia l'Institut Nacional de Seguretat Social.

Per tant, la targeta és un plantejament de tenir un document clar, de tenir clar quin és l'esquema que s'utilitzarà, però això s'utilitzarà d'una manera lenta i progressiva.

El decret del sector sí que pot ser un tema en el qual vostè pugui discutir més. Nosaltres creiem que era absolutament necessari, per motius organitzatius de la mateixa casa. Vostè sap perfectament que l'Institut Català de la Salut, fins fa poc temps, funcionava a través d'inspeccions sanitàries, i nosaltres hem cregut que l'estructura administrativa més lògica de funcionament era adequar aquesta estructura al que nosaltres en diem el sector sanitari. Aquest sector sanitari, evidentment, no defineix en cap dels moments que s'hagi de basar en uns hospitals o en centres de diferents titularitats; això ho pot fer la Llei, i hi pot donar sortides la Llei, però en absolut això té res a veure amb el que posa el Decret del sector sanitari: és merament una qüestió organitzativa de la Conselleria, i crec que ens era molt important de portar-la a terme, perquè feia temps que, d'una manera fictícia, la Conselleria funcionava sota aquests esquemes.

Per tant, aquest és el plantejament que hem fet, i creiem que era absolutament necessari de portar-ho a terme dintre d'aquest temps, abans de l'aprovació de la Llei, Llei que, per altra part, no sabíem si s'aprovaria ara o si s'aprovaria més tard. Gràcies a Déu, sembla que demà la podrem discutir en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica, si ho desitja, el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Amb molta brevetat, i des de l'escó, senyor President. Miri, l'argumentació, senyor Trias, del perquè els tres decrets —el d'universalització, el de targetes i el

Decret sobre el sector sanitari— demostra, des del nostre punt de vista, que la discussió necessària que hem de fer és una llei de sanitat per a Catalunya, perquè la no-discussió d'una llei sanitària de Catalunya, sinó una llei d'ordenació sanitària, fa que el Govern de la Generalitat veïés la necessitat de fer decrets per resoldre problemes.

Nosaltres pensem que la via no és la via del decret, perquè tenim la possibilitat de legislar —l'havíem tinguda abans—, de fer, en lloc d'una llei d'ordenació sanitària, una llei de sanitat, de veritat; continuem tenint aquesta possibilitat al Parlament de Catalunya, i nosaltres estem preocupats que, en lloc d'anar per aquesta via, es vagi en la direcció de fer decrets que intentin resoldre problemes que vostè ha plantejat. Nosaltres diem: per què la via de decret? Per què és més ràpid? Doncs no necessàriament, perquè aquest és un problema de previsió, des d'un punt de vista del Govern, i també del mateix Parlament de Catalunya.

En definitiva, és això: nosaltres estem preocupats, perquè la via de decret, en definitiva, el que fa i consolida és restar sobirania a aquest Parlament, i nosaltres estem convençuts que una discussió sobre la universalització, sobre el tema de la targeta o sobre el tema de l'organització del sector sanitari, al Parlament de Catalunya podríem trobar nivells d'acord, nivells de discrepància, però segurament, segurament, s'haurien trobat les mesures concretes per fer avançar les necessitats que, des d'un punt de vista del conjunt de la població, tenen plantejades.

Per tant, jo crec que la seva contesta, des del nostre punt de vista, el que reafirma és la necessitat d'aquest debat, i no la via del decret que vostès estan plantejant en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, molt breument. Jo, sincerament, li he de dir que no hi estic en absolut d'acord, no? És a dir, la universalització, nosaltres l'hem de fer per aplicació de la Llei General de Sanitat, ja no diguem des del moment que es canvia el finançament global de la sanitat, i es fa a través no del pagament de la Seguretat Social, sinó que es fa via els pressupostos generals de l'Estat. Per tant, jo, sincerament, crec que la universalització no és una cosa que l'haguem de discutir massa, és una cosa que és un dret i que nosaltres, el que teníem, precisament, era l'obligació de desplegar la Llei General de Sanitat i fer aquest Decret. Vostè em podria criticar si l'hem fet massa aviat o massa tard, no?, però és que jo crec que l'havíem de fer a la força, aquest Decret; és a dir, jo crec que l'hem de fer, i jo em puc queixar, si de cas, que nosaltres hem de fer aquest Decret sense que estigui clar el finançament, precisament, de la universalització d'aquest sistema, no?

Un altre tema diferent és l'organització del sector, que és una cosa diferent, i, home, a mi, el que em sap greu és que vostè barregi aquests temes amb una cosa que jo crec que pot ser important, des d'un plantejament, però que és una cosa merament burocràtica, que és la targeta sanitària. Això, jo crec sincerament que és un sistema organitzatiu, burocràtic, que bé, és útil, però que jo crec sincerament que si haguéssim de fer una llei o haguéssim de portar a aquest Parlament la discussió de la targeta sanitària, jo crec que menystindríem aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació

sobre la política de biblioteques, que formularà l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de biblioteques

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, bé, el Grup Socialista formula avui una interpellació sobre la política de biblioteques per tal de veure quin és el balanç que es produeix després d'un any d'un seguit de manifestacions, fins i tot d'una resolució del Parlament, al voltant de quina era la política bibliotecària a Catalunya.

Recordem que fa un any —més d'un any, ja— el Col·legi de Bibliotecaris-Documentalistes va elaborar un extens document en què analitzava la situació de la política de biblioteques a Catalunya. Aquest document va fer un balanç —jo diria— molt negatiu de la situació que hi havia a les biblioteques catalanes fins a aquell moment: acusava les administracions —en plural— d'una manca de dedicació a la política de biblioteques, manca de dedicació sobretot pressupostària; deia que hi havia descoordinació entre les administracions —ho repeteixo: administracions, en plural—; plantejava que hi havia hagut una llei de biblioteques que, en el seu moment, en l'aprovació per aquesta Cambra, havia generat unes il·lusions i que, després de gairebé nou anys, aquelles esperances estaven decebudes per la gestió de la política de biblioteques a Catalunya, en concret, de la gestió de la Generalitat i la falta de coordinació entre les institucions.

En concret, el document plantejava que la Llei no s'aplicava en aspectes fonamentals; potser l'aspecte més cridaner de la no-aplicació de la Llei era la situació de la Biblioteca de Catalunya, biblioteca que no comptava encara amb tots els fons procedents del Dipòsit Legal de Catalunya, potser sí dels fons llibres, però de fons no llibres —en aquest cas, fons sonors, fons visuals, etcètera—, que també, segons la Llei, haurien d'estar a la Biblioteca de Catalunya, com a biblioteca nacional.

El segon tema important que plantejava aquell document era la inexistència d'un pla bibliotecari a Catalunya; és a dir, la Llei feia unes previsions, la Llei de Biblioteques, la Llei Municipal o la Llei de Bases de Règim Local en fa unes altres, i les dues s'han de coordinar. El resultat final quin és? Que hi hauria d'haver biblioteques en els municipis de 5.000 habitants; en els inferiors hi hauria d'haver un servei de lectura, segurament a través de biblioteques mòbils, bibliobusos; hi hauria d'haver uns serveis comarcals de biblioteques, i hi hauria d'haver unes biblioteques més o menys centrals, per servir uns àmbits de població de 30.000 habitants. Això no s'havia desenvolupat, i aquesta era una situació també preocupant, respecte al món bibliotecari, fa un any.

Un altre aspecte preocupant d'aquell moment era la situació de l'Institut Català de Bibliografia, Institut que el que ha de fer és elaborar quina és la bibliografia nacional de Catalunya, i llavors, elaborar-la i, d'alguna manera, publicar-la perquè estigui a l'abast de tots els ciutadans. L'Institut Català de Bibliografia tampoc feia les seves funcions.

Ho repeteixo: això, fa un any. Al Parlament de Catalunya es fa una interpellació, a través del Diputat del Grup Socialista, senyor Jaume Sobrequès, i es voten unes mocions que plante-

gen uns punts: en primer lloc, la necessitat que es desenvolupi la Llei; en segon lloc, la necessitat que la Biblioteca de Catalunya faci les funcions de biblioteca nacional de Catalunya; en tercer lloc, que es reconegui o es facin els passos necessaris per reconèixer els estudis de biblioteconomia com uns estudis de segon grau universitari, que es busqui una fórmula de col·laboració entre les administracions i que la biblioteca de la Universitat de Barcelona faci les funcions de biblioteca «provincial», diguem —entre cometes—, o de biblioteca de suport a la xarxa de biblioteques del municipi de Barcelona, o de la xarxa de biblioteques de la província de Barcelona.

Bé, fruit de la interpellació i també fruit de les iniciatives, en aquell moment, del Col·legi de Bibliotecaris, el Departament, la Direcció General respon, i respon positivament, és a dir, que hi ha un impuls dels sectors afectats, hi ha un impuls parlamentari i paral·lelament —vull dir, les dates més o menys són coincidents—, el senyor Eduard Carbonell, el 16 de maig del 89, fa unes propostes, i diu: «Crearem vuit comissions d'estudi de la situació de la política de biblioteques de Catalunya, aquestes comissions elaboraran uns resultats i intentarem corregir la situació que, fins ara, no és satisfactòria.» I alguns mitjans de comunicació saluden efusivament la creació d'aquestes comissions i, entre un dels mèrits que apunten —a part d'anar al fons del problema—, diu que també té un mèrit molt important, que és el de desactivar la mobilització que en aquell moment es produïa. Es desactiva, d'acord. Les comissions han treballat, han elaborat uns documents, documents que no són públics, que no es coneixen, i tampoc coneixem si s'apliquen o no s'apliquen. Per això té molt de sentit la interpellació del Grup Socialista: si es fan unes comissions que elaborin uns estudis i facin unes propostes, aquestes propostes s'estan aplicant avui dia?, les volen tirar endavant?

Em sembla que és en el nostre ànim la voluntat que el resultat d'aquelles comissions siguin al màxim d'aplicables per corregir una situació en el món bibliotecari català que, per a nosaltres, no és encara prou satisfactori. Per què? Perquè després d'un any ens trobem: primer, que no s'ha desenvolupat cap reglament, ni decret, ni ordre, diguem, que desenvolupi —no s'ha dictat cap reglament, ordre o decret—, que desenvolupi la Llei; per tant, una de les situacions que hi havia en aquell moment és que tenim una llei que no es pot aplicar, perquè no hi ha els mecanismes de desenvolupament necessaris perquè es pugui aplicar adequadament: no s'ha fet això, encara. Segon, la Biblioteca de Catalunya continua tenint les mateixes mancances que tenia fa un any, és a dir, continua no tenint tots els fons bibliotecaris de Catalunya, no té tot el Dipòsit Legal en l'aspecte, sobretot, de suport no escrit, i a la Biblioteca de Catalunya veiem, aquests dies, que en els mitjans de comunicació se'ns anuncia que es produeix un remodelatge —a part de les polèmiques escrites entre el Vice-president d'aquesta Cambra i el senyor Albert Manent sobre altres aspectes de la Biblioteca de Catalunya—, però veiem que hi ha una polèmica al voltant de quin és el futur de la Biblioteca de Catalunya. Es nomena un nou director, en substitució del senyor Mundó, que dimiteix perquè diu que no ha pogut portar endavant el seu programa; un dels aspectes importants del programa del senyor Mundó era la informatització de la Biblioteca, era posar en ordre tot aquest món tan important del que és la Biblioteca Nacional de Catalunya.

S'ha nomenat un nou director, es nomena un gerent, però continua havent-hi problemes, problemes interns, organitzatius, que algun dels alts càrrecs que hi ha en aquella biblioteca provoca malestar entre altres persones que estan treballant en aquella biblioteca. És a dir, hi ha un problema intern, de relacions humanes, que s'ha de solucionar d'alguna manera. Hi ha problemes, o hi havia problemes, i és que per poder fer la transferència de la Biblioteca des d'un ens local, que era la Diputació, fins a la Generalitat de Catalunya, es crea, de manera provisional, un consorci, un consorci del qual forma part la Diputació. La Diputació ha renunciat a la seva participació en aquest concert, per tal que el Govern de la Generalitat assumeixi d'una vegada la responsabilitat de la Biblioteca de Catalunya, responsabilitat en la gestió, perquè la Diputació continua responsabilitzant-se de la seva aportació financera. Per tant, ja no hi ha un problema de relacions institucionals de la Biblioteca de Catalunya: vostès poden tenir les mans lliures per posar la Biblioteca de Catalunya en un nivell de funcionament que sigui l'òptim perquè sigui veritablement la biblioteca nacional de Catalunya.

L'Institut Català de Bibliografia, vostès mateixos..., suposo que el Director General, senyor Eduard Carbonell, en la memòria dels pressupostos ens explica que l'Institut Català de Bibliografia no pot fer les seves funcions d'elaboració i difusió de la bibliografia nacional de Catalunya, que no té prou recursos, que necessitaria augmentar en vuit la xifra de funcionaris dedicats a aquesta tasca, que avui dia no arriben ni a la meitat de la feina que haurien de fer en l'elaboració i la difusió de la bibliografia nacional de Catalunya. I aquí ens trobem amb un problema, perquè la Llei de Biblioteques preveia que l'Institut de Bibliografia hauria d'estar lligat a la Biblioteca Nacional de Catalunya, i, alhora, plantejava que hauria de ser creat com un organisme autònom.

Per tant, d'alguna manera, vostès haurien de fer una llei de creació de l'Institut Català de Bibliografia com a organisme autònom; així mateix ho diuen vostès a la memòria aquest any: «Cal fer la llei de creació de l'Institut Català de Bibliografia»; vostès ho anuncien a la memòria del Departament de Cultura, pressupostos any 1990. Però hi ha una contradicció: en les resolucions de les comissions que abans esmentàvem, la Comissió de la Biblioteca Nacional de Catalunya diu que l'Institut Català de Bibliografia hauria d'estar subsumit dins de la Biblioteca; en la resolució de la Comissió de l'Institut Català de Bibliografia diu que no, que ha de ser organisme autònom. Ens trobem amb una contradicció que crec que s'ha de resoldre.

Per tant, nosaltres li demanem quina és la via. Nosaltres som partidaris que sigui un organisme autònom; per tant, diríem: «Facin una llei de creació de l'Institut Català de Bibliografia».

Vaig acabant; l'altre tema important és el sistema de lectura pública a Catalunya. Ja he anunciat quins eren els elements que plantejava la Llei, però vostès haurien de fer una labor important de coordinació i planificació de quina ha de ser la xarxa de lectura pública a Catalunya, i de complir el que diu la Llei: que vostès han d'ajudar econòmicament a crear aquesta xarxa en els municipis de cinc mil habitants, i els municipis també han d'aportar pressupostos a aquestes biblioteques; d'acord, fem-ho.

La Diputació de Barcelona ha iniciat un pla per tal que, en el seu àmbit, l'àmbit provincial, els vuitanta-tres municipis de cinc mil habitants tinguin biblioteca: se n'han de fer tretze per-

què a Barcelona, això, passi; a Catalunya, quantes se n'han de fer? Ho hem d'esbrinar. Vostès ens ho haurien de dir; han de fer un pla de quines són les biblioteques que s'han de construir a Catalunya, com s'han de construir, quins pressupostos hi destinaran. La Diputació de Barcelona hi destina 3.100 milions de pessetes des del 84 fins al 91.

Per tant —acabo, perquè se m'ha acabat el temps—, nosaltres els demanem quina és la política de biblioteques que pensen portar endavant durant aquest any i els anys successius.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, primer de tot, jo li agraeixo, al senyor Diputat, la seva interpellació; la hi agraeixo sincerament perquè jo, em ve molt bé que vostè, després de..., això, si no ho recordo malament, es va realitzar el maig de l'any passat; per tant, almenys uns dies que puguem fer un repàs del que s'ha fet, que jo crec que s'ha fet molt, i que algunes vegades potser ens falta el mecanisme per donar-ho a conèixer a les persones com aquesta Cambra que hi estan interessades.

Jo crec que les mocions que es varen aprovar amb el vot favorable del Grup parlamentari que dóna suport al Govern, el compliment de les quals va també ser objecte d'una comunicació en aquest Parlament, en data del 30 d'octubre del 89, és a dir, abans de sis mesos que s'hagués produït, jo crec que reflecteixen d'alguna forma un panorama d'intencions, i un panorama de realitzacions que ha realitzat durant aquest any el Govern en relació amb la política de biblioteques. Jo, si vostè vol, seguiré una mica el mateix ordre, no potser en el que vostè m'ha parlat, o sigui, el mateix ordre de les mocions, per seguir un ordre temàtic.

En primer lloc, voldria, de totes formes, abans d'entrar en aquesta qüestió, comunicar-li una cosa: el senyor Diputat es referia —com s'hi va referir el senyor Sobrequès— a una nota que havia fet el Col·legi de Bibliotecaris, en la qual expressava algunes de les coses, i d'altres, a què fa un moment es referia el senyor Diputat; amb el Col·legi de Bibliotecaris, després d'aquesta actuació —no cal dir-ho—, hem tingut moltes o hi ha hagut, per part del Departament, moltes converses i moltes actuacions i molta relació. Jo, si vostè repassa una nota que han fet altres bibliotecaris molt interessats en el problema de biblioteques escolars, comprendrà fins a quin punt ells donen per treballades i per consolidades tota una sèrie de qüestions que fa un any ells presentaven.

Li vull dir això també per deixar constància de la consideració que ens mereixen els col·legis, i al mateix temps de com, quan un col·legi expressa la seva preocupació, la seva inquietud o fa suggeriments, com procurem donar-los un compliment.

Aquí es parlava, en la Moció, del compliment de la Llei de Biblioteques, i jo li puc assegurar que aquest, per a nosaltres, ha estat un objectiu fonamental de treball. El compliment de la Llei de Biblioteques no es refereix —no ho entenc jo, si més no, estrictament— al fet que hi hagi lleis, que hi hagi decrets, ordres o resolucions; el compliment de la Llei de Biblioteques, jo crec que consisteix a realitzar o fer possible totes aquelles actuacions que són coherents amb el que la filosofia i la lletra de la Llei indicava.

Jo li explicaré algunes de les coses que hem fet; no podré ser

exhaustiu, però sí que li'n donaré algunes, si més no, per atendre la seva sol·licitud. Jo crec que un element fonamental de la Llei de Biblioteques és que la Biblioteca de Catalunya, la Biblioteca Nacional de Catalunya, sigui l'eix vertebrador, la capçalera del sistema bibliotecari català.

La mateixa Llei i l'estructuració d'una biblioteca de caire nacional, jo crec que exigeix tant —com dic— per la filosofia com per la nostra voluntat com per la lletra, aquesta articulació com un eix vertebrador, i el senyor Diputat ho deia: que tingui tots aquells elements que se suposa que hauria de tenir.

Jo, aquí, li vull dir que, en això, s'hi ha treballat; jo crec que s'hi ha treballat amb eficàcia i amb bons resultats. Jo crec que això implica tres elements fonamentals: un element d'organització interna, un element de reconeixement a nivell estatal, no tan senzill, però que crec que s'ha aconseguit, i un altre de reconeixement exterior, és a dir, una biblioteca nacional que no té un reconeixement internacional, jo crec que té poc sentit.

Començant per l'exterior, jo crec que en això els èxits han estat importants: la Biblioteca Nacional de Catalunya avui és reconeguda internacionalment com una biblioteca nacional. Crec, i cal dir-ho i em complau de dir-ho, que hi ha hagut unes molt bones actuacions per part de l'antic director de l'Escola, el doctor Mundó, que va aconseguir aquest reconeixement i aquest prestigi internacional de la Biblioteca de Catalunya. Només per fer una referència, vostè recordarà, no sé si fa més d'un any o menys d'un any, que es va signar un acord —jo mateix hi vaig ser— amb la Biblioteca del Congrés dels Estats Units, pel qual se li dóna aquesta consideració i es reben les publicacions que fa la Biblioteca del Congrés d'àmbit, del seu àmbit, i nosaltres els enviem les que es produeixen oficialment des d'aquí.

La segona és el reconeixement des del punt de vista de la realitat de l'Estat Espanyol, malgrat que oficialment només hi havia la Biblioteca Nacional de Madrid, i aquí, aquest element vertebrador de la Biblioteca Nacional de Catalunya crec que era absolutament necessari i imprescindible que fos acceptat des del punt de vista del Ministeri de Cultura. I això ha estat així; és a dir, vostè sap, senyor Diputat, que l'estructura del Ministeri era fins ara, i és, continua essent, el que en deien *centros nodales*. Els *centros nodales* eren les biblioteques provincials; les biblioteques provincials, vostè sap que la titularitat era del Ministeri, i la gestió correspon a les comunitats autònomes.

Nosaltres, aquest element coordinador per part de les biblioteques provincials, hem entès sempre que no era el que es definia en el context de la Llei, i que, per tant, calia que hi hagués un reconeixement d'aquesta realitat, de la Biblioteca de Catalunya com a biblioteca nacional, i que fos l'element relacionador amb les altres biblioteques nacionals espanyoles, o amb les altres biblioteques nacionals d'estats. Això s'ha aconseguit, i, en aquests moments, nosaltres tenim l'acceptació, per part de l'Administració de l'Estat, d'aquesta característica de biblioteca nacional; ha estat, jo crec, un bon treball, en el qual —també cal dir-ho— hem aconseguit i ens han donat, hem trobat una bona disposició per part del Ministeri de Cultura.

També calia que, per aconseguir això, la característica diferencial d'una biblioteca nacional del que són biblioteques públiques provincials fos clara; és a dir, si les biblioteques provincials no exerceixen aquesta característica de centres nodals. Jo crec que la realitat de les biblioteques provincials..., han de convertir-se en les grans biblioteques públiques de, si més no,

les capçaleres de les grans ciutats: de Tarragona, Lleida i Girona. Vostè sap que, per a això, calia, fa un any, calien tres coses: primer, que les obres de la Biblioteca de Tarragona s'acabessin i s'inauguessin; això ha estat..., les obres es varen acabar i es varen inaugurar —Tarragona, crec que disposa, tant la ciutat com el seu entorn, d'una molt bona biblioteca pública—, i, al mateix temps, calia que es resolgués el problema de la biblioteca pública de Lleida i la biblioteca pública de Barcelona.

La biblioteca pública de Lleida està en una situació molt dolenta; finalment, durant aquest termini d'aquest any, s'ha signat un conveni, Ministeri de Cultura, Diputació de Lleida, Generalitat de Catalunya —Departament de Cultura—, pel qual es donen..., les diputacions cedeixen uns terrenys, s'ha fet un projecte que ja està realitzat, i es poden emprendre les obres de la construcció de la gran biblioteca pública de Lleida. Dic això perquè l'estructura de la Llei bibliotecària exigeix que hi hagin aquests elements.

Queda pendent la de Barcelona. A Barcelona hi ha aquesta situació, gens favorable, en la qual la Biblioteca Universitària fa el mateix temps el paper de biblioteca provincial. Això no té sentit; convé diferenciar-ho, convé separar-ho; Barcelona exigeix una gran biblioteca pública, la ciutat la necessita, però hi havia un problema de terrenys: eren 15.000 metres quadrats —si no ho recordo malament— que es requerien per a aquesta biblioteca. Això no era difícil de trobar; finalment, hem arribat a un acord concretat —Ajuntament de Barcelona, Generalitat de Catalunya, Ministeri de Cultura—, en què la futura de seu d'aquesta Biblioteca serà, si no hi ha cap altre inconvenient que ho impedeixi, el Mercat del Peix. Hi ha un problema amb això, que és que l'any 92 es realitzen uns jocs en aquesta biblioteca, i per tant, la disponibilitat per fer-hi les obres, s'haurà d'iniciar a partir del 93, però jo crec que és positiu encara que sigui situat en un termini de dos anys o de dos anys i mig, que hi hagi una solució per a aquesta important biblioteca.

La descentralització de la Biblioteca Universitària en aquesta biblioteca pública de Barcelona representarà, a més, un innegable benefici per a la característica necessària d'una biblioteca nacional. Això, diguem-ne, és la Biblioteca de Catalunya, com a capçalera d'aquest sistema de biblioteques; però, a més, nosaltres no només hem fet això: el senyor Diputat es referia, precisament també, que la Generalitat ha de col·laborar, ha de promoure, ha d'intervenir en noves biblioteques, i efectivament, durant aquest any s'han construït set biblioteques públiques finançades per la Generalitat, i, a més, estan en fase de construcció avançada dues biblioteques comarcals en aquest moment. És a dir, jo crec que set més dos, nou, més altres que estan en convenis amb la Diputació de Lleida, en aquest cas, més les que ha fet la Diputació de Barcelona, jo crec que això constitueix per si mateix un important element de realització i de compliment de la Llei pel que fa a les noves biblioteques.

Hi ha també un element que em deia el senyor Diputat que el preocupava —potser és el primer que m'ha dit—, sobre el Col·legi de Bibliotecaris, que era un increment important pressupostari. Li puc dir que l'any 89, que hi va haver un increment, com ja els vaig anunciar, que el pressupost era de quatre-cents milions i escaig de pessetes, aquest any 90, el pressupost aprovat per aquest Parlament representa 625 milions de pessetes; és a dir, hi ha un 50% més d'increment en relació amb el pressupost anterior.

Aquí, veig que s'ha acabat el temps..., jo tenia moltes coses per dir-li, però si m'ho permet, en dos minuts, perquè després en la rèplica intentaré completar-li-ho.

En primer lloc, nosaltres estem treballant, i els representants de la Diputació de Barcelona ho saben, en l'estructuració d'una xarxa de lectura pública de Catalunya. Això ha estat el resultat dels treballs de les comissions a què vostè es referia. Això de la Biblioteca de Catalunya ha estat resultat de treball de comissions; això d'aquesta xarxa, disposem d'aquest important assessorament. Això, per si mateix ja pot comprendre que, aplegar diverses xarxes de biblioteques no és un element que es pugui resoldre sense deixar transcórrer el temps imprescindible; però jo li puc assegurar que, en aquests moments, està bastant avançat, i, d'acord amb el que deia la Moció, hem buscat el màxim consens entre els sectors implicats.

Finalment, i per acabar —perdoni, senyor President, que m'hagi allargat massa—, li volia dir que un dels elements a què el senyor Diputat es referia, que era, precisament, el de la informatització, jo crec que en això sí que també s'ha produït un avenç molt important: el SICAB, és una realitat actuant, una realitat actuant molt important; la Biblioteca de Catalunya està incorporada, per decisió del seu consorci, en el SICAB, en aquell moment en què hi erem tots —encara hi havia els representants de la Diputació—, es va acordar d'aquesta manera, i a més, s'ha confiat, per als fons endarrerits, en una empresa que és la que està realitzant la informatització de la British Library.

És a dir, que jo crec que, des del punt de vista del compliment de la realitat de la Biblioteca de Catalunya, de la xarxa, de la informatització i del pressupost, jo crec que s'han produït avenços importants en el treball d'aquest mes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica, el senyor Nadal. Per cinc minuts.

El Sr. MANUEL NADAL: Gràcies, senyor President, gràcies, senyor Conseller. Jo crec que és positiva una interpellació en la qual es pot intercanviar informació i fer un balanç de la gestió feta durant un any. En aquest sentit, jo voldria matisar alguna de les coses que ha dit el senyor Conseller. En primer lloc, referint-me a la Biblioteca de Catalunya. Segurament és en un procés de posada al dia, diguem, de modernització, d'informatització, però la seva eficàcia en alguns aspectes encara és llunyana, diguem-ne, del que hauria de ser l'òptim. Ens trobem que, per exemple, quan es demana un intercanvi de llibres amb la Biblioteca del Congrés de Washington —que vostè mateix ha esmentat—, es tarda més de dos mesos a contestar; ens trobem que hi ha un nombre molt elevat de volums —més de 150.000— per classificar; és a dir, hi ha problemes importants, encara, a la Biblioteca Nacional de Catalunya.

Jo em voldria centrar, però, en algun dels aspectes que vostè ha comentat, en els quals no coincidim exactament, diguem. Per exemple, el tema de les biblioteques provincials. D'acord que s'han d'incorporar en el sistema bibliotecari català; nosaltres seríem partidaris, fins i tot, que es revisés el conveni signat al seu moment amb el Ministeri i que, per tant, aquesta situació estranya de la gestió a mans seves i en canvi, a l'actualitat, a mans de l'Administració de l'Estat, potser no és la millor perquè això funcioni. S'ha d'integrar en el sistema bibliotecari català, però, a part de la funció de gran biblioteca pública o popular de lectura d'una zona determinada, em sembla que

també podria ser utilitzada com a biblioteca o com a sistema de suport per als préstecs interbibliotecaris, etcètera, diguem-ne, en el seu àmbit territorial. Em sembla que és una funció que es podria contemplar, de les biblioteques provincials.

Quant a un altre tema que vostè ha esmentat al començament, el tema de les biblioteques especialitzades, el tema de les biblioteques escolars. Em sembla que aquest tema, que es comença a treballar —vostè diu que ha treballat profundament amb el Col·legi de Bibliotecaris—, és un tema que sovint se'n parla, però que no acabem de veure, tots plegats, com incorporar la xarxa de biblioteques escolars, per exemple, dins la xarxa de biblioteques de Catalunya, ja que, si aconseguíssim que els alumnes es quedessin a les biblioteques escolars, trauríem un nombre important de lectors —que no són lectors, sinó que van a les biblioteques a estudiar o a fer altres tipus de treballs escolars—, trauríem un nombre important d'usuaris de les biblioteques que podrien convertir-se, veritablement, en centres de lectura. Per tant, és important la incorporació de les biblioteques escolars dins la xarxa de biblioteques.

Quant al tema del sistema nacional de lectura, s'està treballant amb la Diputació de Barcelona, amb la Diputació de Lleida..., a nosaltres ens sembla que vostès, o el Director General, han anunciat posicions que no han quedat prou clares, o almenys a alguns dels seus interlocutors. És a dir, vostès, per exemple, en la memòria d'aquest any de Pressupostos, feien una crítica profunda de la seva pròpia política de biblioteques. Deien que hi havia hagut un creixement inharmoniu en el món de les biblioteques, que l'anarquia de creixement s'acusa tant en la territorialització com en la jerarquització, i que per adreçar aquesta situació, per exemple, una de les coses que proposaven era la paralització total i definitiva en noves dotacions de punts de lectura oberts al públic que no harmonitzin jeràrquicament amb l'estructura de xarxa. És a dir, que no s'hagués seguit un criteri clar en el moment de constituir biblioteques. Sembla que el Director General ha anunciat, en alguns moments, que aquesta situació estranya, de doble, triple, xarxa —xarxa Generalitat, xarxa Diputació, xarxa d'utilitat pública, per dir-ho d'alguna manera, de les caixes—, doncs, com a mínim la Generalitat renunciaria a la seva xarxa, i que no sabíem nosaltres, i deien: «La passarem al món local»; no sabem si als consells comarcals, no sabem si als municipis..., és un tema que hauríem d'aclarir. És a dir que nosaltres entenem que sí, que la xarxa de biblioteques és una de les funcions obligatòries dels municipis de més de 5.000 habitants —per tant, és competència local—, i que vostès el que han de fer és signar els convenis que la mateixa Llei de biblioteques preveu —convenis per a finançament, per a manteniment de les biblioteques, biblioteques que han de ser del municipi, incorporades, diguem-ne, a aquesta xarxa nacional de lectura, amb tot el que sigui servei de préstec, servei de novetats, servei del que sigui, no? Per tant, voldríem saber quina és la destinació de les biblioteques. Si vostès paren la seva xarxa o no la paren, o si hi continuarà havent xarxa de la Generalitat, xarxa de la Diputació, xarxa —en alguns casos potser— local, xarxa Caixes, i si aquest anunci de traspassar al món local la xarxa de la Generalitat es realitzarà i es realitzarà en els municipis, com seria el nostre desig.

Bé, jo crec que aquests són temes que a tots ens interessin, que interessin, sobretot, el món bibliotecari català, i que en podem continuar parlant potser d'aquí a un any, per fer el balanç

de la gestió feta durant un any més.

Som a l'espera que aquests desigs de bones voluntats que fa un any es van expressar, que el treball de les comissions es concretin, i que d'aquí a un any puguem dir, doncs, que el món bibliotecari de Catalunya no es troba en aquesta situació de creixement inharmoniu o de certa anarquia, que deia el mateix Director General, en els Pressupostos d'aquest any.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Conseller pot contrareplicar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, senyor diputat, miraré de respondre. És clar, aquest conveni a què es referia el senyor diputat en primer lloc, Ministeri-Generalitat, això no és un conveni, això va ser, precisament, el resultat de les transferències, de l'acord de les transferències. Aquesta solució, com vostè sap, no és la que hauríem desitjat; nosaltres volíem la transferència de les biblioteques provincials a la Generalitat; això, en aquell moment, va ser impossible, i aquesta situació en la qual la Generalitat exerceix l'ús, ens sembla, dins de l'inconvenient, el més raonable que es pot donar. Jo crec que aquesta integració d'aquestes biblioteques dins el sistema bibliotecari és una necessitat, tant pel que es refereix al que em referia jo abans, per ser la gran biblioteca pública, com pel que representa una gran biblioteca pública, que és un element de préstec i de servei a tot l'àmbit que té al seu abast.

L'altre punt que em deia..., per tant, d'acord en això; és a dir, més que un element de préstec ha de ser un element de revitalització per a un àmbit no només de la ciutat sinó també de tot element bibliotecari.

El segon, em deia el problema de les biblioteques escolars. Nosaltres, jo em referia tant, jo deia que era una preocupació que expressava en aquest Parlament el Col·legi de Bibliotecaris. Aquí, per entendre'ns, hi ha dos elements amb els quals no sempre s'hi està d'acord. És a dir, les biblioteques escolars, la proposta que s'havia realitzat era que, per incrementar les xarxes de biblioteques, algunes biblioteques escolars es poguessin convertir, també, en biblioteques públiques, obertes a tothom. Aquesta era una proposta a la qual s'havia donat moltes voltes, s'hi havia treballat, fins i tot crec que hi ha dos casos —no ho crec, ho sé—, hi ha dos instituts de batxillerat que tenen aquesta actuació. Aquesta és una situació que no és exactament a la que el senyor Diputat es referia, que les biblioteques escolars funcionessin, traurien, en quedar-se alumnes, aquests alumnes tindrien més comoditat, i no anirien a altres biblioteques. En aquest cas, el treball que es realitzava era precisament de la utilització de la biblioteca escolar com a biblioteca pública. En aquest sentit no sempre hi ha acord dels bibliotecaris i no sempre hi ha acord dels mateixos centres. Però jo crec que és una solució que en alguns casos es podria realitzar.

Em deia el senyor, em parlava del sistema nacional de lectura i d'aquesta xarxa de biblioteques i d'algunes manifestacions que havia fet el senyor Director General en el sentit que li semblava que això no donava, que es podia prestar a alguna inconcreció. Jo crec que el Director General va ser prou clar, en això; és a dir, la nostra intenció, el nostre desig és que hi hagi una única xarxa de lectura pública de Catalunya. Algunes seran de propietat privada, les altres seran de propietat pública. Nosaltres entenem que —i és una obligació i està especificat per la mateixa Llei de Bases del Règim Local— que són els municipis

que han de prestar, que han de donar, com a mínim, el servei de biblioteques. És a dir, és una obligació municipal, que jo els he repetit moltes vegades a alguns ajuntaments, i que crec que han de tenir consciència clara de la seva obligació.

Les biblioteques, per tant, han de tenir titularitat municipal o bé titularitat comarcal, segons l'àmbit d'actuació que es doni a aquesta biblioteca, i crec que les xarxes..., i en canvi, sí que crec que hi ha d'haver uns serveis a les biblioteques, que poden tenir un abast territorial coherent amb la dimensió i amb l'estat de les biblioteques, i la xarxa que es configura, una xarxa de biblioteques locals, amb la qual cosa moltes biblioteques serien biblioteques municipals, i després hi hauria biblioteques d'àmbit comarcal, però que també hi hauria uns serveis que donarien abast a aquestes biblioteques.

Jo crec que això és una qüestió que n'hem de parlar, vostè sap que n'estem parlant, i crec que és possible que sobre això arribem a acords generalitzats. Tinc la impressió que això va per bon camí. Aquesta xarxa de biblioteques nosaltres pensem que, plantejada d'aquesta manera, és una bona solució en les realitats del nostre sistema de lectura.

Finalment, li volia fer una citació, parlar de la Biblioteca de Catalunya, i deia que tenia deficiències, encara. És evident, senyor Diputat. La Biblioteca de Catalunya té problemes per resoldre; no és només un problema de la Biblioteca de Catalunya; jo crec que és un problema de totes les grans biblioteques, els endarreriments de classificació és el problema generalitzat de totes les biblioteques importants del món, i tots t'expliquen els mesos, els anys que tenen, depèn; la velocitat d'ingrés supera moltes vegades la possibilitat de classificació. Aquest és un problema que el nou director va expressar que era un dels seus objectius fonamentals, i jo estic convençut que amb els proces-

sos de mecanització que s'hi estan posant, això, si més no, tindrà un apaivagament. No crec que es pugui solucionar, resoldre d'un dia per l'altre, però sí que això té una solució.

Després, em deia que hi havia altres elements d'actuació a la Biblioteca de Catalunya. Jo crec que els passos, el que s'ha fet durant aquest temps en la Biblioteca de Catalunya, on, per cert, hi ha hagut una molt bona col·laboració institucional, han estat positius, i jo crec que el futur, la nova estructura, aquesta modificació dels estatuts que es va fer, i aquest nou esquema, estic convençut que això serà l'adequat a l'època; ara, que els problemes, quan són molt antics, quan les coses no estaven..., s'han de resoldre, no és fàcil de resoldre-ho d'un dia per a l'altre. Jo estic convençut que nosaltres sabrem —i la mateixa Biblioteca ho sabrà fer—, podrà donar-se aquesta consideració.

Finalment, un element —només per pura referència—, l'Institut Català de Bibliografia. El senyor Diputat s'hi havia referit abans, i jo crec que aquest és un institut fonamental, és molt important, crec també que s'hi ha fet i que s'hi ha avançat molt, crec també que convé donar-li la forma legal i la forma funcional que li escaigui, però estic convençut que està treballant amb eficàcia i estic convençut també que, sense que res d'això signifiqui un cant triomfalista, crec, en canvi, que cada dia que es produeix —i espero que l'any que ve ho puguem continuar comentant— es va progressant en l'ordenació del sistema bibliotecari de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Calicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gràcies al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

